

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Onsdag den 17. juni 1998 kl. 16.00

Fraværende:

Meddelelser:

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God eftermiddag. Mødet er åbnet.

Jeg vil godt sige, at der skulle være mulighed for – det varslede jeg sidste gang – at dette møde, som jo strækker sig over 2 dage, kunne afvikles i dag med en gensidig disciplin, men naturligvis med en grundig behandling af sagerne. Jeg tror, alle har interesse i, kan se et perspektiv i i hvert fald, at sagerne afsluttes i dag.

Jeg skal indledningsvis byde velkommen til Bjarne Petersen, der er indtrådt som stedfortræder for Charlotte Wieth-Klitgaard under hendes barselsorlov. Vi siger velkommen til Bjarne Petersen, der jo er en gammel, eller i hvert fald en kending af forsamlingen. Velkommen, vi glæder os til arbejdet og samarbejdet igen.

(Forsamlingen rejste sig)

Der er til dette møde udsendt en dagsorden med 43 punkter. Endvidere er der til medlemmerne udsendt en tillægsdagsorden med 5 punkter samt en skrivelse vedrørende punkt 43 på dagsordenen.

Endelig er der på medlemmernes pladser omdelt dels Økonomiudvalgets indstilling vedrørende punkt 42 på dagsordenen, dels et nyt optryk af indstillingen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Modet 17. juni 1998

vedrørende punkt 26, sag 341/98, idet bilag B ved en beklagelig fejl fra trykkeriets side ikke var optrykt i den udsendte indstilling.

I skrivelsen vedrørende punkt 43 har jeg foreslået, at sagen behandles for åbne døre, og hvis forsamlingen er enig i det, at sagen så i givet fald behandles efter punkt 3 på den ordinære dagsorden.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at sagen behandles for åbne døre? (*Ophold*). Det er der ikke. Er der bemærkninger til, at sagen behandles efter punkt 3 på dagsordenen? (*Ophold*). Det er der heller ikke, så er det godkendt.

Så skal jeg sige, at jeg har modtaget forslag om, at punkt 2 og 3 på den ordinære dagsorden behandles under ét. Jeg vil sige, at punkt 3 er standsningsretten og det andet tilfælde af standsningsretten, vi har her. Det, det lægger op til, er ikke en generaldebat om hjemmeplejen, under hvilke former den skal foregå, men alene det forhold, den kompetence, der ligger i udvalget, nedsættelse af udvalget med det kommissorium, der er angivet. Men det vil være sådan, at den generelle debat vil kunne foregå under punkt 2 på dagsordenen ... (*Afbrydelse*). Jeg forstår, at der ønskes ordet til dagsordenen vedrørende dette tema.

Marlene Krogh (F): I SF mener vi, at punkt 2 og punkt 3 vedrørende udlicitering af hjemmeplejen og den personlige pleje hører sammen. Vi mener faktisk, det er vigtigt, at vi tager en beslutning om, at de ting behandles fælles. Det er det samme tema, det handler om, det er de samme ting, der skal sættes i gang, hvis man vedtager, at de her ting skal udliciteres.

Derfor vil vi gerne have, at de behandles under samme punkt, og det vil vi gerne have afstemning om.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Jeg skal sige til Marlene Krogh, at punkt 3 ikke handler om udlicitering, men handler om, hvorvidt der skal nedsættes et udvalg. Så derfor vil jeg fastholde indstillingen om, at sagerne behandles hver for sig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Den anden debat, som Marlene Krogh gerne vil have, kan meget vel, og jeg er helt overbevist om det, finde sted under punkt 2 på dagsordenen. Men det bliver der taget stilling til ved afslutningen af mit indlæg, når vi tager stilling til dagsordenen.

Der er som punkt 1 og 2 på tillægsdagsordenen indstillet optaget sag 379/98 og 380/98 om indkaldelse af Henrik Morgen som stedfortræder for Naser Khader under dennes sygdom. Disse sager foreslås behandlet som henholdsvis første og anden sag på mødet i aften.

Punkt 3 på tillægsdagsordenen, sag 381/98 om valg af ny formand for Beredskabskommissionen, foreslås behandlet efter punkt 41 på den ordinære dagsorden som den sidste sag for åbne døre.

Punkt 4 på tillægsdagsordenen, sag 299/98, foreslås behandlet efter punkt 32 på den ordinære dagsorden.

Endelig skal jeg sige, at jeg i dag har modtaget en anmodning fra Morten Kabell om, at sag 316/98 og sag 375/98 tages af dagsordenen under henvisning til de klager, der er indgivet til Indenrigsministeriet i de to nævnte sager.

Jeg vil foreslå, at sagerne bibeholdes på dagsordenen, og at en eventuel godkendelse af indstillingerne fra Økonomiudvalget træffes med forbehold for ministeriets endelige svar på de 2 klager, som er indgivet til ministeriet af henholdsvis Martin Günter og Morten Kabell.

Jeg skal foreslå, at den ene af de to sager, sag 316/98, en frikøbssag, behandles som den første sag på det lukkede møde umiddelbart før punkt 42. Jeg skal høre, om der er bemærkninger hertil? (*Ophold*). Det er der ikke. Er der øvrige bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det er der heller ikke. Så er den godkendt.

Tillægsdagsorden I

1) 379/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Henrik Morgen har meddelt, at han desværre ikke kan være her fra mødets start, og vi vil derfor vente med at byde Henrik Morgen velkommen, til han når frem og er klar til at indtage sin plads.

Tillægsdagsorden I

2) 380/98

1) 353/98

Johannes Nymark (A): Jeg må indrømme, at det er kommet helt bag på mig, at der overhovedet skal siges ord i denne sag. Jeg havde forventet, da sagen blev udsendt til vores udvalg, at det var en af de sager, som vi efter en kort udvalgsbehandling ville nikke til, og som vi derefter i enighed ville sende videre til en helt formel behandling her i Borgerrepræsentationen.

Forholdet er det, at igennem en årrække har man på Østerbro sukket efter at få en forbindelse fra Nordre Frihavsgade ned til havnen. I efteråret 1997 blev der nedsat en gruppe af mange kloge hoveder, som er kommet med et forslag, som jeg egentlig synes er rimelig elegant. Det består i, at man genanvender en gangbro, som allerede tidligere, jeg tror i forbindelse med ingeniørernes jubilæum, blev opført, som kan flyttes derud. Et projekt, som man kan lave sammen med Banestyrelsen, så det kan klares for den beskedne sum for Københavns Kommune af ca. 3 mill. kr., og det vil sige allerede nu skaffe en forbindelse ned til havneområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Sagen er jo den, at når Øresundsbroen er blevet bygget færdig og togforbindelsen til Helsingborg efterhånden er afviklet, og det sidste godstog er kørt ned igennem havnen, så er der ingen ben i det, så er der noget med en lyskurv eller noget lignende, så er der en nem overgang derned.

Men lur mig, om ikke der vil gå endda en rum tid, også efter at vi har indviet Øresundsbroen, før Banestyrelse og andre gode folk er parat, og i al den mellemliggende tid synes jeg, vi skylder østerbroerne, at de får denne mulighed, som de har tigget og bedt om, og som i øvrigt bydelsrådet bakker kraftigt op om.

Det er en, synes jeg, ressourcemæssigt overkommelig sag. Det skal måske også tilføjes, at den bro, vi midlertidigt bygger her, kan flyttes et andet sted hen med de overkommelige omkostninger, der ligger i det, og bruges et andet sted, når en niveaufri overgang til sin tid kan etableres.

Jeg er fuldstændig på det rene med, at denne midlertidige løsning ikke er nogen særlig god løsning for familier, der skal slæbe en barnevogn over, det kræver i hvert fald 2 til barnet. Jeg er også klar over, at handicappede ikke får indfriet de ønsker, de helt naturligt måtte have, men man må se på det som hellere en løsning nu, som tilfredsstiller de fleste, end bare lægge armene over kors og lade østerbroerne vente i endnu et ukendt antal år.

Så jeg håber, vi efter drøftelserne her kan mobilisere et flertal for dette meget overskuelige projekt, som har været længe ventet på Østerbro.

Jens Johansen (F): Det er SF's opfattelse, at det forslag, som her er kommet, er en discountløsning. Vi vil altså ikke stemme for det forslag, som er stillet af Socialdemokraterne.

Men da der er kommet nyt op i sagen, og da vi ikke synes, at vi vil belemre forsamlingen med en udvalgsbehandling her fra talerstolen, vil jeg foreslå sagen direkte henvist til Bygge- og Teknikudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er stillet forslag – må jeg sige: rationelt – om direkte henvisning eller tilbagevisning af sagen til Bygge- og Teknikudvalget, forstår jeg, og det skal der tages stilling til.

Ved afstemningen blev forslaget om direkte henvisning af sagen til Bygge- og Teknikudvalget forkastet, idet 20 stemte for, 28 imod.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Forslaget er forkastet, og det får som konsekvens, at vi fortsætter i talerrækken.

Mikkel Warming (Ø): Jeg skal ikke gøre det voldsomt langt, bare sige, at i Enhedslisten deler vi SF's opfattelse af, at dette er en discountløsning. Det er noget, som man kan bruge mange ord på at fortælle er midlertidigt, men med garanti vil blive permanent. Altså er permanent bro, som gangbesværede og handicappede ikke vil kunne benytte.

Det synes vi ikke er tilfredsstillende. Vi er klar over, at man har ventet i 20 år på det her, men derfor kan 2 år til vel også være muligt for at få den gode løsning i stedet for en discountløsning.

Jeg forstår ikke helt, hvorfor udvalgshenvisningen, som Jens Johansen foreslog, blev afvist. Men vi synes, at vi, da der åbenbart er et ønske om at se nærmere på den, bør gøre det. Hvis sagen kommer til afstemning, som den ligger nu, stemmer vi imod. Derfor skal jeg ved forhandlingernes afslutning foreslå sagen tilbagevist til Bygge- og Teknikudvalget.

Bente Frost (V): Jamen det lyder da meget besnærende, det, som Socialdemokraternes ordfører, Johannes Nymark, siger. Det er et overkommeligt beløb. Jeg husker for 2 år siden, da Venstre bad om 1 mill. kr. til at plante træer i stedet for de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

udgåede elmetræer. Da var det lige pludselig ikke noget overkommeligt beløb at snakke om. 3 mill. kr. snakker man om her. Vi snakkede kun om 1 mill. kr.

Jeg synes, at 3 mill. kr. er utrolig meget for en midlertidig løsning, som kun opfylder nogle menneskers behov. Jeg synes, det er utrolig væsentligt i et år, som den socialdemokratiske bolig- og byminister har udnævnt til at skulle være det år, hvor de handicappedes krav til boligindretning bliver opfyldt. Og så går man ind for at lave en bro, som de handicappede ikke kan bruge. De, der har mest brug for den, skal stadig væk op omkring Århusgade, eller hvad det hedder, hvor man kan komme igennem i dag.

Der er mange mennesker med cykler, med klapvogne og barnevogne, og en løsning, der skal stå i 2 år og koste 3 mill. og udelukke en del af befolkningen, og for øvrigt tror jeg, det er helt ulovligt at lave sådan noget, uden at handicappede kan bruge det, vil Venstre ikke være med til.

Så derfor stemmer vi nej og mener, vi skal vente, til vi kan få den ideelle løsning, til vi får råd til at lave en pæn gennemgang under banelinjen, inden folk skal ud over det tidligere godsbanearreal, sådan at de kan få direkte adgang til havnen, hvad vi alle sammen ønsker, at østerbroerne skal have. Jeg synes, vi skal vente og lave den rigtige løsning.

Peter Skaarup (O): Dette forslag er i og for sig meget nemt og i øvrigt også et positivt forslag.

For dem af jer, der kender området derude, er det sådan, at der for mange mennesker er et stort problem ved, at man på et meget, meget, meget langt stykke af Østerbros nedre del ikke kan komme ned til havneområdet. Det er et problem for beboerne derude, men det er også et problem for de turister, som jo givetvis kommer dertil i stort tal og går rundt fra de krydstogtskibe, der lægger til.

Derfor mener Dansk Folkeparti, det er rimeligt nok, at man her på et tidligt tidspunkt får bygget en bro, og så må vi senere hjælpe de handicappede og andre, som kommer

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

lidt i knibe her. Vi kan ikke blive ved med uden regning over for østerbroerne at love ting og sager, som vi ikke overholder.

Der har overborgmesteren og andre jo igennem mange, mange år lovet, at der skete noget på dette område, og terrænet derude er altså til, at man får lavet en forbindelse ud over det, der er i øjeblikket.

Derfor vil Dansk Folkeparti støtte det forslag, der er. Kommer der et ændringsforslag, der kan få flere med på det, er vi meget med på et sådant ændringsforslag. Men som udgangspunkt støtter vi initiativet og synes, det er godt.

Ole Hentzen (C): Folk med en vis, årelang, ikke erfaring måske, men så viden om, hvordan Københavns Kommune laver løsninger, har en vis skepsis over for det, der bliver betegnet som midlertidige løsninger. De har det her i København med at blive permanente.

Når Den Konservative Gruppe ikke ønsker at støtte denne løsning, som nu er aftalt mellem trafikministeren og overborgmesteren, så bygger vi det ikke mindst på den erklæring, der i sin tid blev udsendt, den 8. oktober i 1997. Den har som overskrift: »Enighed om principperne for genetablering af adgang fra Nordre Frihavnsgade til havnearealerne.« Og så er der nævnt 1-2-3-4-5-6-7 afsnit, og i ingen af de 7 afsnit kommer man bare i nærheden af ordet »midlertidig«. Alt hvad der står i denne erklæring er permanent.

For ligesom at sige det, kan man sige: Banestyrelsen har endvidere belyst forskellige muligheder for at sikre adgang fra Nordre Frihavnsgade til Kalkbrænderihavnsgade eller havnearealerne.

Trafikministeriet og Københavns Kommune er i forlængelse heraf enige om, at der bør etableres adgang fra Nordre Frihavnsgade til havnearealerne via en gangbro med mulighed for at trække cykler, da denne løsning sikrer adgang til havnearealerne og tillige er den mest trafiksikre. Punktum.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Og så drøfter man i øvrigt, hvem der skal hænge på vedligeholdelsesomkostningerne i al fremtid, og det er Københavns Kommune.

Så der er intet midlertidigt overhovedet i denne løsning. Hvis vi vælger at give østerbroerne denne discountløsning, så er det en evig løsning, hvor vi kommer til at kæmpe som vilde for at slippe af med den igen, og så har vi også for evigt sikret, at handicappede, folk der er en smule gangbesværet og som derved normalt kunne cykle, alligevel aldrig vil kunne benytte den. Og børnefamilierne, ja, de er jo altså tvunget til aldrig at være enlige på Østerbro mere. De skal i hvert fald sikre sig, at der er mindst én mere med, hvis de skal have barnevogn med den vej op over.

Så intet i dette forslag har overbevist os om, at der er noget som helst midlertidigt, for overborgmesteren har selv skrevet under på, at det er en permanent løsning, der er sikret sammen med Trafikministeriet.

Derfor vil vi ikke være med, for vi tror på, at i løbet af 2 år kan vi lave den rigtige løsning på Østerbro og sikre den adgang, de skal have, og den skal selvfølgelig være niveaufri. Det vil vi gerne give løfte om, at vi vil arbejde for herinde.

Lars Hutter (L): Så kommer der altså 2 østerbroere lige i rap her omkring en af de sager, som, det er i hvert fald rigtigt, har optaget østerbroerne ualmindelig meget i mange år.

Vi synes jo, vi bor dejligt på Østerbro med en rimelig kort afstand ned til det pragtfulde Øresund, og der er jo så meget historie. Problemet er bare, at vi har følt os utrolig meget og også konstateret, at vi er forhindret, der er en voldsom stor forhindring for, at vi kan komme ned til havnen.

Så derfor skal der ikke være nogen som helst tvivl om, at østerbroernes store drøm er at få adgang ned til havnen. Der skal heller ikke være nogen tvivl om, at der har været meget stor diskussion om gangbroen på Østerbro, som er til behandling her i aften i Borgerrepræsentationen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Vi har vores drøm om, at vi vil ned til havnen. Vi er meget bekymrede for, om den gangbro, der muligvis bliver besluttet i aften, også sikrer, at den adgang, som vi alle sammen hundrede procent vil have, og som jeg også har forstået, at der er nogle af de andre ordførere, der har været inde på, kommer til at ligge i niveau.

Jeg har forstået, at den socialdemokratiske ordfører, Johannes Nymark, har arbejdet meget med sagen og har fundet frem til, at den ikke skal være permanent, at den kun skal være midlertidig, at den bliver pillet ned, når Scanlink ophører med sin virksomhed om få år, 2-3 år.

Det, som jeg bare synes er problemet, og som jeg også kunne forstå, at den konservative Ole Hentzen var inde på, er, at det ikke står i papirerne. Det var bl.a. derfor jeg synes, det burde have stået i udvalgsberetningen, og jeg derfor for lidt siden stemte for, at den på ny skulle udvalgsbehandles. Det mente et flertal så ikke den skal.

Så vil jeg sige, at den ganske klare præmis for, at jeg som østerbroer i aften vil stemme for det, er, at der klart kommer til at stå, at det kun er midlertidigt, og at den kommer i niveau om få år. Så derfor stiller jeg følgende *ændringsforslag* som østerbroer:

»Gangbroen over Kalkbrænderihavnsvej er kun midlertidig. Der skal etableres en almindelig trafikreguleret overgang i niveau, når Scanlink ophører om 2-3 år.«

Det er samtidig forstået, at det er igennem den pragtfulde port, som er af historisk værdi for os, som er symbolet på, at drømmen kan blive virkeliggjort, at det er det, der egentlig skal ske.

Det stiller jeg som ændringsforslag, og jeg håber, at de, der vil have det stemt igennem i aften, også stemmer for dette ændringsforslag. Det håber jeg også, at overborgmesteren gør som østerbroer.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det af Lars Hutters stillede ændringsforslag vil indgå i de videre forhandlinger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Må jeg sige ikke alene som østerbroer, men i det hele taget, at det er jo af og til sådan, at ønsket, Lars Hutters – undskyld, man må ikke tale direkte – ønsket om den ideelle løsning af og til kan komme til at spærre for den næstbedste og i dette tilfælde den næstbedste og en midlertidig løsning.

Jeg har i alle de år, jeg har beskæftiget mig med politisk virksomhed med udgangspunkt i Østerbro, oplevet, hvor optaget bydelen og mere end bydelen har været af at få åbnet viadukten ved Nordre Frihavnsgade.

I lyset af, hvad der i øvrigt er foregået med åbning af området, udnyttelse af havnearealerne, må jeg sige, at det billede, man har, når man kører ned ad Nordre Frihavnsgade, og det vil jo ikke blive fjernet, selv hvis man tiltræder denne midlertidige løsning, ligner lidt Berlin, før muren faldt.

Jeg vil sige til Lars Hutters og andre, at min forudsætning og mit engagement i det her har naturligvis været ønsket om at få gennemført den rigtige løsning, en niveaufri skæring. Min erkendelse efter flere år og sejtrækkeri med skiftende trafikministre har været, at det ikke har kunnet lade sig gøre, al den stund Banestyrelsen og DSB ikke vil acceptere en niveaufri skæring, så længe der kører tog. Den trygheds- eller sikkerhedsvurdering kan vi jo ikke tilsidesætte. Vi har jo heller ikke kompetence til det.

Jeg har naturligvis det ønske, den forudsætning, at når Øresundsforbindelsen åbner, så ophører togdrift på den strækning, og man kan få etableret en niveaufri skæring. Men heller ikke den beslutning er jo truffet.

Jeg vil godt sige, at det er min ambition og har været det med det her, at alle skulle kunne komme over. Det var ikke, som Ole Hentzen læser op, at den aftale, som jeg og den daværende trafikminister lavede, at cykler og andre skulle kunne komme med. Det har været checket, det har været undersøgt. Der vil være tale om en merudgift på 6-10 mill. kr., hvis man skulle etablere ramper med elevatorer. Det ville have været om ikke ideelt, så lidt bedre end denne den næstbedste løsning, midlertidige løsning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Jeg vil meget kraftigt anbefale, at man tiltræder denne indstilling med den viden, at det er en midlertidig løsning, at gangbroen kan anvendes andetsteds i kommunen, når den rigtige niveaufri skæring bliver etableret.

Karin Storgaard (A): Jeg skal gøre det kort. Jeg må sige, at jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at flere partier her i Borgerrepræsentationen har en anden holdning end deres kolleger ude i bydelsrådet på Indre Østerbro.

På Østerbro har der længe været et ønske om, at passagen fra Nordre Frihavnsgade ned til havnen blev åbnet. Der har været råbt og skreget om det gennem flere år. Der har været lovning på det, også herinde fra forskellige politiske partiers side. Det viser sig nu, at man kan lave en midlertidig ordning.

Jeg synes, at de, der har været i tvivl, meget klart har fået det bekræftet af overborgmesteren, der indtil flere gange har sagt, at det er en midlertidig ordning, hvis man lyttede efter.

Jeg kan ikke forstå, at der er flere, der taler om, at det er en discountløsning. Jeg synes, det er en udmærket midlertidig løsning. Jeg synes, at vi skal lytte til, hvad bydelsrådet, og hvad vi på Østerbro i øvrigt gerne ønsker os derude.

Ved afstemningen blev et forslag om henvisning af sagen til Bygge- og Teknikudvalget vedtaget med 31 stemmer for og 19 imod.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er klart, at substansen i det af Lars Hutters stillede ændringsforslag helt givet vil komme til at indgå i drøftelserne i Bygge- og Teknikudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Inden vi går til det næste punkt på dagsordenen, vil jeg godt sige, at jeg tror, der var en misforståelse mellem Marlene Krogh og mig, og jeg vil gerne bringe den ud af verden.

Marlene Krogh forudsatte en egentlig afstemning om samling af punkt 2 og 3 på hoveddagsordenen. Jeg havde forudsat, at det tog man stilling til ved tiltrædelse af dagsordenen og mine bemærkninger hertil.

Derfor skal jeg for god ordens skyld sætte Marlene Kroghs forslag om at samle de 2 punkter til afstemning – nej, vi tager stilling til mit forslag om at behandle de 2 sager under ét. Kan vi gøre det på den måde? (*Afbrydelser*). Nej, vi tager stilling til Marlene Kroghs forslag om at behandle sagerne under punkt 2 og 3 under ét over for min anbefaling ved mødets begyndelse om, at punkterne behandles hver for sig.

(*Afstemning*)

2) 363/98

Martin Geertsen (V): Nu skal man jo passe på med at tage patent på at vide, hvad de ældres tryghed er. Det er der nogle, der er kommet for skade at gøre før og har haft dårlige erfaringer med.

Men jeg vil alligevel sige, at for forslagsstillerne er en af forudsætningerne for en tryk alderdom, at de ældre, som får et tilbud fra kommunen, får et tilbud, som er så fleksibelt og så alsidigt som overhovedet muligt. Det er faktisk også i det lys, at dette forslag skal ses.

Jeg tror i og for sig, at fra højre til venstre i denne sal er alle partier i Borgerrepræsentationen interesseret at give de ældre en så kompetent hjemmehjælp som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

overhovedet muligt, at de ældre får nogle ydelser, som de kan regne med, at de har en tryk alderdom, når de henvender sig til kommunen.

Derfor håber jeg heller ikke, at denne debat om dette forslag udvikler sig til en debat med alt for voldsomme ideologiske under- eller overtoner. Jeg tror, vi skal tage praktisk stilling til dette forslag.

Derfor håber jeg også, at forsamlingen ved afslutningen af denne debat vil give sin tilslutning til, at vi arbejder videre med dette forslag og i særdeleshed arbejder videre med den del af forslaget, som går på spørgsmålet om den personlige pleje. Derfor håber jeg, at forsamlingen vil give sin tilslutning til, at vi i Sundheds- og Omsorgsudvalget giver det en seriøs og god behandling.

Borgmester **Peter Martinussen**: Må jeg sige til Martin Geertsen og dermed vel i øvrigt også til de andre forslagsstillere, at jeg er meget enig i, også jævnfør de debatter, vi har haft tidligere, at ingen skal tage patent på forslag om ældres tryghed m.v. Jeg er også enig i mange af de overskrifter, der bliver nævnt, om en god og ordentlig hjemmepleje til vores ældre i København. Det kan vi jo slet ikke blive uenige om.

Problemet er måske, at sådan som forslaget ser ud – og jeg må nok skuffe Martin Geertsen på det punkt, at lidt ideologi kommer der nok ind i debatten, det kan vel trods alt ikke undgås, når vi befinder os på netop dette felt – kunne man godt få det indtryk, at der slet ikke arbejdes med at give de ældre øgede valgmuligheder i forhold til det, de har i dag. Det vil de, der har læst hele dagsordenen, vide, at der gøres. Det er ikke mere end næste punkt på dagsordenen, og måske meget godt, at de bliver adskilt, vil jeg sige til Marlene Krogh, hvor man viser, at andre end forslagsstillerne her gerne vil være med at tilbyde de ældre øgede valgmuligheder.

Derfor kan jeg også på Den Socialdemokratiske Gruppens vegne sige, at for så vidt angår forslagets første del, der vedrører den praktiske bistand, kan vi for så vidt godt gå ind for den. Det er allerede vedtaget her i forsamlingen, at ældreområdet med baggrund i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

den nye struktur skal struktureres ud fra den såkaldte »bestil og udfør-model«. Det betyder, at nogle instanser bestiller opgaver, og andre udfører dem for borgerne.

En af fordelene, og de rækker i virkeligheden meget vidt, ved den model er, at den giver ganske stor valgfrihed i forhold til, hvem bestillerne ønsker at have til at udføre en given opgave.

Så er det som bekendt også lovbestemt, og det skal med, at de ældre efter den 1. juli i år, om føje tid, skal have mulighed for at pege på en person efter eget valg til inden for visse retningslinjer at udføre den praktiske bistand.

Med henvisning til næste punkt på dagsordenen, som godt nok så rigtigt sagt kun er et kommissorium for en arbejdsgruppe, der skal forberede muligheden for en kundevalgsordning, så vil jeg dog alligevel sige, at så er vi faktisk godt på vej til, at de ældre i København for så vidt angår netop den praktiske bistand i hjemmet, den praktiske del af det, faktisk får en ganske øget valgmulighed og får flere udbydere. Det har vi intet imod i Den Socialdemokratiske Gruppe, bare det gøres rigtigt, så det er kvaliteten, der er i højsædet, og ikke konkurrence på prisen.

Så er det bare, at forslagsstillerne skriver i motiveringen her, at en kvalitet ved en god hjemmehjælp er muligheden for fleksibilitet og valgfrihed. Ja, det er da rigtigt, jævnfør det, jeg har sagt.

Et tredje vigtigt element ved god hjemmehjælp er altså kvaliteten af selve hjemmehjælpen. Kvaliteten må efter vores mening stå i centrum af debatten.

En af grundene til, at Martin Günter og jeg ikke sidder ... nej, Martin Geertsen og jeg, undskyld, det gælder for så vidt også Martin Günter, men nok med et lidt andet udgangspunkt – at Martin Geertsen og jeg ikke sidder i samme parti, er jo nok, at vi ikke mener i Socialdemokratiet, at blot fordi noget er privat, så er det også bedre. Det er ikke kun private firmaer, der kan opfylde kravene til god hjemmehjælp. Det tror vi faktisk også, at den kommunale hjemmehjælp kan. Vi er villige til at udvikle den til at være endnu bedre, end den er, og vi mener faktisk, at den er langt bedre end sit rygte. Langt størstedelen af brugerne af den kommunale hjemmehjælp er da også tilfredse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Så øgede valgmuligheder og valgfrihed er også socialdemokratisk politik, hvis det gælder forskellige alternativer, der konkurrerer på kvalitet og ikke på pris. Vi har ikke noget imod konkurrence, forudsat at den bliver på kvaliteten og ikke på prisen. Vi er sikre på, at den kommunale hjemmehjælp på det praktiske område godt kan stå distancen i forhold til andre udbydere. Vores hjemmehjælpere yder et godt stykke arbejde af høj kvalitet.

Afgørende er jo i virkeligheden, om det skal gælde både den praktiske bistand og den personlige pleje. Der må jeg sige, at her tror jeg, og det er nok forskellen på os, at der er forskel. Der er forskel på at løse en praktisk opgave som indkøb eller tøjvask for den ældre, og så det at give den ældre en personlig pleje og omsorg, som både opleves og vel egentlig også er meget subjektiv.

Det er for os at se ikke selvsagt, at fordi man kan opstille målkrav, definere kvalitet, kontrollere kvalitet m.m. for den praktiske bistand, og det er vi jo enige om skal ske i det kommunale system, uanset hvem der udfører opgaverne, ja så kan man også gøre det lige så nemt for den personlige pleje og omsorg, hvor behovene er meget mere forskellige og derfor desuden også opleves meget subjektivt.

Det er for os at se opgaver, der ligger så tæt på det offentlige kerneydelser, at her føler vi os mest trygge ved – det tror jeg faktisk også, de ældre gør – at de ikke er overladt til fri konkurrence, men varetages af kommunens egne hjemmehjælpere.

Så altså ja til øget valgfrihed og valgmuligheder for de ældre, ja til at vi går videre ad den vej. Men lad os også holde tungen lige i munden og skille, undskyld udtrykket, skidt fra kanel.

Jeg skal så til sidst sige, at når forslagsstillerne gerne vil have deres forslag i udvalg, så vil vi ikke modsætte os det. Det vil vi ikke, fordi det har været drøftet meget, om man overhovedet kan afgrænse klart mellem den personlige pleje og den praktiske bistand. Det mener lovgiverne på Christiansborg, man kan. Det mener vi også, man kan. Men vi er villige til at drøfte det i lyset af både dette forslag og hvad vi får af input fra den arbejdsgruppe, vi forhåbentlig om lidt vedtager at nedsætte.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Så ja til det, men vi kan ikke sige ja til princippet om at lade valgfriheden gælde hele hjemmehjælpen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal lige sige til Peter Martinussen for at gentage det, jeg sagde først, om adskillelsen af de 2 sager, at det er her, den principielle debat foregår. Den anden del, standsningsretten, er alene anvendt med henblik på at træffe beslutning om, og det kan kun diskuteres under det punkt, hvorvidt arbejdsgruppen skal nedsættes eller ej.

Marlene Krogh (F): Det er rystende, at vi nu skal til at diskutere udlicitering af hele ældreplejen. Det er rystende at se, at der er nogle, der kan finde på at stille dette forslag til beslutning uden overhovedet at stille krav til den kommunale hjemmepleje. Det har vi desværre ikke set fra nogen af de her partier, som i dag vil have hele dette område udliciteret. Jeg synes, det er utrolig ærgerligt, at man ikke tør gå ind i den debat og sørge for, hvordan og hvorledes vi kan få mere ud af vores kommunale hjemmehjælp.

Jeg vil sige, at SF er imod denne form for udlicitering. Vi mener, det er vigtigt, at man ud fra den velfærdsmodel, som ligesom er sat i værk i Danmark, fastholder, at hele denne ordning ligger inden for det kommunale område.

Vi mener, det er vigtigt at fastholde, at den ældre, når man ligger på sygehuset, får en tæt kontakt til nogle af de kommunale personer, som i forvejen er tæt knyttet til hele området.

Vi mener også, det er vigtigt, at ældre ikke skal betale ekstra for at få varetaget nogen af de her områder. Vi synes, det er forfærdeligt, at der er nogen, der i den forbindelse vil tjene penge på, at ældre har det dårligt, og at de har det skidt, og at de har været nødt til at få nogle ydelser, som gør, at de i den situation ikke længere selv kan varetage dem.

Derfor kan SF ikke være med til overhovedet, at dette punkt bliver behandlet, og heller ikke at man nedsætter en gruppe, som kan diskutere det. Vi er også imod udvalgshenvisning af det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Vi mener, det er vigtigt, at vi også ser det i sammenhæng med, hvordan og hvorledes det er sket på andre områder. Vi kan meget tydeligt se det inden for familieplejeområdet, hvor det er blevet langt, langt dyrere. Vi betaler i dag frygtelig mange penge til det område bare for at holde en plejehjemsforening i gang. Det vil vi også kunne se på disse områder. Det mener vi faktisk er dybt urimeligt.

Ud over det kan vi også se et stort problem i, hvordan man skal fastholde, at uddannelsesniveaet vil have en rimelig karakter. SF mener, at det er uddannet personale, der skal tage sig af de her ting. Det er nok ikke de samme krav, som vil blive stillet i forhold til de private virksomheder, og det bryder vi os ikke om. Så derfor vil SF stemme imod.

Bente Møller (Ø): Enhedslisten er enig i, at de ældre skal have den hjælp, de har brug for, og at de skal have størst mulig retssikkerhed på området. Det mener vi ikke, at de får med dette forslag.

Det ville de få ved, at vi fastsatte nogle helt bestemte minimumsregler som dem, vi stillede til budgetforslaget sidste år, gående ud på, at vi beslutter, hvilket standardsortiment der skal være på vores hjemmehjælpshylder, og at det, man ikke kan selv, har man ret til at få hjælp til, og så kan man næsten definere på forhånd, hvad det er, man har hjælp til.

Det kræver, at der bliver afsat ganske mange flere ressourcer til hjemmeplejen end i øjeblikket. Dette forslag giver jo ikke de ældre nogen som helst garanti for, at hjælpen bliver bedre.

Den 1. juli træder lov om social service i kraft, og så er halvdelen af det 1. »at« her jo gældende lov. Jeg vil sige, at det er en lov, som Enhedslisten har stemt imod i Folketinget, bl.a. fordi vi så det her som ladeport for privatisering. Den lov betyder dog, at den, den ældre vælger, skal godkendes af kommunen, og det er kommunen, der får arbejdsgiveransvaret i forhold til vedkommende.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Jeg tror, Hanne Reintoft har ret, når hun siger, at de, der vil bruge denne mulighed, er dem, der altid har haft ung pige i huset. De andre vil være tilfredse med det, det kommunale system leverer dem.

Enten i slutningen af denne uge eller i næste uge sker der igen en styrkelse af retssikkerheden, fordi så får de ældre fuld ankeadgang på hjemmehjælpsområdet. Det bliver heldigvis også sådan, at vi bevarer klagerådene, så den dialog, hvor politikere og tillidsfolk for de ældre sidder og kigger hinanden dybt i øjnene, kan fortsætte, men samtidig får de ældre mulighed for at prøve afgørelsen ved samme instans, nemlig Det Sociale Nævn, som man i øvrigt kan klage til.

Hvis det kommunale system vælger at give op og siger: Vi kan ikke løse denne opgave godt nok, så det må vi have nogle andre til at gøre for os – så er det jo en falliterklæring. Hvorfor skulle nogle andre være bedre til at strukturere og tilrettelægge området, end vi selv er? Hvis vi mener, det kan struktureres og tilrettelægges bedre end i øjeblikket, så er det da bare at smøge ærmerne op og se at komme i gang med at få det gjort.

De forsøg, der har været med specielle rengøringskorps, har været en succes, og det er også derfor, Sundhedsudvalget har sagt, at det er da en vej, vi gerne vil gå.

For os i Enhedslisten er nogle af de ting, vi lægger vægt på i den kommunale hjemmepleje, at vi får nogle ordentlige arbejdspladser for de ansatte, men også at vi tager alvorligt, at det her er altså ikke ufaglært arbejde. Det er et arbejde, som man tager en uddannelse til. Vi mener, at den største garanti for, at den hjælp, de ældre får, er kvalificeret, er, at vi har det højeste mulige uddannelsesniveau i vores hjemmehjælperkorps.

Vi synes også, at kontrol og ansvar skal følges ad ved, at man også har det egentlige ansvar eller selv udfører arbejdet. Fordi hvis man vælger at sætte private aktører til at overtage dele af det her, så er det jo stadig væk Københavns Kommune, der skal kontrollere, at de ældre får det, de skal have. Det er også stadig væk Københavns Kommune, der har ansvaret for, at det gør de rent faktisk. Det er jo svært at kontrollere

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

noget og have ansvar for noget, som man ikke selv har direkte indflydelse på, men har overladt indflydelsen til nogle andre.

Så synes vi heller ikke, at det skal være muligt at score profit på andres behov for omsorg og pleje og praktisk bistand. Hvis det ikke skal blive dyrere at få private aktører på det, så er der kun 2 muligheder: Enten at de ansatte får dårlige arbejdsforhold, eller at servicen forringes.

Der er jo ingen, der gør det her for vores blå øjnes skyld, det skulle måske da være nogle af dem, vi laver selvejende institutionsoverenskomster med, men der er jo ingen andre, der går ind og laver det her for vores blå øjnes skyld og påtager sig en sådan administrationsopgave. De vil da tjene penge på det.

Så vi kan ikke støtte noget af det. Jo, det, der ligger i serviceloven, er vi jo nødt til at sige, at den ret skal de have, men resten synes vi er noget pjat.

Til gengæld vil vi gerne give de ældre mulighed for selv at vælge deres hjemmehjælper, de skal bare vælge en af dem, kommunen har, ligesom vi også gerne gav andre mulighed for f.eks. selv at vælge deres sagsbehandler. Man kan jo skifte læge én gang om året, og vi synes også, at det kan være relevant på andre områder at erkende, at kemi og sådan noget kan gøre, at tingene har svært ved at flytte sig, og at der derfor skal være mulighed for at skifte. Så den valgmulighed vil vi gerne være med til. Resten vil vi ikke være med til.

Vi ser heller ikke noget behov for at behandle sagen i udvalg. Det vil jo ikke blive andet end, at så sidder vi og udveksler ideologier igen og flytter os ikke videre. Så lad os bare tage forslaget til afstemning med det samme.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Peter Skaarup ... undskyld, det var Martin Geertsen, men jeg var optaget af noget andet. Jeg lagde mærke til, at Martin Geertsen var oppe og snakke med overborgmesteren, så han kunne ikke nå ned.

Peter Skaarup (O): Jeg skal nok gøre det kort.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Det, jeg bare vil sige på vegne af Dansk Folkeparti, er, at vi selvfølgelig kan støtte dette forslag. Vi kan ikke se nogen som helst grund til, at den ældre ikke skulle have lov til at vælge, om vedkommende vil have den kommunale hjemmehjælper, der kommer ud, eller vedkommende vil have en anden form for pleje. Det kunne være et hjemmeservicefirma eller andre firmaer, som tilbyder sådan noget.

Derfor synes vi selvfølgelig det er ærgerligt, hvis Socialdemokratiet og andre lider af den her betontænkning, at man ikke vil acceptere, at nye tanker og nye ideer til sådan noget kommer frem. Det er ikke sikkert, de ældre vil benytte andre end de kommunale hjemmehjælpere, men vi synes bare, det er rimeligt, at de ældre får chancen for at benytte andre end det nuværende udbud af hjemmepleje.

Det betyder så også, at vi selvfølgelig ikke kan være med til, at man i dag forsøger at afvise forslaget, som det blev nævnt fra Enhedslistens side. Vi håber, at forslaget ryger i udvalg, og at det kan medføre, at også Socialdemokratiet ifølge de meldinger, de i øvrigt også er kommet med i dagspressen, kan acceptere, at man laver en frivillig ordning, sådan at ældre kan få andre plejeordninger, end vi kender det i dag.

Grete Henius (C): Så er der højtlesning fra eventyrbogen:

»Fra borgerrepræsentanterne Martin Geertsen, V, Grete Henius, C, Birthe Nødgaard og Gunhild Legaard, O, og Inger Marie Bruun-Vierø, B, er modtaget følgende forslag til beslutning:

»Forslag til beslutning om ældres frie valg af ældrepleje i Københavns Kommune:

- at ældre visiteret til praktisk hjemmehjælp får ret til at vælge en person eller et firma som erstatning for den kommunale hjemmehjælp,
- at ældre visiteret til personlig pleje får ret til at vælge en person eller et firma som erstatning for det kommunale tilbud.«

Når jeg læser op, er det fordi jeg må gå ud fra, at andre må have fået et andet bilag end det, jeg har fået. For hvis man havde fået det bilag, som jeg har fået, det bilag, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

hedder 363/98, så skal jeg stoppe min oplæsning. Så kan jeg bede de medlemmer, der har fået det rigtige bilag, om selv at læse resten.

Intet sted i det bilag, jeg har fået, og som jeg derfor forudsætter, at andre også har fået, står der et eneste ord om udlicitering, ikke et eneste ord om udlicitering. Jeg mener, det var Marlene Krogh, som næsten i hvert andet ord i sit indlæg sagde ordet »udlicitering«. Det står ingen steder, det er ikke nævnt i indstillingen.

Vi taler om, at modtageren skal have ret til, mulighed for at bestemme, hvem der skal hjælpe, når man ikke selv kan klare sig enten i en periode eller mere varigt. Det er jo ikke det samme som udlicitering.

Nu tror jeg ikke, at der er særlig mange hjemmehjælpsbrugere, som vil være i stand til at benytte sig af den eventuelle mulighed, som vi stiller forslag om. Det er jo nok, fordi utroligt mange gamle københavnere slet ikke kender nogen overhovedet, og de kender i hvert fald ikke nogen, der vil være i stand til at hjælpe dem, så de vil jo i givet fald skulle bruge kommunens hjemmehjælp. Det er da også udmærket.

Men det kunne jo godt være, der var nogle, der syntes, det var rart selv at bestemme, hvem det er, der skal træde over dørtrinnet i deres hjem.

Bente Møller talte om at score profit. Jeg ved ikke, hvad det er at score profit. Men er det ikke kommunen, der scorer profit i øjeblikket? Mig bekendt koster en hjemmehjælpstime ca. 200 kr., men den, der giver hjemmehjælpen, får formentlig kun en timeløn på omkring 100 kr., måske lidt over. Hvem er det, der scorer resten af profitten? Det må da være Københavns Kommune. Der må jo sidde nogle folk oppe på kontorerne og lave profit ud af at have et job, der handler om at sende nogle andre mennesker ud og betjene nogle gamle, der ikke er i stand til at klare sig selv. Må vi ikke være fri for den slags udtryk i denne forbindelse.

Dette handler simpelt hen om, at folk skal have lov til at vælge, hvem der skal hjælpe dem med at købe ind, vaske op, lave mad, skifte på sengene og hjælpe dem med den mere personlige hygiejne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Jeg kan fortsætte, hvor fru Grete Henius slap, fordi jeg blev også utrolig forbavset over at høre de indlæg, og det gælder både fra sundhedsborgmesterens side og fra SF's og Enhedslistens side. Det var, som om man talte om noget helt andet end det forslag, der rent faktisk er lagt frem.

Jeg kan da også henvise til en tidligere debat, der stort set handlede om det samme forslag, og der lød de samme ideologiske toner. Når jeg minder om den, så er det, fordi der overhovedet nu er en vis positiv vilje over for valgfrihed for så vidt angår praktisk bistand, idet der, som det også er nævnt, nu kommer en lov om social service, der fordrer, at man giver de ældre den valgfrihed. Ellers var den da ikke nået til København. Så ville der stadig væk have været et massivt flertal imod, fordi man ønsker ikke at give borgerne valgfrihed. Det er også det, man nu prøver at dreje sagen hen til for så vidt angår personlig pleje, at det bliver et stort ideologisk skoleridt, hvor man mangler evnen til aktiv lytning og aktiv forståelse.

Men hvordan man end tackler debatten i aften, og hvad der end måtte komme ud af det rent resultatmæssigt, så er jeg da også overbevist om, at hvis vi kigger på denne sag igen om 2 år, så er vi nået dertil, hvor der også kommer et folketingsdirektiv om, at nu skal de ældre også have ret til frit valg for så vidt angår personlig pleje.

Der er jo ikke noget, der tilsiger, at man ikke skal give borgerne den valgfrihed. Dette handler jo ikke om at trække noget ned over hovedet på nogen som helst. Det handler ikke om at afskaffe den kommunale hjemmehjælp. De ældre, der ønsker den kommunale hjemmehjælp, kan få den til fulde, også selv om man fremmer dette forslag.

Jeg kan minde om, at der er kommet frit valg til dagpasning, det vil sige til at passe vores børn. Den frit valg-ordning, der nu er lanceret, bliver ikke benyttet af frygtelig mange. Men de, der benytter den, er overordentlig tilfredse, og de har ytret, at de faktisk mener, at de får opfyldt nogle behov, som det kommunale tilbud ikke kan imødekomme.

Hvorfor skal de ældre ikke have lov til at få de samme tilbud, som de kan vælge til eller fra? Det er det, forslaget går ud på. Derfor synes jeg også, at frem for denne totale, massive afvisning burde man i det mindste kunne acceptere, at vi talte nærmere om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

hvad der egentlig kunne ligge af muligheder for de ældre i dette forslag. Jeg vil da også appellere om, at der ikke går så meget stivstikkeri i det, så man end ikke kan tåle at tale om det og udsætte det for en udvalgsbehandling.

Jeg kan henvise til, hvordan vi forestiller os, at man kan visitere ældre til personlig pleje. Der står nogle ganske udmærkede ting for så vidt angår, hvordan man har tænkt sig at gribe sagen an, når det handler om praktisk hjælp i hjemmet.

Der står, at gennem regelmæssige offentlige udbud indhenter kommunen ønsker fra virksomheder om at blive godkendt til at udføre – og så vil jeg i stedet for, hvor der her står »praktisk bistand«, sige »personlig pleje«, og virksomhederne skal godtgøre, at de kan leve op til de opstillede kvalitetskrav. Det gælder selvfølgelig også personlig pleje. De skal acceptere kommunens tilsyn. Det gælder selvfølgelig også, hvis den ældre vælger personlig pleje.

Forvaltningen udsender en beskrivelse af den ydelse, som den kommunale hjemmehjælp og de godkendte virksomheder tilbyder, til alle modtagere af hjemmehjælp. Det vil sige, at den ældre ved på forhånd, hvad det er for nogle tilbud, der kommer fra den kommunale sektor, og hvad det er, de private kan tilbyde.

Så er det, man har mulighed for at tage stilling, ønsker man det ene eller det andet. Men det er jo ikke sådan tilfældighedens lov, der skal råde her, det er der da ingen, der har forestillet sig. Der står også som et eksempel, at prisen på en hjemmehjælpstime skal fastlåses, således at konkurrencen mellem forskellige udbydere af hjemmehjælp alene foregår på kvalitet. Hvem kan have noget imod det?

Jeg har utrolig svært ved at se, hvad det er for nogle blokeringer, der gør, at vi ikke engang kan udsætte dette forslag for en udvalgsbehandling. Det er virkelig en træghed, som hæmmer det kommunale system og hæmmer de udviklingsmuligheder, som vi har en pligt til at tage vare på. Så jeg håber, at man vil prøve at læse forslaget en gang til og så stemme det til udvalgsbehandling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

A. Benhaddou (C): CD støtter forslaget langt hen ad vejen. Problemet er bare, at for mig at se er det netop lagt ud af visse personer herude, som om det er ideologisk anlagt, hvis man hører efter Venstres og Konservatives holdning.

Men jeg kan fuldt ud tilslutte mig den måde, som De Radikale har forklaret dette på. For mig at se er forslaget set fra vidt forskellige vinkler, men jeg kan fuldt tilslutte mig den vinkel, der hedder, at man skal forsøge på at opfylde de ældres ønsker.

Problemet med dette forslag er bare, at vi kan risikere, at mange ældre, som ikke selv kan tage nogen beslutninger, hvis vi overlader til dem, at de skal beslutte sig for, hvilken behandling de skal have, lige pludselig står uden nogen form for hjælp fra kommunen. Derfor glæder det mig, at der i forslaget står, at »Visitering og tilsyn er selvfølgelig fortsat en kommunal opgave«.

Derfor støtter CD, at dette forslag skal til udvalgsbehandling for en nærmere vurdering, således at vi står fast på, at kommunen skal have det fulde ansvar for, hvordan dette forslag kommer ud, således at vi ikke sætter nogen ældre uden nogen form for hjælp.

Vi kan tage et eksempel med hensyn til straffeattest. Hvis vi lægger dette forslag ud uden nogen form for nærmere en undersøgelse, så kan vi netop risikere, at vi får en masse sager, hvor vi ikke kan overskue, hvem der udfører hjælpen, og hvem der har ansvaret for, at de ældre får den rette hjælp.

Derfor synes jeg, at dette forslag skal til en nærmere vurdering. Jeg er positiv over for, at de ældre får bedre valgmuligheder, fordi det har mange andre befolkningsgrupper i denne kommune. Derfor skal de ældre også have lov til det.

Jette Bergenholz Baurup (A): Så har vi atter sagen oppe. Det lyder lidt, som om det aldrig har været diskuteret i Sundhedsudvalget, i hvert fald ud fra det, Grete Henius – såfremt hun hører efter – har sagt på de udvalgsmøder, hun har været med til.

Jeg vil sige med hensyn til praktisk bistand, at der er der jo lovforslag 17 om, at det bliver valgfrit. Nu er det jo sådan i Københavns Kommune, at der er et utrolig dygtigt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

korps inden for hjemmehjælp og inden for praktisk bistand. Der er jo en kvalitet, som vi også hørte med forsøgsordningerne, bl.a. på Bispebjerg. Så jeg er ikke nervøs for, om de ældre, når de skal vælge, vælger det kommunale, eller de vælger private virksomheder til at lave praktisk hjælp.

Jeg er helt sikker på, med de meldinger, vi har fået, og når det kommer ud i de forskellige distrikter, som det kører i Bispebjerg, jamen så vil de ældre være sikre, de vil have en kvalitet, lige så vel som vi politikere ønsker en kvalitet, så er det netop sådan nogle forsøg, så er det netop de kommunale hjælpere, man ønsker.

Med hensyn til visitering til personlig pleje forstår jeg slet ikke fru Grete Henius. Er det sådan, at fru Grete Henius mener, at uuddannede, personale, som ikke har uddannelse, ikke er kvalificeret, skulle gå ind og give personlig pleje til ældre i Københavns Kommune? Det er dog ikke de meldinger, jeg tidligere har hørt fra fru Henius. Men hvis dette skulle privatiseres, så er det måske fuldstændig lige meget med kvaliteten. Det er ikke det, vi i hvert fald som Socialdemokrater mener. Vi mener, der skal være en god kvalitet, og det er der i Københavns Kommune i dag.

Det er klart, at man hele tiden kan gå ind og drøfte det, man kan hele tiden gøre det bedre. Men at dette skulle udliciteres på nogen som helst måde, kan vi absolut ikke gå ind for.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke flere i 1. runde. Vi går til 2. runde.

Borgmester **Peter Martinussen**: Ved starten af denne debat bad Martin Geertsen så inderligt om, om vi ikke kunne undgå alt for megen ideologi og snakke både praktisk og fornuftigt om de forslag, der faktisk ligger. Nu er det jo sådan, at i virkeligheden tager vi jo nu, selv om de ikke behandles sammen, generaldebatten om principperne bag den fremtidige hjemmepleje i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Må jeg ikke sige, at jeg synes ikke, selv om Martin Geertsen formentlig vil være uenig med mig og mener, at jeg også slog meget ideologiske toner an, at hverken Martin Geertsen eller jeg satte rekorden. Det var der nogle andre, der gjorde.

Jeg må på den ene side sige stilfærdigt, men lidt pointerende til Grete Henius, at jeg deler gerne bilag med Grete Henius. Det er det samme forslag, vi taler om. Jeg har ikke set det så sort og mørkt, som Grete Henius åbenbart mente, jeg havde gjort det.

Jeg har bare i al stilfærdighed sagt, at der er den nuanceforskel, som vel er mere end en nuance, at det forslag, som vi godt kan støtte i Den Socialdemokratiske Gruppe, og som handler om den kundevalgsordning, vi nu gerne vil have en arbejdsgruppe til at forberede, så det bliver ordentligt og gedigent, går altså kun på den praktiske del af hjemmeplejen, mens det forslag, der ligger her, går på hele hjemmeplejen, også den personlige pleje.

Det er vel i virkeligheden forskellen, fordi selv om jeg tror, det også var Grete Henius, der sagde, at dette ikke var et udliciteringsforslag, så hånden på hjertet, lad os da tale åbent og ærligt, selvfølgelig er der vel tale om i dette forslag, ligesom der kan være på kundevalgsmodellen, at private firmaer, hjemmeservicefirmaer, som Peter Skaarup nævnte, eller andre, kan byde ind.

Så vil jeg gerne give den melding, for at ingen skal være i tvivl, heller ikke Marlene Krogh og Bente Møller, som til gengæld fik klassekampen til at vende tilbage til talerstolen her, selv om det ikke er 1. maj, at i Den Socialdemokratiske Gruppe lider vi ikke af berøringsangst over for private firmaer. Vi lider ikke af den skræk, Bente Møller øjensynlig gør, og Marlene Krogh gør, for, at den kommunale hjemmehjælp vil blive udkonkurreret, fordi vi giver de ældre øgede valgmuligheder.

Så her er vi helt på linje med Grete Henius og Inger Marie Bruun-Vierø. Jeg håber, jeg får tilgivelse hos Inger Marie Bruun-Vierø, hvis jeg har været blandt synderne, en enkelt omvendt er som bekendt ikke så dårlig endda, for jeg mener faktisk ikke, at jeg på den måde sagde, at vi var fuldstændig imod dette forslag. Vi siger bare, at det går det skridt længere, at det tager hele hjemmeplejen med. Det er vi ikke glade for, for ikke at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

sige, at det er vi imod. Vi mener, der er en stor forskel på den hjemmepleje, der leveres på det praktiske område og på det personlige område.

Men jeg sagde faktisk også ja på vores gruppes vegne til en udvalgsbehandling af dette forslag. Så der kunne vi vel mødes i udvalget, og der mødes vi jo i hvert fald.

Til Marlene Krogh og Bente Møller vil jeg sige, at det er altså at skyde gråspurve, eller hvad det nu er, med kanoner, at rejse hele klassekampfelttoget på denne sag. Jeg tror, Marlene Krogh og Bente Møller vil opleve, at muren er altså faldet. De ældre vil have bedre valgmuligheder. Jeg synes, vi skal give vores ansatte i hjemmeplejen i København det håndslag, at vi tror på dem.

Hvis dette var Græsted-Gilleleje eller Søllerød – som Bente Møller formentlig om lidt vil anklage mig for, at jeg godt kunne være borgmester i, men det kan jeg af flere grunde ikke, ikke kun på grund af bopælskravet – så havde vi startet med stort set at nedlægge den kommunale hjemmepleje, så havde vi udliciteret det hele og sagt, at det er de private, der skal ordne sagen.

Det gør vi ikke. Vi tager den lovgivning, der kommer, og som Bente Møller åbenbart ikke kan lide, som jeg synes er et frisk bud på fornyelse også i den offentlige sektor, vi bruger den, vi bruger den aktivt, og så laver vi noget, som ligger milevidt – nu håber jeg ikke, jeg skræmmer nogen af de andre væk – fra traditionel borgerlig udliciteringspolitik, for der tænker man primært i pris.

Det, jeg synes er godt ved dette forslag, som jeg læser det – Martin Geertsen, lad nu være at ryste på hovedet, før jeg er færdig med at tale, så kan der blive grund til det, det ved man jo aldrig – er, at der i virkeligheden er en indrømmelse over for os i, at man ikke kun skal snakke pris, men kvalitet, når man går ud og tør tage et udbud. Det synes jeg er flot. Det er det, vi faktisk gerne vil, Bente Møller.

Denne forsamling har, så vidt jeg husker endda med Bente Møllers stemme og med Marlene Kroghs stemme, allerede i år truffet en række beslutninger, der gør den kommunale hjemmepleje endnu bedre. Udgangspunktet er ligesom i tv-reklamerne ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

så ringe endda, det er faktisk ganske godt. Det gør det bedre i organisering, det lægger op til en adskillelse, som har vist sig levedygtig, som man er glad for.

Jeg har lige fået et brev fra en borger i Sundby Syd-området, som er ked af, at det ser ud til, at det særlige rengøringskorps skal ophøre derude. Det skal vi jo kigge videre på i Sundheds- og Omsorgsudvalget. Tænk, det viser sig, at de ældre faktisk gerne vil have det. Tør Bente Møller og Marlene Krogh så stå her og sige, at det må de ikke? Jeg vil i hvert fald ikke være med.

Bente Møller (Ø): Jeg havde svært ved at høre klassekamp. Den handler jo om omfordeling af værdier. Men jeg er da stolt over, at Peter Martinussen har erkendt, at en af hovedforskellene på Enhedslisten og Socialdemokratiet er, at vi ikke kun tænker på klassekamp 1. maj, som jeg kan forstå er den dag om året, Peter Martinussen synes, at den slags bør have opmærksomhed.

Så vil jeg sige, at beskyldte mig eller Marlene Krogh for, at vi har noget imod rengøringskorps, er jo det rene sludder. Hvis Peter Martinussen havde hørt efter, hvad det var, vi sagde fra talerstolen, så har vi begge to sagt, at vi synes, det var dejligt, at det blev en succes, at vi gerne ville være med til at videreudvikle og forbedre den kommunale hjemmehjælp og f.eks. udbygge de her rengøringskorpsforsøg, så ikke kun folk i Nordvest eller Sundby skal have gavn af det, men at det kunne være ting, vi kiggede på i hele kommunen. Så det var noget sludder.

Jeg vil også sige til Grete Henius, at Martin Geertsen har bekræftet mig i, at min opfattelse, at lige så snart man sender noget i udbud og lader nogle private aktører komme på, så er der tale om udlicitering, er rigtig, sådan er definitionen nemlig på udlicitering. Så kald det dog for pokker, hvad det er, i stedet for at bilde folk ind, at det er ikke det, det handler om. Det er det, det handler om.

Så vil jeg sige, at generelt er det noget sludder at prøve at bilde borgerne ind, at de får bedre hjælp, fordi de vælger selv. Det får de ikke nødvendigvis. De får bedre hjælp, når de får lige præcis så meget hjemmehjælpstid, så de får deres behov dækket.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu skal sagen i udvalg, når Martin Geertsen m.fl. har haft ordet. Men jeg vil sige til Bente Møller, at jeg tror nok, vi i mit parti holder 1. maj-talerne tidligere om morgenen, end man gør i Bente Møllers parti.

Martin Geertsen (V): Det, der kalder mig herop, er realpolitikeren borgmester Peter Martinussen, som ikke lyttede til mit første indlæg, hvor jeg appellerede om og håbede på, at vi kunne få en saglig debat, som ikke kun var præget af ideologi. Det valgte borgmester Martinussen at overhøre. Vi kan da også godt tage den principielle og ideologiske debat om det frie valg på hjemmehjælpsområdet, men jeg kan ikke rigtig se, hvorfor det skal gå ud over Venstre, at Socialdemokratiet har rykket sig i denne sag.

Det er blevet hævdet både fra borgmester Martinussens side og fra andre sider, at dette forslag som konsekvens skulle have, at den offentlige hjemmehjælp blev ringere. Det er jo faktisk ikke det, der er spørgsmålet.

Både Venstre og formentlig også de andre partier, som står bag dette forslag, er da interesserede i, at den offentlige hjemmehjælp skal være så god som overhovedet mulig. Men der kan jo være tilfælde, hvor en bruger siger: Jeg synes, der er noget i vejen med den offentlige hjemmehjælp, jeg synes, der er noget i vejen med den praktiske bistand, jeg synes, der er noget i vejen med den personlige pleje, som jeg modtager. Jeg kunne faktisk godt tænke mig et andet tilbud. Hvorfor skal vi så gå ud og sige til de borgere i Københavns Kommune, de ældre i Københavns Kommune: Den valgfrihed må I ikke få?

Jeg hørte borgmester Martinussen stå her på talerstolen og sige, at kendetegnet ved den personlige pleje er, at den er mere individuel. Ja, præcis. Netop fordi den er mere individuel, netop fordi den i høj grad skal baseres på, hvad den enkelte bruger har af behov, skal man give valgmuligheden, netop derfor skal man have fleksibilitet.

Så jeg kan ikke forstå argumentet om, at man godt kan lave valgfrihed på den praktiske bistand, men ikke kan lave den på den personlige pleje med henvisning til, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

den personlige pleje er mere individuelt orienteret. Netop fordi den er individuelt orienteret, så skulle valgfriheden også være så meget desto større.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Grete Henius – og vi har læst dagsordenspunktet.

Grete Henius (C): Jamen jeg er ked af det, men jeg bliver nødt til at fortsætte oplæsningen, for jeg kan forstå, at der er nogle, der ikke har fået det bilag.

I hvert fald har Jette Bergenholz Baurup ikke fået det bilag, fordi jeg hørte Jette Bergenholz igen sige noget om udlicitering. Det er altså som sagt ikke nævnt i forslaget ... (*Afbrydelse*). Nu skal jeg skåne jer, for nu kan jeg forstå på Jette Baurup, at hun har alligevel fået det, hun har bare ikke fået læst på det. Det er så en anden sag. Bare hun har det, så er jeg da tryk ved det.

Jette Bergenholz spurgte mig, om jeg mente, at der skulle uddannet personale til at hjælpe med personlig pleje. Nej, jeg kan forsikre Jette Bergenholz om, at hverken jeg eller nogen andre forslagsstillere kunne drømme om, at uddannet personale skulle udsendes til at hjælpe mennesker, som ikke kan klare sig selv.

Sådan er det jo heller ikke i dag, og hvorfor skulle det så være sådan, fordi et andet menneske går ud og gør det? Det kunne jo være, at en, der havde været hjemmehjælper i 30 år, som var træt af at være ansat i Københavns Kommune – det har man jo hørt om før – sagde: Jeg har lyst til at være hjemmehjælper for bare 4 eller 5 klienter, og som har fået udmålt den tid, de skal have hjælp.

Det, jeg siger nu, er direkte rettet til Bente Møller. Bente Møller sagde nemlig, at patienterne eller brugerne skulle have lige præcis den hjælp, de har behov for. Lige præcis, netop. Der er jo ikke nogen, der stiller forslag om, at hvis det er en anden fru Petersen end den fru Petersen, der er ansat som hjemmehjælper i Københavns Kommune, der går ud og giver hjælpen, så skal patienten lige pludselig have dobbelt så meget hjemmehjælp. Nej naturligvis.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Det er da kommunen, der skal udmåle, hvor meget hjælp denne patient skal have. Er det 2 timer om ugen, så er det 2 timer om ugen. Er det 1 time om ugen, så er det 1 time om ugen. Men hvem der går ud og svinger støvsugeren, eller hvem der går ud og hjælper patienten med at komme i bad og op af badekarret eller ud af bruseren, kan altså ikke være noget, der skal gøres til genstand for en så heftig debat som den, der har været her i dag. Det kan i hvert fald ikke være noget, der skal føres klassekamp på, det må jeg give borgmester Martinussen ret i.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Denne debat er da også ved at være slut, formentlig med Marlene Krogh.

Marlene Krogh (F): Jeg kan kun sige, at jeg er rystet, Grete Henius. Det er første gang, jeg kan forstå, at du ikke ved, hvad det er, du har skrevet under på i dette afsnit. Jeg mener helt klart, at når der står »firma«, så er det et spørgsmål om udlicitering. Det kan godt være, du har din egen fortolkning af det, men så bliver det så absolut din egen. Jeg tror ikke, det øvrige samfund vil være med til den fortolkning, du har af dette.

Så vil jeg kort sige, at jeg mener selvfølgelig også, at valgfriheden ligger i det offentlige. Det er jo ikke sådan, at vi siger, at når man får tildelt en hjemmehjælper, så er det den, man skal have. Der er mange ting, det hænger sammen med. Det hænger sammen med, om man har en god kemi sammen. Det hænger sammen med, om man har noget at tale om. Derfor foregår der også en valgfrihed inden for det offentlige i øjeblikket.

Derfor synes jeg, det er lidt flot, Peter Martinussen, at sige, at vi ikke går ind for valgfrihed. Det mener jeg godt, vi gør, og det mener vi sagtens kan foregå inden for det offentlige.

A. Benhaddou (D): Jeg vil kort sige, at jeg har også det problem, at jeg ikke rigtig kan forstå forslaget, som det er lagt ud, fordi nogle kører det med ideologiske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

holdninger om udlicitering, og andre kører det med, at der skal være tale om kvalitet og valgfrihed for de ældre.

Jeg kan selvfølgelig fuldt ud bakke op om forslaget om kvalitet og bedre forhold for de ældre. Men selvfølgelig vil jeg ikke være med til noget med udlicitering.

Derfor henstiller jeg selvfølgelig, at forslaget bliver sendt til udvalgsbehandling for nærmere vurdering, fordi jeg kan se ud fra dette forslag, at der er noget positivt for de ældre, og det kan jeg selvfølgelig ikke være imod.

Jeg må da indrømme, at hvis forslaget skulle til afstemning, så havde jeg sådan set vurderet, at jeg måske ville stemme for det. Men på grund af fru Grete Henius' måde at formulere sig på over for mig havde jeg måske overvejet at stemme imod eller undlade at stemme.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke flere i 2. runde. Vi går til 3. runde.

Bente Møller (Ø): Jeg kan forstå, at Grete Henius synes, det er fuldstændig ligegyldigt, om de mennesker, der skal give hjemmehjælp i forhold til de brugere, der har brug for den slags, har en kvalificeret uddannelse.

Nede på H.C. Andersens Boulevard ligger der en privatklinik. Den har udmærket sig ved, at den er ledet af en elektriker, der mener, at han er meget kvalificeret til at rådgive f.eks. kvinder om, hvordan deres bryster skal opereres større eller mindre, eller hvordan trætte mænd kan få fjernet poserne under øjnene, så han laver visitering og tegner på dem. Det er der ikke nogen, der synes er godt. Lægeligt arbejde skal laves af læger.

Sådan har vi det også i Enhedslisten med hjemmehjælpsområdet, at hjemmehjælpsarbejde skal laves af uddannede hjemmehjælpere, der har taget social- og sundhedsuddannelsen. En af grundene til, at vi vil have, det skal ligge i offentligt regi, er, at man skal satse på kvaliteten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Borgmester **Peter Martinussen**: Så vil jeg her i mit sidste indlæg i denne debat prøve helt i Martin Geertsens ånd at sige noget om det, vi er enige om. Det vil måske også få markeret, hvor nuancerne eller forskellene reelt ligger.

Jeg skal starte med at give Bente Møller en undskyldning herfra – hvis Bente Møller vil modtage den. Jeg er helt med på, at både Bente Møller og Marlene Krogh stemte også for, hvad skal vi sige, permanentgørelsen af de her rengøringskorps, og det var jeg glad for, så vi kom væk fra den også lidt for traditionelle debat om helhedsopfattelsen af hjemmeplejen, som jeg er enig i, men som jeg ikke mener, vi ødelægger ved at gøre rengøringskorpserne permanente. Så langt, så godt, og tak for det.

Alligevel synes jeg nok, at der i modstanden mod både dette forslag og kundevalgmodellen og det kommissorium, der ligger for arbejdsgruppen, som vi kommer til om lidt, er noget ideologisk. Det er godt at tænke ideologi og klassekamp ikke kun 1. maj, det er også godt at vende ansigtet til musikken og bevæge sig lidt i realiteternes verden. Det kan man gøre både 1. maj, der er masser af musik, man kan også gøre det resten af året.

Jeg skal så sige til Martin Geertsen og Grete Henius m.fl.: Altså Grete Henius, lad os nu være ærlige. Vi har læst det samme bilag, jeg tror, vi har læst det flere gange endda. Det er jo udlicitering det her, og hvorfor ikke sige det ærligt? Det er da lidt mystisk at opleve forslagsstillere fra Venstre, Konservative m.fl. stå her og nærmest vaske hænder og sige: Nej, det er ikke udlicitering. Selvfølgelig er det, det vil Martin Geertsen gå op og bekræfte om lidt, og det er da også fair nok.

Det er da også rigtigt, at kundevalgmodellen, som den ligger i forhold til den arbejdsgruppe, der er beskrevet i næste sag, også kan medføre udlicitering.

Må jeg så sige, at her som på andre områder er verden ikke sort-hvid, der er heldigvis nuancer, det giver farver og kulør, og det er dejligt i hverdagen. Det er jo ikke kun et spørgsmål om, at enten udfører man hjemmepleje på god, traditionel vis med det offentlige system, og det er langt bedre end sit rygte, det er Bente Møller og jeg enige om, og så må man slet ikke lave om på det, eller også kaster man det hele i armene på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

ISS eller hvem man ellers kan finde på at anklage og har billeder af svenske plejehjemstilstande stående på nethinden. Der er langt flere nuancer i den debat.

Der er jeg meget enig med Martin Geertsen, tror jeg, i, at her er ideologien måske nok en vejledning, og den skal vi også bruge i vores politiske arbejde, men det er ikke altid, man kan finde facitlisten dér alene.

Fordi hvorfor skulle der ikke her kunne komme en slags – nu skal jeg passe på med begreberne, jeg vil ikke kalde det tredje arbejdsmarked, men tredje udbyder på markedet? Vi har faktisk, og det ved Bente Møller og Marlene Krogh jo også fra vores arbejde i Sundheds- og Omsorgsudvalget, i dag delaftaler med andre udbydere, som sørger for hjemmepleje i ældreboliger isoleret set. Hvorfor skulle de ikke kunne komme mere på markedet her, og hvorfor skal vi ikke give de ældre i København tilbuddet?

Jeg tror bare, Bente Møller og Marlene Krogh og jeg skal være enige om, og jeg tror såmænd også, vi kan få Martin Geertsen, Grete Henius og Inger Marie Bruun-Vierø med til det, at sætte kvalitetskrav, uddannelseskrav, og så skal vi være enige om, at plejen på alle måder skal være i orden. Det er under alle omstændigheder os herinde, der har ansvaret, for det kan man hverken udlicitere, sælge eller på anden måde skaffe sig af med, medmindre man går ud af politik. Det skal vi ikke gøre. Vi skal blive her og gøre det bedre for københavnere, og det kunne måske være en fællesnævner.

Så jeg har intet imod, at vi drøfter også dette forslag videre i udvalget, bare markere én gang til, så er det vist sagt, at for Den Socialdemokratiske Gruppe går grænsen altså ved den personlige pleje. Vi synes, der er forskel, Martin Geertsen, og det er der jo, det har lovgiverne på Christiansborg også opdaget.

Martin Geertsen (V): Udlicitering eller ikke udlicitering, må jeg ikke foreslå borgmester Martinussen og andre at læse, hvad der står i bilaget ...

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Der er ikke grund til at gentage det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Martin Geertsen (V): Må jeg ikke foreslå borgmester Martinussen at læse det. Så kan det være ligegyldigt, hvad vi kalder det, men prøv at gå ned i substansen i forslaget og se, hvad der rent faktisk står, og så lad os tage stilling til det, i stedet for at bruge en masse tid på at diskutere, om det er udlicitering eller ikke udlicitering eller frit valg eller hvad det hedder. Lad os se på, hvad det er, i stedet for, hvad det hedder.

Bente Møller plæderer for eller mener, at Enhedslisten er et af de partier her i Borgerrepræsentationen, som har valgfrihed på dagsordenen. Ja, ligesom Enhedslisten plejer at beskyldes for at mene, at når alting er privat, så er det godt, så har jeg faktisk det omvendte synspunkt i forhold til Enhedslisten: Hvorfor er alting godt, bare fordi det er offentligt? Hvorfor må folk ikke få lov til at vælge selv?

Det er dér, hvor vandene skiller Enhedslisten og Venstre. Hvorfor må folk ikke få lov til at vælge selv? Hvis de synes, at den offentlige løsning er en dårlig løsning, hvis de har fundet en privat løsning, som er bedre, hvorfor må folk så ikke få lov til at vælge den løsning?

Så har jeg stadig væk fra borgmester Martinussen ikke fået noget svar. Borgmester Martinussen siger, at den personlige pleje er individuelt orienteret, den er indrettet på den måde, at den er mere individuel end den praktiske bistand, som er mere generel. Hvorfor må folk så ikke, netop når den personlige pleje er individuelt orienteret, få lov til at vælge en privat løsning? Det svar har jeg stadig væk ikke fået fra borgmester Martinussen.

Grete Henius (C): Frygt ikke, jeg skal ikke læse op af indstillingen, jeg har den slet ikke med herop. Nu har jeg forstået, at alle har fået den. Så kan jeg ikke forstå, hvorfor der stadig væk er nogle, der bliver ved med at tale om udlicitering.

Så vil jeg lige understrege over for Bente Møller, at naturligvis skal de mennesker, som kommunen accepterer bliver betalt af Københavns Kommune for at give pleje, enten den nu er personlig eller på det mere praktiske plan, have en uddannelse, der svarer til den arbejdsopgave, de skal udføre. Præcis som jeg også går ud fra, at de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

hjemmehjælpere, der kommer ud i dag, har en vis baggrund. De er nu dog ikke alle sammen social- og sundhedshjælpere. Derfor garanterer Grete Henius.

3) 362/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Forvaltningens indstilling blev tiltrådt i udvalget, det udvalg, der på egen hånd har kompetencen til at nedsætte en sådan arbejdsgruppe. Når jeg nævner det her, så er det, fordi det er først anden gang, vi har en udøvelse af standsningsretten. Sagen forelægges nu for Borgerrepræsentationen, idet Bente Møller og Marlene Krogh i henhold til styrelseslovens § 23 har ønsket sagen forelagt for forsamlingen.

Jeg skal for god ordens skyld sige, at når jeg foretog den sondring før mellem de 2 punkter, hænger det sammen med, at standsningsretten, som der er tale om i denne sag, er noget andet end initiativretten, der var tale om i den foregående sag.

Så derfor handler dette alene om, hvorvidt udvalgets beslutning om nedsættelse af en arbejdsgruppe skal udføres. Der er ikke med benyttelse af standsningsretten lagt op til en bred debat om hjemmehjælpsområdet.

Ønsker en repræsentant for udvalgets mindretal ordet?

Bente Møller (Ø): Det skal jeg gøre kort.

Det er jo sådan, at udvalgsmøderne ikke er offentlige, og vi synes, dette er et forslag, der lægger op til at bryde med hidtidig praksis og også med hidtidig socialdemokratisk politik. Derfor synes vi, at det skal foregå på en måde, så offentligheden får mulighed for at få indblik i det.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er jeg enig i.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Borgmester **Peter Martinussen**: Jeg vil så skynde mig at sige, uanset hvad man vælger at kalde det, at jeg heller ikke har noget imod, at offentligheden ved, at vi går ind for sådan et forslag.

Det, der egentlig bringer mig til at tage ordet, og det er ikke for at starte nogen generel debat om det, er, at der er en enkelt vinkel på det, jeg er blevet præsenteret for nu, som vi måske ikke havde så meget oppe, da udvalget drøftede det. Det var, hvorvidt de 2 personalerepræsentanter, der er forudsat med i arbejdsgruppen, kan dække det personalespekter på hjemmeplejen, der er bredt nok.

Jeg vil bare understrege, og det håber jeg ikke giver anledning til, at sagen skal gå om eller noget i den stil, at hvis det er et problem, hvis alle fagligt relevante grupper ikke er med på den front, så sørger vi for, at de kommer det. Så det skal ikke være det afgørende i sig selv. Det afgørende er for mig at se, at vi får dette arbejde i gang.

Lars Hutters (L): Allerførst vil jeg da lige sige, at jeg accepterer altså ikke umiddelbart overborgmesterens fortolkning, at der er noget, det er forbudt at drøfte under denne diskussion.

Jeg mener, at de argumenter, som de pågældende, der har brugt standsningsretten, har fremført, og det perspektiv naturligvis skal tilføres debatten; ellers bliver en debat da meningsløs. Så under alle omstændigheder vil jeg da godt bebude, at jeg vil have juridisk undersøgt, om en overborgmester kan forhindre den flugt i debatten, der skal være omkring perspektiverne. At det kan overborgmesteren bare selvbestaltet gå ind og gøre, vil jeg i hvert fald ikke acceptere.

Dernæst vil jeg godt sige om den konkrete sag, at det er meget få ord, der har været sagt om, hvorfor den er kommet her i salen. Jeg sidder ikke i det pågældende udvalg, og jeg er ikke helt klar over, hvad der politisk ligger til grund. Så jeg vil da egentlig godt efterlyse, når man har anvendt standsningsretten, hvad jeg ud fra et demokratisk folkestyresynspunkt sætter meget stor pris på, at man kommer herop og fortæller

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

hvorfor, så alle vi andre, der ikke sidder i udvalget, er klar over, hvilke omtrent spændende problemstillinger, dette handler om.

Jeg skal selvfølgelig med det samme sige, at ud fra, hvad jeg kan læse, ud fra, hvad arbejdsgruppen har tænkt sig, skal der ikke være nogen som helst tvivl om, at jeg sætter meget stor pris på, at den ældre har mulighed for valg osv., osv. og fleksibilitet set ud fra den enkeltes synspunkt. Det går jeg helt klart ind for.

Men det skal da også omvendt være sådan, at det ikke på nogen som helst måde skal bryde de gode muligheder, hjemmehjælperne i øjeblikket har med hensyn til at støtte og hjælpe hinanden i de vanskelige situationer, som hjemmehjælperne har.

Men jeg kunne godt tænke mig, hvis endelig vi skal have en knalddebat – det kan jeg selvfølgelig godt lide – at vi får lidt mere frem om, hvorfor man har brugt standsningsretten. Også fordi jeg synes, at nu når man har standsningsretten og den bliver brugt, så skal overborgmesteren da ikke have held til at indsnævre det. Vi skal da gøre alt, hvad vi overhovedet kan, for at give den det, den fortjener.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal sige til Lars Hutters, som jo ved, at jeg deler meget hans synspunkter om debat og mulighed for åben debat, at når jeg sondrer præcist mellem initiativret og standsningsret, så gør jeg det ikke ud i det blå.

Jeg vil gerne bede Lars Hutters, han kan låne den kommenterede styrelseslov, læse, hvad der står vedrørende § 23. Da det her først er anden gang, standsningsretten er brugt, så skulle vi måske lave et lille notat om det til medlemmerne. Det ville også afvikle møderne lidt hurtigere.

Dette handler om, Lars Hutters, at en beslutning, som udvalget selv kan træffe, ønsker et medlem eller to overført til afgørelse i salen. Hvis Lars Hutters ønsker den »knaldgeneraldebat«, så er der at bruge initiativretten. Det er ikke, fordi jeg vil opfordre Lars Hutters til det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Bente Møller (Ø): Nu havde vi jo under sidste punkt den lange ideologiske debat om hjemmeplejen. Det, vi sagde dér, er sådan set også grunden til, at vi brugte standsningsretten i udvalget. Fordi hvis man læser det kommissorium, der er for udvalget, hr. Lars Hutters, ser man, at det handler om, at der skal private aktører på banen som dem, der leverer hjemmeplejen til de gamle, og det synes vi ikke om.

Vi har ikke noget imod, at der sidder et udvalg, som kigger på, hvordan man kan forbedre, omstrukturere og rationalisere, og hvad man ellers kan finde på, den kommunale hjemmepleje, men vi synes, det er spild af nogens tid, at de skal sidde og arbejde med, at der skal være private aktører, fordi det synes vi simpelt hen ikke, der skal være.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak, det var en ressourcebetragtning. Forhandlingerne er næsten afsluttet, Marlene Krogh har ordet.

Marlene Krogh (F): Jeg vil også sige til Lars Hutters, at det er vigtigt, du har læst punkt 3 på dagsordenen; så havde du ikke stillet de spørgsmål.

Jeg mener heller ikke, vi skal til at føre den samme diskussion én gang mere. Det er også at trætte forsamlingen her. Jeg mener, det er vigtigt, at vi nu kommer videre. Jeg havde selvfølgelig klart set, at de 2 punkter var slået sammen, det synes jeg var meget logisk.

Så ud fra de samme betragtninger, som vi havde under dagsordenens punkt 2, netop at den privatisering ønsker vi ikke i SF, henviser vi til, at vi ikke ønsker at stemme for, at der overhovedet skal være noget udvalgsarbejde om de her ting eller nedsættes nogen arbejdsgruppe. Det mener vi faktisk er spild af tid. Derfor har vi bedt om at få den i salen og har brugt standsningsretten.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det var en korrekt motivering for anvendelsen af standsningsretten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

Lars Hutters (L): Jamen jeg er da glad for at få oplyst, hvorfor man har gjort det, og det var så alle de gode bemærkninger, der kom under sidste dagsordenspunkt.

Jeg har skyndsomt lige læst igennem »Lov om kommunernes styrelse« af Niels Preisler, som vi jo kender, der har kommenteret det.

Jeg er nu glad for, at overborgmesteren bebuder, at der kommer et notat, for jeg synes stadig væk, at det er principielt er en meget indskrænkende måde, overborgmesteren fortolker det på. Da overborgmesteren og jeg er enige om, at vi ikke vil lægge disse begrænsninger, så studerer vi det lidt nøjere, når vi har fået notatet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil gerne sige næsten, at overborgmesterens opfattelse er ganske liberal på det punkt, men alligevel er der nogle grænser for den liberalisme. Jeg holder mere af initiativret i mange sammenhænge end af standsningsret.

43) 364/98

Bjarne Petersen (F): Når jeg tager ordet, er det efter aftale med vores sundhedsordfører på området.

En af grundene til det er det brev, der ligger her fra Ældre Fonden, som er gået til Sundheds- og Omsorgsudvalget, og så den debat, der var i går i TV/Lorry, hvor en repræsentant for Ældre Fonden påstod, at det ene og alene var Københavns Kommunes ansvar, at man var kommet i den situation, at man skulle til at opsigte driftsoverenskomsten med Peder Lykke Centret.

Der kom nogle postulater frem i går, som for mig at se sætter et stort spørgsmålstegn ved troværdigheden af Ældre Fonden. Mig bekendt fulgte det gamle Sundhedsudvalg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

sagen om Peder Lykke Centret meget tæt, fordi der var en lang række overvejelser, herunder overvejelser om at ombygge centret.

Ældre Fonden har igennem alle årene siden 1970, hvor det hed EGV, og efterfølgende Ældre Fonden, haft ansvaret for bygningerne og bygningernes vedligeholdelse. Der er intet sket.

Der sker efterfølgende det i forbindelse med renoveringen af de gamle pensionistboliger i byen, at disse boliger helt klart er utidssvarende med den karakter, de havde dengang, nemlig som egentlige beskyttede boliger, ældreboliger, pensionistboliger, om man vil. Det var efter aftale med Ældre Sagen og Peder Lykke Centrets bestyrelse, at man så begyndte at anvise en anden gruppe. Stadig væk fulgte Ældre Fonden ikke sagen op med en renovering og en ombygning, så boligerne blev tidssvarende.

Senere sker der jo også det i Folketinget, at der kommer en lovændring, som gør, at et flertal herinde beslutter, at man skal ombygge samtlige gamle plejehjem til 2-rums boliger. Det kan ikke lade sig gøre på Peder Lykke Centret, hvis der skal være sammenhæng i økonomien.

Alt dette er Ældre Sagen blevet orienteret om. Der ligger en lang korrespondance mellem Ældre Fonden, Ældre Sagen og Sundhedsdirektoratet.

Så jeg vil sige, at dette gør i hvert fald for mig, at man skal holde noget skarpere øje med troværdigheden og det, der foregår i Ældre Fonden. Hvis det er den måde, vi skal argumentere på over for hinanden, over for interesseorganisationer, som har driftsoverenskomst med Københavns Kommune, og det har Ældre Fonden på en lang række andre institutioner her i byen, så ser jeg gerne, at vi får en anden tone og et andet samarbejds-klima. For jeg synes ikke, det er rimeligt, at vi skal være udsat for den slags postulater, når det er foregået på en helt anden måde end sådan som det blev beskrevet i hvert fald i TV/Lorry i går og i brevet af 15. juni.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Borgmester **Peter Martinussen**: Jeg skal gøre det meget kort og ikke forlænge debatten om dette punkt ganske meget.

Uden at jeg vil kommentere Bjarne Petersens konklusioner på området, så vil jeg sige, at jeg er meget enig. Der er også for mig at se nogle forkerte ting i det brev, som vi har fået fra Ældre Fonden.

Jeg har haft lejlighed til inden debatten i dag, og jeg ved, medlemmerne af Sundheds- og Omsorgsudvalget har fået en kopi, at kommentere det, der er blevet fremført. Jeg var også noget ked af dele af tv-reportagen i går. I virkeligheden var jeg ked af den i dens helhed, for på det tidspunkt var der jo tale om en sag, som befandt sig for lukkede døre; det gør den ikke længere. Men det var baggrunden for, at jeg valgte ikke at kommentere sagen over for TV/Lorry.

Så må jeg ikke bare sige her, at det ikke er rigtigt, at det er Københavns Kommune, der har visiteret en anden gruppe end den, der var forudsat boende i Peder Lykke Centret. Der er tale om, at der er nogle mennesker, der er flyttet ind, mange af dem var selvhjulpne ved indflytningen, men de har fået lov til at blive boende, også selv om de som andre ældre i denne by efterhånden bliver mere plejekrævende. Det er en del af det.

For det andet er det rigtigt, også som Bjarne Petersen fremførte, at vi gang på gang har prøvet at løse denne ulykkelige sag på forskellig vis, bl.a. gennem ombygningsforslag, som Borgerrepræsentationen afviste, og det er Borgerrepræsentationens ret at gøre det.

Ældre Fonden har, helt frem til målstregen i dag i virkeligheden, ikke bare gennem mit brev, men generelt, været velorienteret om, hvad der foregik, ligesom medlemmerne af Sundheds- og Omsorgsudvalget og Økonomiudvalget i øvrigt, også ældrerådet og andre parter derude lokalt har været velorienteret om, hvad det var, vi overvejede nu.

Og sidst, men ikke mindst, kan jeg sige, at det er selvfølgelig vores agt og Sundhedsforvaltningens agt at indbyde Ældre Fonden til et møde, en forhandling om, hvad der tilbagestår, når dette skridt er taget i, håber jeg for øvrigt, fuld enighed her i Borgerrepræsentationen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

En ting mere vil jeg gerne benytte lejligheden til at kommentere meget kort, og det er den fejlagtige påstand i TV/Lorry i går om, at samtlige beboere, to hundrede og noget, nu skal flytte. Det vil jeg godt benytte lejligheden til at ramme en pæl igennem. Det er der ikke tale om.

Der er tale om, at de lidt over 100 særligt plejekrævende personer, som vi vurderer i bred enighed ikke bør blive boende i Peder Lykke Centret, som huset nu engang har det og ser ud, sørger vi selvfølgelig for en anden bolig til, der svarer til deres behov. De andre er almindelige lejere og kan blive boende.

Jeg synes ikke, vi skal skabe utryghed omkring boligsituationen for denne gruppe. Det vil jeg i hvert fald gerne være med til at sikre ikke sker.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Jeg vil bare sige tak til Peter Martinussen for tilkendegivelsen om, at man vil indbyde Ældre Fonden til et møde. Fordi jeg synes, at sagen efterhånden lugter af, at man retter en masse beskyldninger mod hinanden. Jeg synes i hvert fald ikke, det er rimeligt at rette beskyldninger mod Ældre Fonden, der i mange år har løst en kommunal opgave. Altså kommunen har jo brugt de faciliteter, som Peder Lykke Centret har kunnet byde på, og man har gjort det igen-igen. Det har vel været, fordi man på en eller anden måde har kunnet stå inde for produktet. Det synes jeg da, man skal huske på, når vi nu står i denne situation.

Derfor mener jeg også, at man må få denne sag afsluttet på en måde, som også sømmer sig for det offentlige, at vi ikke laver en total ansvarsfraskrivning, fordi det mener jeg ikke, sagen kan bære, og jeg tror også, at de mennesker, der har været involveret i sagen gennem årene, ved, at det kan den ikke.

Så lad os lige spise brød til, inden vi taler med for store ord. Dette også sagt til SF's ordfører. Det synes jeg var helt skudt over målet.

Lars Hutters (L): Jeg sidder ikke i Sundheds- og Omsorgsudvalget, så rent faktisk har jeg først fået kendskab til problemstillingen, som det forelå ved indstillingen her til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

borgerrepræsentationsmødet, og efterfølgende sådan som det blev præsenteret i TV/Lorry i går aftes.

Jeg er enig med Inger Marie Bruun-Vierø fra Det Radikale Venstre i, at i sådan en sag, hvor store dele af offentligheden undrer sig, og det kan jeg bl.a. gøre, fordi jeg har fået nogle spørgsmål og også ud fra, at jeg selv, når man ikke har noget kendskab til det, egentlig bliver overrasket over, at der har været sådan en udvikling, er det ret vigtigt af få en ansvarsplacering. Ikke for at nogen skal sættes i skammekrogen eller skal skydes eller noget som helst, det er slet ikke derfor, og jeg går også ud fra, at det er derfor, Inger Marie Bruun-Vierø heller ikke siger det, men ud fra, at en ansvarsplacering altid har en mulighed for kvalitativt at vurdere, hvorfor det egentlig har udviklet sig til noget, der er u hensigtsmæssigt, hvad vi jo alle sammen er enige om i aften i Borgerrepræsentationen. Så der er jeg helt på linje med Inger Marie Bruun-Vierø.

Må jeg så sige, at jeg naturligvis som alle andre seere af TV/Lorry var utrolig ked af, at denne meget væsentlige problemstilling ikke fik et kvalificeret svar fra den ansvarlige borgmester på området i går aftes i TV/Lorry. Der blev fremsat nogle påstande, som man egentlig godt ville have haft et svar på. Ikke mindst fordi man efterfølgende rent faktisk som medlem af Borgerrepræsentationen skulle tage stilling til det, kunne det have været rart, at det var blevet uddybet.

Jeg forstår, at borgmester Peter Martinussen har fortolket det, at det var på lukket dagsorden her i aften, at borgmester Peter Martinussen fra Socialdemokratiet stort set opfattede, at så kunne man slet ikke sige noget som helst om sagen. Det synes jeg naturligvis er meget beklageligt, så jeg er glad for, at hele Borgerrepræsentationen i aften, ganske naturligt i overensstemmelse med det informationssamfund, vi lever i, konstaterede, at det er så vigtig en sag for befolkningen og offentligheden, at den selvfølgelig skal drøftes for fuldstændig åbne døre. Der er ikke noget som helst, som ikke tåler, om man så må sige en almindelig offentlig debat.

Jeg trækker det frem, fordi jeg fremover håber og tror på, at når der er et så stort problem, der optager befolkningen, så kan vi altid forvente, at den ansvarlige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

borgmester, socialdemokrat eller fra Venstre eller Konservative, Enhedslisten eller SF eller hvor man nu kommer fra – der er desværre ikke nogen fra Det Radikale Venstre – naturligvis altid stiller sig til disposition og ikke undslår sig på en eller anden måde ud fra en efter min mening uhensigtsmæssig, oldnordisk fortolkning af fortrolighedsprincippet, som vi i øvrigt meget omfattende drøfter i øjeblikket, og som jeg håber fører til en helt anderledes åbenhed i den politiske kultur.

Jeg stemmer for indstillingen. Jeg er glad for, at man er nået så langt. Jeg er også glad for, at borgmester Peter Martinussen helt åbent, til trods for det, som jeg syntes var ubehageligt, indbyder Ældre Fonden til forhandlinger for at få afklaret det problem. Det synes jeg er den helt rigtige holdning, og det vil jeg godt støtte og rose borgmester Peter Martinussen for.

Bente Møller (Ø): Jeg kan ikke svinge mig op til de helt store følelser. Men måske er det sundt at kigge på, hvad denne sag handler om.

Det handler om, at der er et hus, der er så forfaldent, så det simpelt hen skal renoveres. Det skal det ikke, fordi der bor plejehjemskrævende derude. Det skal det, fordi man er nødt til at sætte stolper op ude på altanerne for at være sikker på, at etagerne ikke begynder at synke ned over hinanden.

For 2 år siden var sagen til forbehandling i Byggesagsudvalget, og der kunne vi se, at det ville være dyrere at renovere Peder Lykke Centret, end det ville være at jævne kollektivhuset med jorden og bygge nyt. Det var billigere at bygge det tilsvarende antal moderne, tidssvarende ældreboliger, end det var at renovere det. Derfor var stemningen i Byggesagsudvalget dengang, at det var dog dumt at bruge penge på noget, hvor man ikke fik det mest optimale for dem.

Det er jo så bare det, der er blevet konklusionen nu, at det er sådan en fælles erkendelse, at sagen har været kørt for lukkede døre de gange, hvor den har været behandlet i Sundhedsudvalget, indtil man var nået til enighed om en beslutning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Det synes jeg var rigtigt, hverken af hensyn til os eller af hensyn til Ældre Fonden, men netop for at de ældre beboere, der bor i Peder Lykke Centret, ikke skulle læse i Jyllands-Posten eller høre i TV/Lorry, at der skulle til at ske noget med det, der dog danner rammer om deres bolig, selv om de hver især har deres lejekontrakt, og deres aftale sådan set er indgået med Ældre Fonden, men sådan at de blev orienteret først. Det var selvfølgelig rigtigt, de skulle vide det, før den kom i offentlighed. Så har det også været Sundhedsudvalgets holdning, at det var en fejl, at den var på lukket dagsorden i dag, fordi nu var alle de her ting på plads.

Der er ingen grund til at putte flere følelser i det, end det er nødvendigt. Det er bare et hus, det er for dyrt at sætte i stand.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke flere indtegnede i 1. runde, så vi går til 2. runde.

Bjarne Petersen (F): Det, der får mig til at tage ordet, er kommentarerne fra fru Inger Marie Bruun-Vierø.

Det, der skuffer mig lidt, Inger Marie, er, at du deltog i møderne i det, der hed Sundhedsudvalget i sidste periode, hvor vi havde diskussionen om Peder Lykke Centret, hvor der kom en ganske glimrende historisk redegørelse om, hvordan forhandlingerne med Ældre Fonden var foregået, inden man nåede til dette punkt om at gå ind for en renovering eller ej. Af den fremgik det klart og tydeligt, at det havde været temmelig vanskelige forhandlinger. Det var ikke rigtig til at vide, hvad Ældre Fonden rent faktisk ville.

Ældre Fonden har i dag et sted mellem 50 og 75 mill. kr. i deres fond. Var det så ikke på tide, de kom til lommerne? Der har ikke været sat så meget som en klat lim, havde jeg nær sagt, på det betonbyggeri siden 1970. Anstændigvis kræver vi af alle andre bygherrer, at de skal følge op på det og renovere deres bygninger. Det er ikke sket her. Pengene mangler ikke hos Ældre Fonden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Jeg synes ærlig talt, at det brev, de har sendt til Sundheds- og Omsorgsudvalget, er så ringe en fremstilling af hele sagsgangen, så ville det klæde fru Inger Marie Bruun-Vierø, hvis hun gjorde sig den ulejlighed at tage ud i Sundhedsdirektoratet og gennemgå hele sagen om Peder Lykke Centret. Så tror jeg nok, man ville se anderledes på det end de ting, der kom til udtryk heroppefra.

Borgmester **Peter Martinussen**: Der er naturligvis samme ret til aktindsigt i denne sag som i alle andre. Jeg advarer bare om, at man skal tage et par stærke eller gode læsebriller med, for der er meget at læse igennem, der er nemlig mange akter i denne sag.

Jeg kan bekræfte Bente Møllers forklaring, og jeg er meget enig i beskrivelsen af hændelsesforløbet og understreger, at jeg er enig i, at sagen behandles for åbne døre i aften. Som man vil kunne se af bilagene i sagen, som Lars Hutters har læst grundigt, det skal jeg vende tilbage til, vil man også kunne se, at der er foretaget høringer, også af Peder Lykke Centret selv, den selvejende institution, beboerråd og andet, og vi har faktisk fået positive tilkendegivelser over for det, vi gør her, nemlig en kombination med de andre beslutninger, der er truffet.

Jeg vil bare sige til Lars Hutters, at i disse fodbold VM-tider var det, Lars Hutters lavede heroppe, et gedigent selvmål af rang. Jeg hørte Lars Hutters sige, jeg tror, det er næsten ordret citeret: Jeg vidste ikke, denne problemstilling eksisterede, før jeg så TV/Lorry i går.

Selv om en sag behandles for lukkede døre, må man jo godt høre efter. Lars Hutters befandt sig mig bekendt på Økonomiudvalgets møde, for der er Lars Hutters flittig til at møde op, den 2. juni 1998, hvor denne sag blev behandlet, og Lars Hutters har haft bilagene. Så Lars Hutters, lad os nu ikke begynde at drive gæk med hinanden, fordi en sag nu bliver overført til åbne døre og man skal se, hvad man kan få ud af det.

Lars Hutters er lige så velbekendt med denne problemstilling som andre. Han har ikke siddet i Sundheds- og Omsorgsudvalget og har ikke deltaget i de drøftelser, men

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

han har siddet i Økonomiudvalget og har haft alle muligheder for at stille spørgsmål til sagen. Nu må jeg jo ikke referere de spørgsmål, Lars Hutters stillede, men det ville ikke være meget taletid, jeg skulle bruge på dem, tror jeg.

Så lad være at komme her og sige: Det her dukker pludselig op for mig, og hvorfor ville den ansvarlige borgmester nu ikke stå frem i medierne? Efter de grundige drøftelser, vi har haft og har om behandlingen af sager for lukkede døre, så tror jeg, Lars Hutters vil være enig med mig i, at jeg handlede helt korrekt, så længe sagen var for lukkede døre. Det var i dag kl. 16.00, den blev besluttet overført. Derfor skal jeg ikke optræde i TV/Lorry aftenen før.

Det er måske forskellen på Lars Hutters' og min oplevelse af, hvordan man håndterer de spilleregler, der gælder.

Lars Hutters (L): Borgmester Peter Martinussen må have en ualmindelig dårlig sag, siden borgmesteren bliver så aggressiv, fordi det var jo ikke korrekt citeret af borgmesteren.

Jeg sagde, at jeg var ikke klar over, at det var sådan en alvorlig sag, før den kom frem her i Borgerrepræsentationen, og den blev kommenteret i går aftes i TV/Lorry. Det var det, jeg sagde.

Jeg vil da gerne vedgå, at jeg sætter umådelig meget pris på, at sagerne bliver belyst. Jeg synes faktisk, at den blev yderligere belyst ved, at Ældre Fonden var i TV/Lorry i går aftes. Sådan noget kan jeg godt kan lide. Jeg kan godt lide den offentlige debat, som trækker forskellige vinkler frem og belyser det på en anden måde, selv om der er mange vigtige sager i selve de dokumenter.

Så vil jeg gentage, fordi det er mig meget magtpåliggende, fordi der er en uendelig stor forskel, beklageligvis, mellem borgmester Peter Martinussen fra Socialdemokratiet og Lars Hutters fra Solidarisk Alternativ på, hvordan og hvorledes man mener, at vigtige sager skal ud til offentligheden og til pressen osv., at det var af et ærligt hjerte jeg sagde, at jeg savnede, at borgmester Peter Martinussen havde fortolket fortrolighedsprincippet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

på en sådan måde, at borgmester Peter Martinussen kunne være til stede i TV/Lorry i går aftes. Jeg savnede det, og jeg kunne godt tænke mig at have fået også den belysning ved, at den kapacitet, som jeg ved, at borgmesteren er, også havde været til stede.

Jeg opfordrer rent faktisk – og deri ligger forskellen, det skal jeg blankt erkende – borgmesteren til at se betydelig mere moderne ud fra informationssamfundet på, hvordan og hvorledes man behandler det her.

Jeg vil tilføje, og det ved borgmesteren ganske udmærket fra de konfrontationssammenstød, vi har haft i Økonomiudvalget om fortrolighedsprincippet, det skal ikke være nogen som helst hemmelighed, det vil jeg godt sige til Borgerrepræsentationen, at jeg synes, det er en uskik, at stort set, alt hvad man ikke synes er behageligt for Københavns Kommune – det er min fortolkning – stempler man »Fortroligt«, og så må det ikke komme ud. Jeg synes, det er rivravruskende forkert og i strid med den demokratiske folkestyrekultur, vi lever i. Jeg mener, man bør gøre det omvendte, at stort set alt bør komme ud til offentligheden, og så er der nogle enkelte undtagelser, man skal gøre af hensyn til personer. Det er min opfattelse.

Jeg kan godt sige, at jeg er blevet mere og mere opsat på det, og jeg synes, det er ganske udmærket, at der er en lang række dokumenter, der er gået ud til pressen. Jeg føler mig meget generet af, at der er nogle, der bliver truet med, at de bliver politianmeldt, fordi de rent faktisk gør det, som de åbent og ærligt har stillet op til til valget på. Der er en kæmpe stor Atlanterhavsforskel imellem borgmester ... (*Mikrofonen afbrudt*). Jeg er bedøvende ligeglad med, hvor mange gange jeg vil blive politianmeldt. Jeg gør det fremover, fordi vi skal have åbenhed. Offentligheden har ret til ... og det der med at beboerne ...

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Lars Hutters, du skal holde dig til dagsordenen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Lars Hutters (L): ... Det er saftsusemig stærkt, at man skal intimidere Borgerrepræsentationen og Borgerrepræsentationens arbejde ...

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Lars Hutters, du skal holde dig til dagsordenen.

Lars Hutters (L): Jeg sagde til borgmesteren, at det, jeg savnede, var af et ærligt hjerte, men når man udfolder sig på den måde, så får man det også igen.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Peter Martinussen**: Jeg tror, at den mere principielle og følelsesladede debat om grænserne mellem åbenhed og lukkethed kan vi tage en anden gang.

Jeg er, vil jeg godt sige én gang til stilfærdigt og roligt, helt enig i, at denne sag er overført til åbne døre. Jeg har intet at skjule i denne sag. Det tror jeg også, at det meget brede flertal formentlig i enstemmighed, det håber jeg da, ved Borgerrepræsentationens afstemning om lidt vil vise. Der er ingen, der har noget at skjule i denne sag, Lars Hutters.

Det, jeg reagerede skarpt på, var antydningen af, at jeg ikke turde gå frem, fordi der måske alligevel var en eller anden dårlig sag. Jeg tror, det var det udtryk, Lars Hutters kom til at bruge. Lars Hutters ved fra vores grundige behandling i Økonomiudvalget, at der kom sådan set ikke noget nyt frem i TV/Lorry i går i forhold til det, vi vidste, bortset fra et forkert tal, der påstod, at samtlige beboere skal flyttes fra Peder Lykke Centret, og det er heldigvis ikke rigtigt.

Winnie Berndtson (A): Nu er jeg i den meget uheldige situation, at jeg rent faktisk har læst sagen og også har været med til at behandle den i Sundheds- og Omsorgsudvalget, men jeg så ikke TV/Lorry i går aftes. Der kan jeg forstå, at der kom nogle nye oplysninger frem i sagen, som viser, at denne sag er langt mere alvorlig end

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

det, som Bente Møller så meget rigtigt beskrev, at det her handler om et hus, hvor vi har nogle ældre boende, som vi ikke længere kan forsvare at have boende der, fordi huset er for dårligt.

Vi har i den gamle Borgerrepræsentation diskuteret mulighederne for at forbedre det hus. De er ikke til stede, for det er rent faktisk billigere at bygge helt nyt. Så det er sådan det, det handler om.

Jeg vil gerne vide, hvad det er for nogle meget alvorlige ting i denne sag, der kom frem i TV/Lorry i går, og som jeg altså ikke ved, fordi de ikke har eksisteret i den sag, jeg har behandlet i udvalget og her i dag i Borgerrepræsentationen. Jeg bliver nødt til at få at vide, inden jeg træffer beslutning, hvad det er for nogle helt nye oplysninger, der er kommet, som gør denne sag så meget mere alvorlig, end jeg troede, den var.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke flere, der har ønsket ordet ...
(*Afbrydelse af Lars Hutters*). Vi havde ikke set dig, undskyld.

Lars Hutters (L): Til Winnie Berndtsons spørgsmål vil jeg sige, at jeg sad jo ikke i den tidligere Borgerrepræsentation, så jeg ved ikke rigtig, hvad det er man har drøftet.

Men for mig var det altså nyt, som der også står i indstillingen, og for mig er det altså alvorligt, når der er risiko for, at hvis der opstår en brand, som vi jo har oplevet det i visse betonbyggerier, så vil det være til fare for beboerne. Det er meget alvorligt for mig, det må jeg sige.

Til Winnie Berndtson fra Socialdemokratiet, som åbenbart ikke så TV/Lorry, vil jeg sige, at der blev fremsat den påstand – jeg ved ikke, om det er rigtigt – at Ældre Fonden havde gjort opmærksom på det og havde egentlig også tilbudt, at man kunne medvirke til, at det blev forhindret. Jeg mener, at årstallet 1995 blev nævnt, og da var der kun ganske få plejekrævende derude.

Men alligevel sagde Ældre Fonden, at de, jeg tror, det var omkring 20, det blev angivet der var der i 1995, vokset til over 100 i januar 1998. Jeg synes, det er en lidt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

alvorlig sag, at man i Københavns Kommune ved, at der er risiko for, at de ældre, hvis der opstår brand, ikke kan komme ud med livet i behold. Det er det, jeg mener med det, Winnie Berndtson.

Må jeg så sige, at jeg har i denne sag sagt, at jeg synes, det var kompetent og rigtigt, det, som borgmester Peter Martinussen sagde. Den eneste forskel, der har været, og hvor jeg så i øvrigt blev vred, var, at jeg havde savnet, at borgmester Peter Martinussen var til stede.

Derfor er jeg utrolig ked af, at man har lavet den restriktive fortolkning omkring fortrolighed. Det havde været fantastisk fint, hvis Københavns Kommune havde været repræsenteret ved borgmesteren i den drøftelse, der var i går aftes, og havde belyst sagen. Det er derfor, jeg siger det. Det er den eneste forskel, der er.

Men som jeg sagde i mit første indlæg, stemmer jeg selvfølgelig for indstillingen, og jeg er glad for, at den kommer igennem. Jeg er også glad for, at borgmesteren har sagt, at der vil blive taget en forhandling og en drøftelse med Ældre Fonden.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Nu håber jeg ikke, der er flere, der føler, de er overset, for der er ikke flere, der har ønsket ordet, så forhandlingerne er afsluttet.

4) 355/98

5) 356/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

6) 357/98

7) 358/98

8) 359/98

9) 372/98

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Principielt synes jeg, det er stærkt beklageligt, at vi er nødt til at gå i Borgerrepræsentationen og bede om en tillægsbevilling til at løse dette problem.

Når jeg mener, det principielt er beklageligt, så er det selvfølgelig en konstatering af, at vores omliggende kommuner fuldstændig har meldt sig ud af det ansvar, som vi i fællesskab som dansk samfund har for at tage imod de mennesker, der har fået bevilget asyl i Danmark.

For at understrege alvoren af denne sag vil jeg også sige, at jeg personligt er ked af, at det har været nødvendigt for indenrigsministeren at gå frem med en integrationslov, som har et element af tvang i forbindelse med fordelingen af disse mennesker. Jeg mener, at det danske samfund og de danske kommuner, hovedstadskommunerne, burde kunne påtage sig det her i almindelig god ro og orden og påtage sig det ansvar, som jeg mener, vi har i fællesskab.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

I forbindelse med Dansk Flygtningehjælps arbejde har de for 1998 udmeldt nogle måltal, som det ud fra en almen betragtning ville være rimeligt, de enkelte amtskommuner påtog sig i forhold til at være med til bl.a. at tømme Tåsingegade 29 og tilbyde de her mennesker en varig boligplacering i hovedstadsområdet. Det har været grundlaget for Tåsingegade 29. Det har også været det grundlag, som Københavns Kommunes Borgerrepræsentation meget positivt gik ind i, da Flygtningehjælpen kom og spurgte, om vi ville deltage i Tåsingegade 29 som et midlertidigt indkvarteringscenter.

Men når jeg tager tallene frem i denne sammenhæng, så er det sådan set også for at foregribe, hvad der eventuelt sker, når integrationsloven bliver vedtaget. Indenrigsministeren har også udsendt en pressemeddelelse om, at man vil komme til at deltage i det her med tvang som det nødvendige middel, når nu man ikke vil opføre sig rimeligt i forhold til de her mennesker, men også i forhold til Københavns Kommune.

Det er typisk et eksempel på, at når ikke der bliver handlet, når ikke der bliver taget fra, så er det Københavns Kommune, der får en ekstra byrde. Men det er først og fremmest de her mennesker, der får en ekstra byrde ved endnu en gang at skulle midlertidigt genhuses, fordi det vil tage tid med de boligsociale muligheder, som København har.

København har for 1998 et måltal på 230. Deraf har vi allerede på nuværende tidspunkt taget, hvad der svarer til et kvartal, altså en fjerdedel af de flygtninge, som vi skulle have. Jeg kan til sammenligning sige, at Københavns Amt har taget 4 pct. af deres måltal for 1998. Det vidner lidt om alvoren. Frederiksborg Amt har taget 2 pct. af deres måltal indtil videre, og Frederiksberg Kommune har taget 2½ pct.

Så ikke bare menneskeligt og økonomisk, men på alle måder synes jeg, det er stærkt beklageligt, og derfor må vi håbe, at der snart kommer en integrationslov, så vi kan løfte i flok i denne region og hjælpe de mennesker, som har ret til at være her, fordi de har fået bevilget asyl.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Marie Jeppesen (Ø): I virkeligheden mener jeg ikke, at vi har en mulighed for at sige til eller fra på denne indstilling om, hvorvidt der skal bevilges 12 mill. kr. til at iværksætte nødvendige foranstaltninger vedrørende indkvartering af disse flygtninge. Vi må absolut vælge til.

Vi har virkelig et kæmpeproblem i Københavns Kommune, når vi skal boligplacere ca. 260 mennesker i kommunen. Selv om lejekontrakten i Tåsingegade 29 muligvis kan forlænges midlertidigt, mener jeg ikke, vi kan være bekendt at byde disse mennesker sådanne boforhold. De kommer til at bo midt i en byggeplads med alt, hvad det medfører af larm og støj fra maskiner og andre gener på en almindelig byggeplads.

Dertil kommer, at vi i København godt kan være bekendt at sammenligne os med kommuner og amter nord for os, hvad borgmesteren også har sagt. Vi har taget en pæn del af de flygtninge, der skulle boligplaceres, mens de andre lurepasser noget på indenrigsministerens integrationslov.

Her kan jeg også endnu en gang få lejlighed til at påpege nogle af de problemer, som jeg mener, vi i København er blevet påført ved en beslutning om at sælge ud af de kommunale boliger. Selv om de nok ikke havde løst problemet med alle de boligløse flygtninge, havde det dog været noget af en hjælp at have noget at anvise til.

Til sidst vil jeg lige minde på, at de mennesker, der her er tale om, alle har gennemgået Flygtningehjælpens integrationsprogram, og alle har fået opholdstilladelse i Danmark.

Peter Skaarup (O): Det er klart, at dette forslag kan Dansk Folkeparti ikke støtte. Vi mener, at landet har en forfejlet flygtningepolitik, og dette er jo et udslag af den forfejlede flygtningepolitik, vi har. Det viser sig nu, at Københavns Kommune kommer til at hænge på en regning på 12 mill. kr., fordi man ikke kan opnå en ordentlig politik her i landet, hvad det angår.

Derfor kan vi ikke stemme for, at kommunen skal gå ind og yde dette beløb. Vi ved fra de statistikker, vi har set, den seneste kom 10. juni, at Københavns Kommune sidste

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

år fik en forøget andel af landets udenlandske statsborgere med næsten 3.000. Det vil sige, at vi har 56.000 udenlandske statsborgere i Københavns Kommune. Det er klart, at det medfører en stor byrde på landets hovedstad, som også medfører, at mange skatteydere er trætte af at betale til det her.

Vi ønsker altså i Dansk Folkeparti en helt anderledes politik end den, vi ser i dag. Derfor mener vi, at vejen til at få en anderledes politik er, at Københavns Kommune bl.a. siger nej til at afholde denne udgift og så siger til staten: Værsgo, det er jer, der fordeler flygtningene, det er jer, der inviterer mennesker her til landet, det er jer, der står bag den politik, der har været forfejlet. Derfor er det altså også jer, der kommer til at hænge på regningen.

Vi skal selvfølgelig beklage og syntes selvfølgelig, det var under al kritik, at det ved de forhandlinger, der var i denne uge mellem Københavns Kommune og staten om kommunernes økonomi for 1999, ikke lykkedes at få en ordning med regeringen på dette område. Det havde været helt rimeligt, at regeringen hjalp med til at løse det problem, i og med at man selv er kommet med denne integrationspakke, som muligvis bliver vedtaget inden sommerferien.

Så hvis man havde holdt hestene lidt fra Københavns Kommunes side, så kunne det godt være, at man enten via de regeringsforhandlinger, der har været i gang et stykke tid, eller via den integrationslov, som muligvis kommer igennem, kunne undgå den udgift, vi taler om her i dag.

Vores opfattelse er, at vi gerne vil have dette til afstemning, og vi vil stemme imod forslaget.

A. Benhaddou (D): Det er altid en ære at komme op efter Dansk Folkeparti, når det er sådan et spørgsmål.

Det, som vi glemmer at få oplyst fra Dansk Folkeparti, er netop falliterklæringen om, at de overhovedet ikke kan gøre noget kommunalt inden for flygtninge- og integrationspolitikken her i Københavns Kommune. Derfor er det et rent flop, at Dansk

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Folkeparti er repræsenteret her i Københavns Kommune, for de kan intet stille op, hvad angår integrations- og flygtningepolitikken i de enkelte kommuner.

Men jeg vil da give dem ret i én ting, og det er, at jeg synes, det har været forkasteligt med den måde, integrationspakken har været lagt frem på. For dette er netop et bevis for, at den integrationslov simpelt hen er uanvendelig. Fordi åbenbart gælder den for visse kommuner som Københavns Kommune, mens andre kommuner kan snige sig udenom. Det vil sige, at en lov, der oprindeligt skulle have været trådt i kraft pr. 1. juli, rammer København før den 1. juli, og vi kan intet stille op.

Når vores Familie- og Arbejdsmarkedsborgmester går op og beklager sig til indenrigsministeren, så får hun bare at vide: Jeg kan ikke hjælpe dig med noget som helst. Men til gengæld kan andre kommuner i omegnen af København bare snige sig udenom en lov, der først træder i kraft 1. juli.

Så foruden alle de andre punkter, som er på grænsen til krænkelse af menneskerettigheder, synes jeg også, at dette er et bevis på, at integrationsloven simpelt hen er uanvendelig.

Peter Skaarup (O): Hvis Benhaddous ønske var at provokere, så lykkedes det altså denne gang i hvert fald.

Det er selvfølgelig for at sige, at det har en betydning, hvem københavnerne vælger ind på Københavns Rådhus. Det har en betydning, at også Dansk Folkeparti er repræsenteret her. Vi er sikre på, at vi får god indflydelse på, at Københavns Kommune i hvert fald ikke i så høj grad som tidligere – det kan også være, der er andre, der vil være med på at få den indflydelse – får udenlandske statsborgere hertil.

Det er klart, at den debat, der var i efteråret, også har medført, at man i Københavns Kommune nu får den situation, at man forhåbentlig kan få lidt færre i tilgang, end man har fået indtil nu, af udenlandske statsborgere. Fordi det er en stor byrde for landets hovedstad at være en magnet for flygtninge her i landet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Derfor kan jeg berolige Benhaddou med, at det helt sikkert har kunnet betale sig at stemme på Dansk Folkeparti, også at stemme på andre partier her i Borgerrepræsentation for at få de ønsker igennem. Jeg tror, at tiden vil vise, der har været behov for nogle opstramninger på dette område.

Jeg kan nævne en hel masse områder, som vi vil tage fat på i de kommende 4 års tid, men det tror jeg vil føre for vidt her. Vi skal holde os til sagen, og det er altså, at det koster 12 mill. kr. ekstra for de københavnske skatteydere, at man har denne forfejlede flygtningepolitik. Dertil må vi så bare sige, at det er en regning, vi ikke vil være med til at betale. Det kan da være, der er andre, der gerne vil, men vi ønsker det ikke.

Jeg synes faktisk, at man her i dag trods alt burde sende det tilbage til udvalget, i og med at der snart bliver vedtaget denne integrationspakke, som forhåbentlig kan medføre en anden fordeling af flygtningene her i landet.

Derfor vil jeg også godt foreslå, at sagen i første omgang lige kommer tilbage til udvalget med henblik på en endelig afklaring af det forslag, som regeringen ligger med i øjeblikket.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Nu er jeg jo vidende om, at Peter Skaarup er medlem af Folketinget, han har vel også skrevet under på, at han vil overholde grundloven, og i den forbindelse sat sig ind i, at man ikke kan lovgive med tilbagevirkende kraft.

Det, Peter Skaarup står her og argumenterer for, er: »Hvis det er fakta, så benægter a fakta«. De her mennesker er her, de har fået bevilget asyl, og der er på nuværende tidspunkt ikke nogen handlemuligheder i forhold til at bruge tvangsmæssige midler til at lade de kommuner, som i dag stikker hovedet i busken og undlader at påtage sig det ansvar, som det danske samfund i fællesskab og under hensyn til menneskerettighederne har påtaget sig ved at give dem lovligt ophold.

Vi kan ikke sige, at vi vil melde os ud af det her. Vi kan gøre vores berettigede krav gældende i forbindelse med den aftale, som overborgmesteren har indgået på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Københavns Kommunes vegne, om, at der skal bruges penge i forbindelse med integrationen.

Men at stå heroppe og foregøgle, at man kan lovgive med tilbagevirkende kraft og at man ikke har en forpligtelse – det står både i indstillingen, som Peter Skaarup selvfølgelig kunne have læst, og den har også været i Økonomiudvalget – er simpelt hen en gang hykleri ud over alle grænser, måske specielt af et medlem, der også er medlem af Folketinget.

A. Benhaddou (D): Jeg vil bare gøre opmærksom på, hr. Peter Skaarup, at den beslutning om, hvor mange flygtninge de pågældende kommuner skal tage imod, ikke er taget af Dansk Folkeparti og Københavns Kommune, og den kan heller ikke tages af os. Men den kan tages ved den lov, der er kommet frem, som skal vedtages snarest, nemlig integrationsloven. Det sker jo, som hr. Peter Skaarup ved, i Folketinget.

Men det, jeg har imod det, er, at vi nu skal betale de 12 mill. kr., fordi der kommer en lov, som faktisk bebyrder Københavns Kommune mere end andre kommuner, mens andre kommuner sniger sig udenom. Det er det, det drejer sig om.

Men spørgsmålet er så til Dansk Folkeparti: Hvad har I af løsning på vores problemsituation? Jeg kan ikke se nogen. Fordi hvis vi ikke genhuser de folk, der som nævnt har fået opholdstilladelse, og det vil sige, at de overholder alle de love, der gælder her i Danmark, hvad skal vi så gøre? Skal vi putte dem i nogle telte i København? Hvad har Dansk Folkeparti af løsning? Det kunne jeg godt tænke mig at få at vide.

Peter Skaarup (O): Jeg tror jeg ikke, Winnie Larsen-Jensen helt har læst grundloven, for der står ikke noget i grundloven om, at Københavns Kommune skal tage imod nogle bestemte flygtninge på nogle bestemte tidspunkter, så det har altså ikke noget med grundloven at gøre.

Det kan godt være, at der er nogle intentioner fra Socialdemokratiets side om, at man gerne vil tage imod de her mennesker i kommunen, det kan jeg godt forstå, der er, set fra

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Socialdemokratiets synspunkt. Men der står altså ikke noget i grundloven om, at Københavns Kommune skal tage dem. Derfor er det vores gode ret, hvis vi gerne vil det, at stemme imod dette forslag i dag. Det burde være logik, at det er vores gode ret.

Så vil jeg sige, at den mulighed, der er, som vi ser det – det er til hr. Benhaddou – er jo altså at lave et reelt stop for yderligere tilgang af flygtninge til Københavns Kommune. Vi bærer i dag en urimelig stor byrde af landets problematiske flygtningepolitik her i Københavns Kommune. Vi har på intet tidspunkt fra kommunens side sagt stop for modtagelse af yderligere flygtninge, i hvert fald ikke med ordentlig vægt, og det synes jeg, vi skal gøre nu.

Hvis vi skal gøre det, jamen så er det da en god sag at gøre det på og sige til regeringen: Vi vil altså ikke være med til at betale denne regning, den må I betale, og så må vi altså sørge for at lave en anden fordeling af det her fremover. I må i regeringen sørge for at lave en anden flygtningepolitik her i landet.

På hvilke andre måder skal vi gøre opmærksom på det problem, vi har, som de fleste vistnok er enige om, at vi får mange flygtninge, vi tager en stor del af flygtningene her i Københavns Kommune? På hvilke andre måder skal vi dog gøre opmærksom på det, hvis ikke på sådan en sag? Vi har jo haft aftaler med kommuner og amter rundt omkring i området om, at de skulle tage en del af de her flygtninge. Det vil de ikke, hvorfor skal vi så? Det kan da ikke være rimeligt.

Så derfor er det her sagen at gøre opmærksom på det med, hvis man mener noget med det. Hvis man ikke mener noget med, at man ikke vil tage imod flere flygtninge i området, så skal man lade være. Men hvis man mener noget med, at vi skal lave nogle regler i Københavns Kommune, der gør, at det ikke er en magnet længere, så skal vi stemme imod dette forslag. Så skal vi diskutere det én gang til og sige til regeringen: Det er jeres problem det her, det er ikke vores.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Så synes jeg, Peter Skaarup skulle bruge sin stemme i Folketinget til at stemme for den tvang, som jeg principielt sagde, jeg var

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

imod, men som åbenbart er nødvendig, og så se at få vedtaget den integrationslov. Så kan vi nemlig komme videre. Indenrigsministeren har jo også lovet, at Københavns Kommune og andre kommuner, som har båret en uforholdsmæssig stor byrde, er fritaget i de kommende år.

Men det vil jeg da se frem til, inden Folketinget går på sommerferie den 26. juni.

A. Benhaddou (D): Til hr. Skaarup vil jeg sige, at jeg har et andet syn på Socialdemokratiet. Jeg har et syn på Socialdemokratiet i forbindelse med den integrationslov, der skal vedtages, at den virker faktisk ikke som en magnet, som det påstås af Dansk Folkeparti, tværtimod. Der er tale om stramninger på en lang række områder, faktisk sådan, at det er på grænsen til krænkelse af FN's menneskerettigheder.

Så kom ikke her og påstå, at der er tale om en lov, som virker tiltrækkende på flygtninge. Jeg ved ikke, om der bliver sendt postkort til folk i Bosnien om at komme til Danmark med en invitation fra den danske regering. Hvordan er det, Dansk Folkeparti mener, at man her i Danmark inviterer folk? Sender man postkort og inviterer dem?

For det andet, det kan da godt være, vi kan gå imod denne lov. Problemet er bare: Vil Dansk Folkeparti så love at henvende sig til deres medlemmer i omegnskommunerne omkring Københavns Kommune om at tage imod deres del? Vil de det? Det er bare spørgsmålet.

Vi må da se i øjnene, at det, der er tale om, ikke er et stop. Det er nogle, der er her i forvejen. De har været her et stykke tid, de har været her omkring 3 år. Der er ikke tale om at sige stop. Der er tale om nogle, der er her, og som ifølge den kommende lov vil blive fordelt blandt alle kommuner i Danmark. Men det sker bare ikke, for de gider ikke gøre det, før det passer dem, før loven træder i kraft.

Der er det så, at Københavns Kommune bliver hårdest ramt, men det gider indenrigsministeren ikke høre på. Det er det, der er tale om. Der er ikke tale om et stop.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Peter Skaarup har bedt om ordet, men Peter Skaarup har haft ordet 3 gange, så Peter Skaarup får ordet for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (O): Jeg nøjes med en utrolig kort bemærkning og vil sige, at de partier, der ønsker at vise vilje til at løse det problem, Københavns Kommune har med, at vi hver gang er dem, der modtager de her flygtninge i enden, kan vise det ved i første omgang at erklære det her som noget, der skal i udvalg og vente på den integrationspakke, der kommer fra regeringen. I anden omgang, hvis det ikke går igennem, kan de stemme imod dette forslag. Det er de muligheder, der er.

Man kan godt lade være med det, man så synes jeg heller ikke, man viser den vilje, man burde vise, hvis man vil leve op til de ønsker, som Københavns Kommune kan have til flygtningepolitikken.

(Kort bemærkning).

A. Benhaddou (D): Jeg vil bare sige, at det, der er tale om, er Tåsingegadeproblemet. Hvad vil Dansk Folkeparti så gøre? Altså de skal jo ud på gaden, det er det, der er hovedproblemet, og vi nærmer os jo den 1. juli. Det er det, der er Københavns Kommunes problem. Det er jo ikke det, at vi vil beholde dem. Hvis vi kunne se, at de kunne være der længere end den 1. juli, så var der slet ikke nogen store problemer. Det er det, der er hovedproblemet.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Peter Skaarup kan altså stadig væk ikke få ordet 5 gange i denne debat.

Winnie Berndtson (A): Jeg vil bare sige, at det, Peter Skaarup faktisk beder Borgerrepræsentationen om, er at sende 257 mennesker på gaden, gamble med deres liv

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

for at få indenrigsministeren til at forstå, at dette er et problem for København. Det vil jeg ikke være med til.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Peter Skaarup har fået et direkte spørgsmål, så Peter Skaarup kan svare. (*Winnie Berndtson*: Jeg har ikke spurgt ham om noget som helst). Nej, men det var også fra Benhaddou. Værsgo, Peter Skaarup, og det er meget kort, og det er den sidste.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (O): Jeg skal heller ikke forlænge debatten meget. Det er lidt svært at svare på nogle af de her spørgsmål, når man har så utrolig kort tid, fordi det er korte bemærkninger.

Men jeg kan bare sige, at den eneste mulighed, vi har både i Københavns Kommune og i nogle af de andre kommuner, er jo at prøve på at undgå at få så mange flygtninge hertil som muligt. Hvis man skal løse landets problemer med det her, hvis man vil gøre regeringen opmærksom på, at der er problemer på dette område, så er man nødt til at stemme imod sådan nogle forslag som det her.

Tættere på kan jeg ikke komme det, i og med at tiden er så kort. Men jeg kan kun opfordre Benhaddou i hans raseri over regeringens holdning også her til også at stemme imod forslaget.

10) 333/98

Mikkel Warming (Ø): Det bliver meget kort. Enhedslisten er en del af flertallet bag denne enigt indstillede lokalplan, fordi vi ønsker også boligbyggeri på Holmen. Også fordi det for os er utrolig centralt, at den vedtagelse i rammelokalplanen, der ligger, om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

at mindst 50 pct. af det bebyggede areal på Holmen skal bruges til boliger, overholdes. Vi kan være bekymret for, om der stille og roligt er ved at ske en glidning, så man efterhånden kommer under de 50 pct. Det har vi begået et par linjer om, og dem vil vi gerne have sendt med ud i den offentlige høring.

Bente Frost (V): Venstre kan godt nøjes med at komme med sine bekymringer her fra talerstolen, uden at vi behøver sende det med ud i offentlig høring.

Vi deler sådan set Enhedslistens bekymringer for boligandelen på Holmen. Efter de beregninger, der blev lagt frem i Bygge- og Teknikudvalget, er boligandelen med de boliger, vi nu sender ud til høring i lokalplanforslaget, nede på 47 pct. Hvis Torpedohallen bliver bevaret, så vil boligandelen på Holmen være 40 pct. Det er jo langt under det, som blev lovet, da vi lavede den første rammelokalplan, nemlig 50 pct. boliger.

Vi er heller ikke vilde med, at man laver lokalplaner med sådan to frimærkestørrelser som det her, der er lagt frem. For 5-6 år siden lavede vi små frimærkelokalplaner, og det er vi ligesom kommet væk fra. Men nu er det, ligesom vi har taget det op igen, og jeg synes ikke, man skal klandre kommunen for det, fordi vi ved jo alle sammen, at det er Forsvarets Bygningstjeneste, som står for arbejdet, og det må jo så være dem, der har problemer med at få det færdigt, sådan så man kunne have lavet en ordentlig lokalplan for et ordentligt område, så man ligesom kunne få sammenhæng i planlægningen.

Men med de her betæneligheder vil vi alligevel stemme for lokalplanforslaget.

11) 347/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

12) 348/98

13) 349/98

14) 350/98

15) 351/98

16) 352/98

17) 374/98

18) 329/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

19) 330/98

20) 331/98

21) 332/98

22) 334/98

23) 336/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Denne sag og den næste sag drejer sig om samarbejdsaftalerne mellem Byudvalget og kommunen. Vi havde sagen i Økonomiudvalget i midten af april måned, den 14. april 1998, hvor vi tiltrådte en indstilling, som bemyndigede forvaltningen til at optage forhandlinger med staten om disse projekter. De har været gennemført her i løbet af maj måned.

Samarbejdsaftalerne, som de ligger nu, indeholder først og fremmest aftaler om projekternes økonomi i projektperioden, som jo løber frem til udgangen af 2001.

For Holmbladsgadekvarteret kan man jo se af indstillingen, at aftalen omfatter en ekstraordinær investeringsramme på 178 mill. kr. til bygningsfornyelse og en ramme på 8 mill. kr. i forsøgsmidler efter den gamle byfornyelseslov til et sekretariat m.v. med 75

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

pct. statsrefusion. Endelig en ramme på 45 mill. kr. i forsøgsmidler med 65 pct. statslig refusion. Tilsvarende, om ikke med samme talsammensætning, for så vidt angår Kongens Enghave.

Jeg er af den opfattelse, at i særlig grad de sidste midler, forsøgsmidlerne, er et vigtigt element i aftalerne, fordi disse midler jo kan disponeres relativt frit, og dermed kan de være med til at finansiere en række af de mere utraditionelle projekter og aktiviteter, som de også er opsummeret i aftalernes bilag 3.

Jeg synes, at forhandlingsresultatet, som det ligger her, er ganske favorabelt set med kommunale øjne, og at de mange projekter, som er nævnt i de to indstillinger, vil komme til at udgøre et godt grundlag for den mere helhedsorienterede indsats, som er påkrævet, hvis kvartererne skal udvikle sig i en positiv retning.

Mikkel Warming (Ø): Det skal nok blive kort, fordi det er jo svært at være uenig i overborgmesterens meget positive ord om de her faktisk ret fornuftige projekter, som jo også er gennemtygget på kryds og tværs lokalt, og det er jo det, der er det centrale.

Der er blot en enkelt ting, som vi synes, vi skal påpege og skal gøre det nu, og det handler om den fordeling mellem centrale og lokale sekretariatsmidler, som optræder både i denne og den næste sag, altså både Holmbladsgade og Kongens Enghave. Derfor vil dette indlæg også dække vores kommentarer til Kongens Enghave-kvartersløftet.

Fordelingen i dag er, at af de 2 mill. kr., der bevilges til hvert projekt til sekretariatsbistand, går de 1,25 mill. kr. til lokal sekretariatsbistand og de 0,75 til det centrale kvartersløftsekretariat. Der er bare den meget væsentlige forskel, som vi ser det, på de funktioner, de 2 typer sekretariater har, at hvor det centrale jo primært servicerer – jeg siger »primært«, fordi jeg godt ved, der også er foregået andet, analysearbejde – embedsmænd og politikere på rådhusniveau, så skal de lokale sekretariater jo ikke bare servicere politikere og embedsmænd på bydelsniveau, men også stå, kan man læse ud af de mange gode, fornuftige og spændende forslag til projekter, der er kommet fra kvartersløftområderne, for en meget stor lokal informationsindsats. Og der kniber det,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

har vi jo også hørt i Bygge- og Teknikudvalget ved den temadrøftelse, der har været om kvartersløft i Bygge- og Teknikudvalget.

Vi synes faktisk, det er vigtigt, at man får måske ikke ændret på fordelingen lige nu, men at vi overvejer også i forbindelse med budgettet, om der på en eller anden måde kan sikres flere midler til de lokale sekretariater, netop fordi de også har en meget stor informationsindsats at tage vare på, som de har problemer med at have penge til med de midler, der er i dag.

Om det så kan ske ved slankning af administrationen herinde i overborgmesterens afdeling på andre områder, må vi tage stilling til, når den tid kommer. Men vi synes, det er vigtigt at påpege, at der er behov for øgede ressourcer til sekretariats- og informationsindsats ude i bydelene.

24) 337/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg tror, såvel undertegnede som Mikkel Warming sagde, hvad vi skulle sige, under forrige punkt.

25) 338/98 og 339/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg kunne godt, Jens Johansen, sige meget om dette, også med lokalkolorit, men aftenens tidspunkt taget i betragtning vil jeg ikke gøre det. Ønsker Jens Johansen ordet? (*Ophold*). Det er tilfældet.

Jens Johansen (F): Jamen det er jo ikke mig, der er aftenens foredragsholder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

SF har en udtalelse til lokalplanforslaget, som vi gerne vil have sendt med ud i høringen.

Vi har problemer med den meget høje bebyggelsesprocent, vi finder den uacceptabelt høj. Vi har problemer med, at lokalplanen ikke omfatter en boligandel. Og så mener vi også, at lokalplanen skal have byøkologiske målsætninger og retningslinjer for en miljøvenlig ressourceanvendelse og affaldsbehandling.

Det vil vi gerne aflevere.

Mikkel Warming (Ø): Jamen for ikke at trætte med for mange gentagelser. Vi har også en udtalelse, vi gerne vil have sendt med ud i høringen, hvor vi begrundet vores forbehold.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Disse 2 af forslagsstillerne selv kort affattede udtalelser vil indgå i det materiale, der sendes ud, er jeg overbevist om.

Borgmester **Søren Pind**: Det er jo en stor sag, og i store sager er der altid meget brede interessefelter.

Den synlige del af denne sag har været spørgsmålet om de hoppende frøer på skorstenen. Det har optaget en lang række af de centralt placerede politikere i denne kommune.

Da der ikke har været mulighed for inden for plangrundlaget blot at vedtage, at de skulle blive der, medmindre kommunen sådan set selv ønskede at overtage skorstenen og drift af frøerne, og det ville også i sig selv være et vanskeligt projekt, er det sådan, at jeg har ført forhandlinger med repræsentanter for Toms, som så igen er vendt tilbage til køberne, Kirkbi, og har aftalt, at der i forbindelse med salget i første omgang indgås en 10-årig lejeaftale om frøreklamen, og at denne ret tinglyses på ejendommen, og at der så, når de 10 år er gået, foreligger en pligt til, eller en skriftlig hensigtserklæring er der, om, at man genforhandler aftalen på det tidspunkt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

Så jeg håber dermed, at disse frygtsomme stemmer, der har rejst kravet om bevaring af frøerne, nu er fredet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg synes, det er et ganske glimrende forhandlingsresultat, borgmesteren er nået frem til. Jeg er også glad for, at jeg sammen med mange andre københavnere udviste rettidig omhu for det ønske at få frøerne bevaret – ikke Ole Hentzens frøer, men dem ved Vibenshus Runddel.

26) 340/98 og 341/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal høre, om nogen ønsker ordet til indstillingen? (*Ophold*). Det gør Mikkel Warming, værsgo ... undskyld, Jens Johansen kan nå det først ... (*Afbrydelse*). Nej, vi skal følge matematikken, Jens Johansen, så det er Jens Johansen først. Må jeg bede Mikkel Warming om at gøre sig klar.

Jens Johansen (F): Jamen han kan komme herop om et øjeblik.

Vi har også her en udtalelse, jeg skal lige have fundet den i bunken, så kommer jeg op med den. Den er ret lang, men det er, fordi sagen er af principiel karakter.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg tror, vi kan aftale eller indføre en procedure, der ikke nødvendigvis betyder, at man behøver fra talerstolen at nævne sit ønske om en kort affattet udtalelse. Det vil vi checke, vil jeg sige til BR's sekretariat. Det synes jeg, vi skal prøve at finde en praktisk måde at håndtere på.

Mikkel Warming (Ø): Jo, jeg har papiret med.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Jeg vil også sige lidt, fordi det her byggeri i den nordlige del af Ørestaden vil medføre overbebyggelse, fordi man efter vor mening har taget for høje bebyggelsesprocenter samt ikke mindst det her tårnkarakteristikum, det her højhus i 20 etager, som ifølge lokalplanforslaget skal ligge i den sydlige ende af lokalplanområdet som indgang til, eller vartegn for Ørestaden, tror jeg, at somme Ørestadstilhængere ville tillade sig at sige.

Vi synes, det er noget pjat at lave sådan en skyline på Amager Fælled, fordi det er jo bare det første skridt i den retning. Vi ved jo, at der i den overordnede lokalplan for Ørestaden, som et flertal herinde desværre har vedtaget, også er planer om længere nede på Amager Fælled at tillade de her meget høje bebyggelser.

København er en by præget af 5-6-etages-huse, en bylinje med tårne og spir. Det er et af de særtræk, det særkende, et af de charmerende træk, der er ved vores by. Det ønsker vi at bevare og videreudvikle også i det mastodontbyggeri eller misfoster eller megaprojekt eller hvilke nogle ord vi ellers kan putte på det, som Ørestaden bygningsmæssigt bliver.

Såfremt der skal bygges på Amager Fælled, ønsker vi maksimalt 6-etages højde og selvfølgelig, at man bygger efter byøkologiske retningslinjer osv., osv.

Vi er tilhængere i Enhedslisten af en ud- og ombygning af Københavns Universitet Amager. Det tror jeg ikke, der er nogen, der ikke er, når man kigger på de forhold, de studerende bydes dernede.

Men hvis nogle kan huske bare det år tilbage, da debatten om ungdomsboliger var i efteråret, i september måned, hvor et rekordstort antal unge ikke kunne få en af de eksisterende ungdomsboliger, ikke kunne få en bolig i forbindelse med studiestart, så tror jeg næsten alle, der prøver at tænke så langt tilbage, vil kunne huske, at alle partier, inklusive De Konservative ved borgmester Thustrup Hansen, Socialdemokratiet ved ungdomsordfører Jette Bergenholz, Venstre ved nu borgmester Søren Pind, lovede, at et af de steder, hvor man kunne lave ungdomsboliger eller kollegiebyggerier, var i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

forbindelse med ombygningen af KUA ... borgmesteren ser tvivlende ud. O.k., så siger jeg undskyld. Så var det Thustrup Hansen, jeg mente. Det må han undskylde.

Der lovede man det faktisk som et af de steder, hvor alle faktisk var enige om, at det ville være oplagt, at når man skulle bruge, jeg ved ikke hvor mange hundrede millioner kroner på at ombygge KUA, og man vidste, man havde i hvert fald et indslusningsproblem for unge, der flytter til byen i forbindelse med studiestart, som, fordi man selvfølgelig ikke nødvendigvis kender nogen, har svært ved at finde en bolig, så ville det være oplagt at placere et eller flere kollegiebyggerier i forbindelse med KUA. Også fordi netop den indslusning til byen, som et sådant kollegiebyggeri kunne være i forbindelse med KUA, skaber studiemiljø, skaber universitetsmiljø, og kunne derfor også være god social og studiemæssig indslusning af de unge.

Desværre virker det, som om de tanker, efter at den 18. november var overstået, forsvandt lige så hurtigt, oven i købet i hastigere takt, end valgløfter ellers forsvinder, fordi nu har vi så ud- og ombygningen af KUA, nu laver man lokalplan for området, og der er ikke noget i denne lokalplan, der indicerer et kollegie- og ungdomsboligbyggeri. Det er ikke trods gentagne spørgsmål i udvalget – så meget må jeg vel godt referere – kommet frem, at der er nogen, der skulle have planer om det. I så fald er det sagt på en meget mærkelig måde.

Derfor synes vi, at det er, når vi har efterårets debat og de løfter, der blev givet, i erindring, meget mærkeligt, at man, når man faktisk går i gang med at lave denne ud- og ombygning af KUA, svigter sine valgløfter så hurtigt.

Men det kan jo nås endnu. Vi får sikkert skandalen én gang til her i efteråret. Der er selvfølgelig ikke kommunevalg 3 måneder senere, så løfterne er måske lidt mere sparsomme denne gang, men mon ikke det dér skulle lykkes, det er jo også dér, man skal færdigbehandle sagen, at finde det flertal, som i forbindelse med ud- og ombygningen af KUA vil være med til at placere kollegie- og ungdomsboligbyggeri i området.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg forstår på såvel indlægget fra Jens Johansen som indlægget fra Mikkel Warming, at der her er tale om udtalelser, man ønsker med ud i debatperioden og ikke nødvendigvis ændringsforslag til afstemning her.

Må jeg sige, at jeg har siddet og tænkt lidt over, hvilken procedure der kan anvendes i denne sammenhæng. For at rationalisere processen også fremover kunne man forestille sig den procedure, at man, det fremgår jo af planloven, at et medlem har ret til en af vedkommende selv kort affattet udtalelse, der kan ledsage offentliggørelsesmaterialet, kan aflevere det forinden. Så hvis man ikke vil tage ordet, nævner formanden, at der ligger en sådan udtalelse, og i givet fald læser den op.

Jeg vil godt sige, at i hvert fald den af Jens Johansen afleverede udtalelse overstiger efter min opfattelse det, der er en kort udtalelse. Det kan godt være, at den er affattet af medlemmet selv, men den er ikke kort, den er næsten lige så lang som offentliggørelsesmaterialet i sig selv. Så derfor skal jeg anmode Jens Johansen om her efterfølgende, ikke nødvendigvis nu, om at korte af i udtalelsen.

Bente Frost (V): Hvis det kan trøste overborgmesteren, så skal Venstre ikke have nogen udtalelse med ud til høring om denne lokalplan. Vi går faktisk ind for lokalplanforslaget. Men det behøver ikke at betyde, at vi ikke er bekymrede for nogle af delene i forbindelse med dette lokalplanforslag.

Vi kan forstå, at problemet omkring fodboldbanerne skulle være blevet løst, men det kan være, borgmester Søren Pind vil redegøre for det senere. Vi har i hvert fald modtaget et notat om, at det skulle være i orden.

Venstre er stadig væk bekymret for de trafikale forhold i området og for, at en del af Ørestads Boulevard – det synes jeg er lidt meget at kalde det smalle vejstykke, der skal sno sig ind igennem området, men det er den jo så blevet døbt – stadig væk fremtræder i lokalplanforslaget som en snoet villavej.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Vi mener stadig væk, der er brug for en ordentlig aflastningsvej, og derfor vil vi stadig væk foreslå, at man, hvis man får mulighed for det, ændrer Ørestads Boulevard til at have et lige forløb ned til fortsættelsen på den anden side af Vejlands Allé.

Vi synes også, at disse højdegrænser er noget høje. Det er jo rigtigt nok, som jeg tror, det var Mikkel Warming, der sagde, at vi er byen med de mange tårne. Det vil vi da også gerne fortsætte med. Men der er bare det ved det, at arkitekternes sprog i dag, når de snakker om tårne, er noget mere bastant, end når man f.eks. snakker om et rådhusårn og tårnet på Christiansborg.

Men vi må håbe, at det bliver pænt og flot. Noget skal vi ligesom have at markere silhouetten med i byen. Men vi kan så håbe på, at det ikke bliver alt for voldsomt.

Ligesom på Holmen bekymrer boligdelen i Ørestaden os. Vi er bange for, at når vi kommer til vejs ende, så opnår vi ikke den boligdel, man har fastlagt i selve kommuneplanforslaget, selve rammeaftalerne for området.

Men nu er det jo det første stykke, vi skal vedtage, og vi kan jo så se, når vi når til de 2 sidste områder i Ørestaden; så skulle det ikke undre mig, om der skal være 100 pct. boliger, for at man kan komme til at opfylde boligandelskravet.

Så vil jeg sige til Mikkel Warming, at jeg hører til dem, der ikke har lovet, at der skulle bygges ungdomsboliger i forbindelse med KUA.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu ved jeg ikke, om Ole Hentzen har, men det er i hvert fald Ole Hentzen, der har ordet nu.

Ole Hentzen (C): Det ved Ole Hentzen såmænd heller ikke, men jeg er sikker på, at Mikkel Warming kan oplyse forsamlingen, om jeg har eller ikke har.

Med hensyn til disse ungdomsboliger så lad det da være klart, at Den Konservative Gruppe også mener, at en udbygning af Universitetet, således som planerne foreligger, nødvendiggør, at området – og jeg siger udtrykkelig »området«, ikke Ørestad Nord-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

lokalplanområdet – omkring Universitetet naturligvis skal tilføres nyt kollegiebyggeri eller ombygget byggeri, som kan bruges til kollegier.

Det er f.eks. nærliggende at tænke på, at vi tidligere har haft en sag på dagsordenen, hvor vi har opsagt driftsoverenskomsten på noget, som ligger relativt tæt på Universitetet, og som i sin grundsubstans er født til egentlig at være kollegier, når det blev moderniseret. Så det kunne være, at det kunne løse det.

Under alle omstændigheder er det jo det, som andre har kaldt »Det tårnhøje helvede«, tror jeg der blev sagt tidligere i debatten. Det ved jeg ikke, men jeg regner da ikke med, at denne lokalplan muliggør opførelse af andre tårnhøje helveder. Men det er et markant vartegn ved starten af den egentlige Ørestad. Det er det, der lægges op til.

Jeg er såmænd lige så spændt som Bente Frost på, om arkitekturen bliver vinder denne gang eller om det bliver entreprenørerne. Jeg håber, det bliver arkitekturen.

Vi har ingen reservationer i øvrigt, idet vi forudsætter, at når høringsperioden er overstået, så er det aftalegrundlag, som vi har fået et papir på vedrørende sportspladserne, og det er altså erstatningsboldbaner til Amagerbro Idrætsanlæg, på plads. For ellers vil jeg gerne signalere allerede nu, at Den Konservative Gruppe ellers ikke stemmer ved sagens gennemførelse, altså efter høringsperiodens udløb. Det er altså for os ultimativt, at der er fundet en løsning for idrætsanlægget.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg er enig med Ole Hentzen i, at der skal findes en løsning på boldbaneproblemstillingen.

Borgmester **Søren Pind**: Jeg skal såmænd blot sige, at kravet om boldbaner har også været inde i drøftelserne i Bygge- og Teknikudvalget, og der var enighed om, at der skulle findes sammenhængende erstatningsboldbaner.

Der er nu lagt op til en løsning – jeg har først fået notatet her ganske kort tid før mødet, men det vil blive rundsendt til udvalgsmedlemmerne, de af jer, der ikke allerede

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

har fået en kopi af det – idet man formodentlig har fundet et område i og omkring Vejlands Allé, som fremgår af det pågældende notat.

Så den sag skal nok blive løst. Signalet er i hvert fald hørt, at det er en central forudsætning for, at dette arbejde kan fortsætte, det tror jeg ikke, der er nogen tvivl om. Det er signaleret både i Bygge- og Teknikudvalget og i Økonomiudvalget.

Bo Hindkjær Pedersen (O): Det er sådan set i forlængelse af, hvad Ole Hentzen har sagt, fordi det er også helt ultimativt for os, at det bliver gennemført. Plus det, som ikke er tegnet, men at der selvfølgelig bliver opført en eller anden form for klubhus eller nogle klubfaciliteter i området der. Det vil vi godt have med.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke andre har begæret ordet. Der bliver nu en høringsperiode, hvor vi alle håber, at baneproblemstillingen bliver løst.

27) 342/98 og 343/98

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal ikke sige så meget andet end at her er vi præsenteret for et lokalplanforslag, som er mildest talt miserabelt. Det er elendigt. Det er en fortsættelse af den udvikling, enhver kan gå ned og besigtige på Kalvebod Brygge med de 2 allerede realiserede bebyggelser, A-Pressens Hus og Ingeniørforeningens Hus.

Med dette lokalplanforslag, hvis det skulle gå hen og blive vedtaget, fortsætter man tendensen, man bygger i virkeligheden en kontormur op imellem vandet og byen. Der tilsættes intet indslag af boliger. Jeg ved godt, der er et flertal herinde, der stadig væk mener, at der slet ikke skal være boliger ved havnen på Kalvebod Brygge. Jeg har endnu ikke forstået hvorfor.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Men med de aktuelle byggeprojekter, der ligger, er der ingen boliger. Vi så gerne, at der kunne komme bolig- og kulturinstitutioner ned ad hele havneområdet, så det blev levendegjort og ikke bliver øde tomter på trods af en lille promenade, når arbejdstiden er overstået.

Men hvad der egentlig er endnu værre, er, at dette lokalplanforslag lægger op til at realisere en bebyggelse, som vi ikke kender endnu, idet den har været ude i indbudt arkitektkonkurrence, og en bygning, hotellet, som er defineret på forhånd.

Jeg tror ikke, jeg siger for meget fra udvalgsarbejdet, når jeg konstaterer, at det var så at sige umuligt at finde en person i udvalget, som kunne sige noget positivt om hotelbyggeriet, som er et »take it or leave it«-projekt.

Derfor er det en skandale, hvis man ønsker at have nogen som helst indflydelse på Københavns fysiske udformning og udvikling, at et flertal herinde i dag åbenbart er klar til at sende sådan en gang makværk af sted.

Alle slår ved festlige lejligheder ud med armene og snakker om herlighedsværdierne ved de havnenære arealer. Når det så kommer til stykket, bliver de bløde i knæene, og vaklende går de hen og accepterer, at hvad som helst kan opføres dernede. Det er en skandale.

I Kommuneplanen påstås det, at der er sammenhængende planlægning omkring, hvordan havnen og hermed også Kalvebod Brygge udvikles. Her er så endnu en gang et konkret eksempel på, at der ingen sammenhæng er i Københavns Kommunes planlægning. Vi kommer til at stå med et resultat af en arkitektkonkurrence, kontorhuset, vi kender det ikke nu, og så har vi den lille byggeklovs, hotellet, kun i 11 etager i virkeligheden – kun.

Så derfor er det selvfølgelig dybt mistrøstigt, når vi nu her et halvt år efter, at vi sidste gang diskuterede Kalvebod Brygge, og det var i forbindelse med dispensationsansøgningen fra A-Pressen ... Jeg ved ikke, om der er nogen af jer, der er blevet opmærksomme på, at den 8 meter promenade, som også er nævnt i dette lokalplanforslag, har Bygge- og Boligdirektoratet faktisk i december måned dispenseret

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

fra ned til 4 meter. Jeg siger det bare som halleluja. Jeg ved godt, at det var i det gamle system, men jeg forudsatte, at en sådan lille detalje som, at der skulle være 8 meter promenade hele vejen igennem havneforløbet, dog var noget, man kunne regne med i forhold til forvaltningen og, må jeg så sige, til den tidligere borgmester, det er Bente Frost.

Jeg opfatter det dybest set som en skandale, at selv det, som dog tilsyneladende ikke har noget med de enkelte bygherrers økonomi at gøre, har det alligevel. Alt det, vi ønsker at lægge ind af herlighedsværdier ved havnen, forsvinder også via dispensationer.

Jeg synes og håber, at den offentlige diskussion vil medføre et mægtigt pres på denne Borgerrepræsentation, da jeg ved, at flertallet i Bygge- og Teknikudvalget mener, at hotelbyggeriet er under den arkitektoniske standard, som man med rimelighed kan kræve i dag.

Jeg skal lige sige, at i henhold til § 13, stk. 2, har vi selvfølgelig et lille mindretal til udsendelse.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi checker, om det er affattet af vedkommende selv.

Bente Frost (V): Venstre vil også stemme for dette lokalplanforslag, men det betyder ikke, at vi ikke har nogen bekymringer omkring det.

Først vil jeg sige til Jens Kjær Christensen, at det var altså Plandirektoratet, der gav den dispensation, og deres borgmester var i sidste periode overborgmester Jens Kramer Mikkelsen, så det er ikke mig, der har givet dispensation til indskrænkning af havnepromenaden.

Vi havde problemer i Venstre med vejbredden på Kalvebod Brygge. Det blev så ændret, så man i det nye projekt har den vejbredde, som man har i dag, og det er vi selvfølgelig glade for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Men vi deler andres bekymringer om, hvordan dette projekt ser ud. Det, vi kan håbe, er jo, at der af den arkitektkonkurrence, som Nykredit udskriver, kommer et markant og flot projekt, som vil få en eller anden afsmittende virkning på det projekt, der skal bygges på Kalvebod Brygge, for kønt er det ikke.

Ole Hentzen sagde meget rammende om den sidste lokalplan, vi behandlede, Ørestad Nord, at han håbede på, at arkitekterne kom til at vinde over entreprenørerne. Indtil nu har entreprenørerne vundet på Kalvebod Brygge, og det håber jeg ikke, de bliver ved med, for jeg er meget enig med kritikerne i, at dette projekt er ualmindelig grimt. Jeg håber, at stadsarkitekten får lov at få omarbejdet dette projekt mange gange, inden det bliver endeligt godkendt. Jeg ved godt, at der står her i papirerne, at det er godkendt af stadsarkitekten, men det kan jeg have meget svært ved at forstå.

Vi håber med hensyn til havnepromenaden, ikke her, der bliver givet dispensation, men at det stadig væk bliver en havnepromenade, hvor der er plads til både cykler og gående.

Vi kunne også ønske os en bedre parkeringsudnyttelse, sådan at der var flere parkeringspladser, der blev lagt i anlæg i stedet for på terræn. Grunden er meget smal, og de biler pynter ikke på en havnepromenade. De arealer, hvor der står biler, kan jo så ikke bruges af publikum til almindelige, rekreative formål. Så vi håber, man kan forhandle sig til rette om en bedre fordeling af disse parkeringspladser.

Jens Johansen (F): Jamen jeg vil aflevere en udtalelse.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det tog sin tid.

Johannes Nymark (A): Jeg har nogle kommentarer omkring hotelbyggeriet.

Det er jo rigtigt, at vi heller ikke har råbt hurra for det skitseprojekt, vi har set. Jeg har selv betegnet det som ærgerlig ordinært i forhold til det, man kunne drømme om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Men vi har også lagt vægt på, at vi jo ikke som bystyre kan blive ved med gang på gang at råbe på behovet for kvalitetshoteller i København, og så i næsten samme åndedræt gang på gang stemme projekter ned, når de kommer.

Det er baggrunden for, at vi vil sige, at vi havde gerne set det mere elegant, men det ligger inden for rammerne af det, vi kan acceptere. Vi vægter altså tungere, at vi nu må se at få hotelkapacitet af udnyttelsesmæssig kvalitet bragt til byen.

Så synes jeg også, at der lyder en del lyrik om havnefront. Det er jo rigtigt, at ethvert stykke areal ned til vand i en eller anden forstand er havnefront. Men det kunne jo lyde, som om barnevognene vrimlede på denne del af havneområdet og at man gik tur, men det er jo en motorvej langs med jernbanen ind til byen.

Præcis dette område fra Langebro og ud til Sydhavnen er jo ikke et vældig folkeligt sted. Det er et temmelig robust område i byen, og det er ikke der, hvor beboernes adgang til havnefronten forekommer mig at være mest påkrævet.

Men nu er vi altså indstillet på, at vi må komme videre. Vi må også vise investorer, at vi faktisk ønsker det, når vi siger, at vi godt vil se hotelbyggeri i København.

Ole Hentzen (C): Jeg tror, det var Mikkel Warming – eller var det Jens Kjær, undskyld, der er ellers stor forskel, vil jeg gerne sige, om ikke andet i gangart i øjeblikket. Jeg tror, at Jens Kjær sagde, at der ikke var en eneste positiv udtalelse om hotellet. Det er ikke helt rigtigt. Det blev faktisk sagt, at nu ser det da ud til, at der endelig kan blive bygget et hotel. Vi må vel, for nu at tage tråden op fra hr. Nymark, sige, at det mest positive er, at det ser ud til, at dette projekt måske hænger sammen økonomisk. Jeg forstår, at driftsoperatøren stadig ikke har skrevet under, så nogen usikkerhed er der måske endnu.

Men i relation til arkitekturen er det vel alles forhåbning, og her deler jeg Jens Kjær Christensens optimisme, at der i høringsperioden, ikke mindst når det nye projekt vedrørende Nykredits hovedsæde bliver offentliggjort, er nogen, der siger: Jamen så kan vi da for pokker ikke have det ordinære overnatningssted placeret lige ved siden af. For

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

vi ville jo gerne have det dersens femstjernede hotel, og det er en unik placering det pågældende sted. Derfor ville det jo være så forbandet dejligt, hvis byggeriet også var en smule unikt.

Som Bente Frost sagde, er det jo nok entreprenørerne, der har vundet over det af det landskendte arkitektfirma navngivne projekt, men det gør det altså ikke bedre. Man kan glo overalt i verden på disse uinteressante internationale hoteller, som er plasket op, og som skal rumme et vist antal rum af en vis dimensionering. De er ikke spændende.

Det er selvfølgelig ærgerligt, men det kan vi ikke ligesom gøre ret meget ved ud over at håbe, at konsortiet måske falder fra hinanden, og at vi kan vende tilbage til et af de andre projekter, som ikke mindst i arkitektonisk henseende jo er berømmet langt mere.

Men det er jo ønsketænkning, som desværre ikke har noget med den nuværende realisme at gøre, så vi vil også stemme for, at den sendes ud i høring i dag, uden den store begejstring, som man vel også har hørt. Heller ikke med beklagelse, fordi vi altså stadig mener, der skal være et hotel, men med et inderligt håb om, at de, der har tegnet og skal bygge Nykredits nye hovedsæde, stiller som betingelse, at de ikke vil ligge ved siden af det der ordinære overnatningssted.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg kan jo kun være glad for, at der er så mange, der udtrykker skepsis over for de kvalitative værdier af det påtænkte hotelbyggeri.

Omvendt forekommer det noget mærkeligt, i betragtning af at de, der har været oppe og tale, alle er medlem af Bygge- og Teknikudvalget og udmærket ved, at for den investorgruppe, der står bag ved hotelbyggeriet, er det dette byggeri og ikke noget som helst andet. Det er det, der er tale om.

Når et flertal her så accepterer at sende det ud i offentlig høring, må det jo fortolkes som om flertallet faktisk støtter det og godkender, at hotelbyggeriet kan se sådan ud. Ellers giver det altså ikke nogen mening. Man sender vel ikke det ud, som man er helt uenig i, i offentlig høring. Det er da en underlig måde at lave demokrati på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Jeg ved selvfølgelig godt, som Johannes Nymark er inde på, at det, der driver værket her, handler bare om at få et hotel, uanset hvad. Det er ren snak fra Socialdemokratiets side, det er klar snak. Om kvaliteten bliver så dårlig, som vi alle sammen kan se at den bliver, er ligegyldigt, der kommer et femstjernet hotel. Jeg ved ikke, hvor det bliver femstjernet henne, det skal jeg ikke blande mig i, det er i hvert fald ikke bygningsmæssigt.

Så er Johannes Nymark i øvrigt inde på, at det er ren romantik og illusion at forestille sig, at der skulle komme et boligindslag på strækningen ved Kalvebod Brygge. Men det var det, der lå i det, beskrivelsen af en motorvej osv.

Nu kunne man så gå ned og lave en trafiktælling i hvert fald i den nordlige del af planområdet. Så ville man komme frem til det ikke overraskende resultat, at trafikmængden er væsentligt mindre her end på de fleste større veje, hvor vi i øvrigt har masser af bebyggelse her i København. Det i sig selv er ikke noget argument. Ofte er Socialdemokraterne med til at vedtage bolighuse netop ved de veje, som er meget befærdede, så det i sig selv kan ikke være argumentet.

Så hvis man skal levendegøre havnen, og specielt hvis man skal levendegøre et åndssvagt hotelprojekt arkitektonisk set, så burde man selvfølgelig have inkorporeret en boligdel i dette lokalplanforslag.

Til sidst undskyld til Bente Frost. Skurken sidder altså bag ved mig. Men der altså en skurk ikke desto mindre. Jeg synes stadig væk, det er en skandale, at denne skurk, som i alle mulige andre forbindelser, i Wonderful Copenhagen og hvor vedkommende end kan komme til det, vil fortælle om alle de fantastiske ting, der sker i København, jo altså som politisk chef har godkendt, uden at Borgerrepræsentationen har vidst en pind om det, at der blev kappet 4 meter af de 8 meter, der skulle udgøre den attraktive promenade langs hele havnen.

Men jeg glæder mig ligesom Ole Hentzen til den offentlige høring, for jeg håber virkelig, det lykkes at mobilisere en offentlig debat og et offentligt pres, så i hvert fald

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

hoteldelen ikke bliver til noget. Kontorbyggeriet kan vi slet ikke udtale os om. Det har vi ikke set endnu.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg er glad for, ikke karakteristikken, men jeg er glad for, at Jens Kjær har annonceret omsorgen for byens image udadtil også.

Lars Jensen (B): Jeg tror ikke, det er nogen hemmelighed for nogen, at Det Radikale Venstre heller ikke synes, dette er særlig spændende, men jeg vil sige ligesom Ole Hentzen, at vi støtter uden den store begejstring.

Jens Kjær siger, at vi ikke skal sende det ud. Det er nok sådan, at vi mener det modsatte hos De Radikale. Vi mener faktisk, det er på tide, at det her kommer ud til en offentlig høring. Det kunne jo godt være, at borgerne havde en mulighed for at udtale sig om det her. Det er jo ikke sådan, at det kun er politikerne, der har smag. Det kunne jo være rart at høre nogle andre menneskers vurdering af det. Det er normalt Enhedslistens ønske, at borgerne får lov til at udtale sig i nogle sager.

Så jeg glæder mig meget til den offentlige høring og til at borgerne kan komme til at udtale sig.

Johannes Nymark snakker meget om denne havnefront, at nu skal vi jo ikke drive det op til et eller andet stort og vildt, og der er noget med, at der ikke er folk, der går med barnevogne dernede. Nej, det er sgu klart, der ikke er nogen, der går med barnevogne dernede, for det er en camperplads. Det er simpelt hen et af de usleste steder i København i øjeblikket, så det er klart, at det ikke er et sted, hvor man går rundt med barnevogne og små børn, ikke som det er nu.

Men det skulle gerne være sådan, det er håbet herindefra, ellers er der ingen grund til at bygge et hotel og andre ting på havnefronten, hvis ikke det bliver et attraktivt sted, hvor folk får lyst til at gå med deres børn.

Så derfor synes jeg nok, at det var lidt beskæmmende at høre, at Socialdemokratiet ikke rigtig vil lave en havnepromenade, for det lyder til, at det ikke skal være noget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

attraktivt, hvor man har lyst til at gå med sine børn. Det Radikale Venstre ønsker da, at dette bliver så attraktivt, at københavnernes får lyst til at gå langs med den havnefront, også med deres barnevogne. Andre byer rundt omkring i Europa ved floder og ved andre ting har netop bygget en attraktiv havnefront, så man kan gå ture også med sin barnevogn.

Så jeg håber da, at Socialdemokratiet ønsker fremover, at det også skal være et sted, hvor man kan have familien ude og gå.

Omkring hotelkvaliteten har vi også et problem. Johannes Nymark siger, at det bliver et kvalitetsbyggeri, og vi skal have gode hotelværelser. Der har vi så det problem, at indtil nu har vi ikke rigtig hørt, hvem det er, der skal drive dette hotel. Vi ved, hvem der skal bygge det, men hvem skal drive det? Er det et stort internationalt firma, eller er det en eller anden skrothandlerovre fra Jylland, der skal drive dette hotel? Vi har faktisk ikke hørt en pind om, hvem der skal drive dette hotel.

Jeg vil slutte af med at sige, at Det Radikale Venstre har en udtalelse, vi ønsker at sende ud sammen med lokalplanen, der går ud på:

»Det Radikale Venstre er stærkt utilfreds med, at det planlagte hotelbyggeri ikke indgår i arkitektkonkurrencen. Det Radikale Venstre ønsker/håber, at Nykredit efter en arkitektkonkurrence for deres domicil vil presse en bedre løsning vedrørende hotelbyggeriet for dermed ikke at skade deres bygning.«

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der var et enkelt ord i Lars Jensens tale, som jeg meget vil opfordre Lars Jensen til ikke at gentage over for små børn, uanset om det er nede ved promenaden eller andre steder.

Johannes Nymark (A): Ja, Lars Jensen, man kan jo vende og dreje ordene meget. Hvis det skal fortolkes sådan, at vi pludselig ikke går ind for en havnestrækning, så er det i hvert fald en kraftig omskrivning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Men jeg synes, der er grund til at lægge vægt på, at havnearealerne altså er af forskellig karakter. Præcis den strækning, vi taler om, er en del af havnen. Det er et område, som går fra et stort industriområde og er indfartsvejen ind til byen. Det var det, jeg sagde.

Jeg vil meget gerne være med til at levendegøre havnen. Jeg tror i øvrigt, at vi efter sommeren får lejlighed til at diskutere, hvordan man får levende vandområder i vores by.

Men jeg føler mig ikke overbevist om, at det er det mest befolkede sted i vores havnepromenade præcis her langs med en betydelig trafikåre og nede bagved i et jernbaneterræn. Det var det, jeg mente. Dermed har jeg heller ikke sagt hverken det ene eller andet om boligbyggeri.

Den del af havnefronten, vi har her frem til Langebro, er strækningen ind langs med vores indfaldsvej i forlængelse af et stort industriområde ude i Sydhavnen. Det var min bemærkning, og det er det, jeg taler om.

Borgmester Søren Pind: Ja, der kunne siges mange ting. Det, som bringer mig herop, er Lars Jensens bemærkninger om driftsoverenskomsten og hvilket internationalt firma, for det bliver det, der skal varetage det.

Jeg vil bare sige, og det mener jeg også fremgik af udvalgsarbejdet, at for et klart flertal her i Borgerrepræsentationen – det flertal, som jeg også har en forventning om vil stå bag den endelige vedtagelse, når høringen er overstået, om alt går vel – er det en forudsætning, at den aftale er på plads, når vi vedtager den endelige lokalplan. Vi har betinget os helt klart i de drøftelser, jeg har ført med repræsentanter for bygherren m.v., at den skal være på plads, for ellers kan der ikke findes flertal her i Borgerrepræsentationen for det pågældende projekt. Det skal være femstjernet, det skal være af international klasse, osv., osv.

Så de ting er jeg overbevist om, hvis man vil dette projekt det godt fra de ansvarliges side, ja, så vil det også være på plads, for ellers kan det ikke finde flertal herinde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

En ting, jeg måske har lyst til at tilføje på baggrund af denne debat, er, at jeg synes, det er vigtigt, det, Bente Frost siger, at der er en chance for, at vi vil få en mulighed for at se et område, som hidtil ikke har budt på noget særligt, det synes jeg roligt, man kan sige, i en helhed med denne arkitektkonkurrence – hvor jeg i øvrigt kan fortælle, at resultatet bliver meddelt den 25. – som måske kan løfte det hele op, også de skeptikere, som her i dag giver udtryk for, at selve hotelbyggeriet måske ikke helt lever op til den standard, man umiddelbart har forestillet sig. Det er trods alt nogle af Danmarks kendteste arkitektfirmaer, som deltager i den pågældende arkitektkonkurrence, og jeg tror, det bliver et godt resultat.

Så synes jeg egentlig også, man skulle glæde sig lidt over den udvikling, som er sket omkring Ingeniørernes Hus og A-Pressen. Jeg synes faktisk, at kritikken af de bygninger er forfejlet. Jeg synes, det er flot, og jeg håber, at den udvikling, vi har set ske dér, kan fortsættes.

28) 354/98

29) 369/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil godt slå fast, at det er min opfattelse, at kommunen har fået en god aftale med Kommunedata, som lever op til de målsætninger, som Borgerrepræsentationen har haft med udskillelsen af KKI. Jeg vil bare nævne få elementer til understregning eller belysning af det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

En samlet driftsbesparelse er et hovedelement på 100 mill. kr. over den 4-årige kontraktperiode, også med udgangspunkt i som minimum et uændret serviceniveau og med mulighed for en årlig stigning i datamængder på 12 pct.

Det drejer sig om overdragelse af driftsinventar og driftsmateriel, goodwill osv. til Kommunedata foreløbig opgjort med et provenu på ca. 50 mill. kr., og så overdragelse af samtlige medarbejdere til Kommunedata helt i overensstemmelse med lov om lønmodtageres retsstilling i forbindelse med virksomhedsoverdragelse. Dermed også sikring af gode faglige udviklingsmuligheder for vores medarbejdere.

Jeg er helt overbevist om, at Kommunedata har den fornødne kapacitet, også har den fornødne evne til at løse KKI's opgaver på en for os tilfredsstillende måde i de næste 4 år.

Selv om det ikke i første omgang indebærer, at der er skabt større konkurrence på det kommunale IT-område, så synes jeg, at kommunen har fået en væsentlig indrømmelse i forhold til tidligere forudsætninger fra Kommunedata, fordi kommunen med aftalen gives mulighed for at driftsafvikle Kommunedatas programmel hos tredjepart ved udløb af kontrakten.

Jeg vil godt sige afslutningsvis, at Kommunedata har i et brev 12. juni meddelt, at Kommunedatas bestyrelse har godkendt kontrakten med Københavns Kommune. For at den kan træde i kraft udestår naturligvis Borgerrepræsentationens godkendelse af kontrakten, men også konkurrencemyndighedernes godkendelse.

Jeg skal også sige, at når Borgerrepræsentationen i aften godkender aftalen, så vil det også som noget meget væsentligt, hvis man tænker på de seneste år, give medarbejderne i Københavns Kommune vished om deres fremtidige arbejdsvilkår og dermed ro til at koncentrere sig om det, de igennem årene rent faktisk har vist, at de er dygtige til, nemlig at drive edb-virksomhed for Københavns Kommune.

Jens Johansen (F): Vi har drøftet denne sag i Økonomiudvalget, og jeg har det problem, at jeg i Økonomiudvalget har spurgt, hvad »outsourcing« betyder. Jeg har fået

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

et svar, men det var sådan ud af mundvigen, men jeg har ikke fået noget egentligt svar i udvalget på, hvad ordet »outsourcing« betyder, til trods for at kommunens fremmeste hoveder både på den ene og den anden side af bordet sidder der.

Ikke af den grund, men fordi vi har en fornemmelse af, at »outsourcing« betyder det samme som de gode danske ord »privatisering« og »udlicitering«, så vil vi i SF stemme imod dette forslag. Så må vi jo vente, til der kommer en ny dansk ordbog, på at få en forklaring på, hvad alverden det er, Borgerrepræsentationen beslutter i dag.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg tror, det er rigtigt, som Jens Johansen siger, at det ene ord ikke er af dansk afstamning. Det tror jeg såmænd heller ikke, de to andre er. Men jeg vil meget gerne medgive, at det er i samme boldgade. Så hvis det vækker oprørte følelser hos Jens Johansen, så bevar bare trygheden og stem som forventet.

Morten Kabell (Ø): Jeg forstår også ordet »outsourcing« på samme måde som Jens Johansen gør det.

Det forslag, der ligger her, er endnu en pind til den kiste, der hedder privatisering og udlicitering af kommunens aktiviteter og aktiver. Det er klart, må vel nærmest tages for givet, at Enhedslisten ikke kan medvirke hertil, hvorfor jeg også skal opfordre til, at man får nedstemt forslaget.

30) 370/98

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg vil nok sige, at det er noget af en overdrivelse at kalde 2 personer for et udvalg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at denne sag lugter af gamle gobeliner, forstået på den måde, at det er en mærkelig lille gavebod, der her er konstrueret, som 2 borgmestre i deres bedste alder, og når de er i godt humør, kan dele ud af, og hvor de i hvert fald hver gang vil sikre sig, at de kommer på forsiden af avisen, det er sikkert og vist.

Hvorfor ikke alle 7 borgmestre er med, forstår jeg ikke, men jeg kan godt forstå, at man slet ikke har argumenteret for, hvorfor disse 2 borgmestre egentlig skulle med. Jeg har forstået, at der var en tredje borgmester, »Pinden«, inde i billedet på et tidspunkt, for han har jo noget med gader og veje at gøre. Men han er åbenbart gledet ud; jeg er ikke helt klar over hvorfor.

For at sige det ligeud: Det er rimelig tåbeligt det her. Det er udtryk for den gamle tænkning helt i modstrid med de administrerende udvalg, vi nu har lavet. Udviklingspuljen og arrangementspuljens formål falder helt i tråd, og det kan Thustrup – som er en af de foreslåede – bekræfte, inden for det arbejde, hvor vi har masser af millioner til nøjagtigt de samme formål i Kultur- og Fritidsudvalget. Sådan er det altså.

Da vi gerne vil lave helhedsbetragtninger i kommunen og se, hvordan vi samlet prioriterer, så måtte det dog være naturligt, at det lå det samme sted, så der blev skabt lidt mening i galskaben i, hvad man bevilger til.

Man kan i bilaget i øvrigt se, hvad der hidtil er bevilget penge til, og det er altså havnefest på Østerbro, triathlonløb i Københavns gader og karneval i København, 5.000 kr. Se, det tror jeg godt, Kultur- og Fritidsudvalget kan finde ud af. Vi sidder med tusindvis af den slags sager. Jeg synes ikke, at højtagerede borgmestre til en løn på ikke under 538.000 og 650.000 kr., jeg kan ikke huske det præcis, skal sidde og skændes med hinanden, at 2 af vores fremmeste borgmestre skal spille deres tid på det her. Det er altså for latterligt.

Jeg har et forslag selvfølgelig, og jeg vil ikke ødelægge den glæde, de har gået og opbygget, for de regner med, at der er et flertal bag dette. Så derfor lyder *ændringsforslaget* selvfølgelig, »at de 2 puljer overføres til Kultur- og Fritidsudvalget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

fra og med 1. januar 1999«. Så får de lov til her det næste halve år at lege med pengene, komme i avisen og blive glade. Så må vi have skabt orden i kommunens forhold fra 1. januar 1999. Det må også De Konservative kunne støtte.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det tager vi stilling til, i hvert fald i forbindelse med budgettet.

Jeg vil lige anholde den første karakteristik af borgmester Thustrup Hansen. Det var et lidt stærkt udtryk at bruge om borgmester Thustrup Hansen, det med gardinerne.

Jens Johansen (F): Nu kan det jo være morsomt, synes jeg.

Men jeg synes også, at Jens Kjær som ordfører i demokratiets navn må tage alvorligt, at der altså faktisk er administrerende udvalg, og at de administrerende udvalg faktisk administrerer de budgetter, de administrerende udvalg faktisk har.

Økonomiudvalget er også et administrerende udvalg, der har sit budget, og på det budget står denne lille pulje. Det er måske en fejl i forhold til den Borgerrepræsentation, som vedtog budget 98 sidste år, hvor jeg i øvrigt vil mindes, at Jens Kjær sad. Det er 2 medlemmer af Økonomiudvalget, der her peges på efter den d'Hondtske metode fra Økonomiudvalgets side.

SF's Gruppe har drøftet det her. Vi vil tilslutte os Enhedslistens ændringsforslag, idet tingene skal ses i sammenhæng. Men vi har nogen skepsis ved at lægge det over i Kulturudvalget, skal vi sige nogle af os, fordi vi jo kan se, at Kulturudvalget af sit budgetforslag har strøget en tilsvarende pulje. Så her er lidt mere fedt at skære af til fremtidige besparelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Rapporten taler efter min opfattelse i stor udstrækning for sig selv, og derfor vil jeg ikke knytte flere bemærkninger til den på nuværende tidspunkt.

Borgmester **Per Bregengaard**: Det er jo på mange måder en interessant rapport, som egentlig fortjener at blive diskuteret.

For det første kan man sige, at den indeholder en boligpolitisk interessant ting. Den rammer en pæl igennem den myte, at almennyttigt byggeri skulle være en kommunaløkonomisk belastning for kommunen. Det viser det sig, at det samlet set ikke er, og at det faktisk er en gevinst, der er af samme størrelsesorden som privat byggeri. Det lover jo egentlig godt for fremtiden, at nybyggeriet samlet set er en gevinst for kommunen.

Rapporten danner samtidig grundlag for spørgsmålet om skolebyggeri på Holmen til erstatning for Christianshavns Skole. Det forholder sig sådan, at børnene vælter ind på Christianshavns Skole, den er for lille. Løsningen stiller så spørgsmålet, om man kan nøjes med at udbygge den på stedet, eller om man skal ud på Holmen med Christianshavns Skole.

Ombygning af skolen på stedet til en tresporet skole er langt fra, vil jeg sige, en god løsning, men det kan lade sig gøre, hvis man absolut vil det.

Men jeg mener, vi har et langt alvorligere problem, hvis skolen bliver firesporet. Prognosemageriet siger umiddelbart, at under forudsætning af, at der bygges privatbyggeri på Holmen ... (*Afbrydelse*). Du bedes tie stille, Jens Kramer Mikkelsen, og opretholde god ro og orden i salen ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Og ikke mindst blive på min plads.

Borgmester **Per Bregengaard**: Prognosemageriet siger umiddelbart, at under forudsætning af at der bygges privat på Holmen, så kan man nøjes med en tresporet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

skole. Men afstanden op til loftet, og det vil sige den firesporede skole, er ikke lang. Det er betænkeligt, fordi prognoserne er meget usikre. Det vil sige, at der er temmelig stor sandsynlighed for, at vi får en firesporet skole på Holmen. Den er overhængende, vil jeg sige.

Et af elementerne i prognosemageriet er jo erfaringer med børnetallet i nybyggede privatbyggerier. Materialet til at lave prognoserne på er spinkelt, og rapporten viser også, at det er så spinkelt, så man må tage 2 utypiske byggerier ud, nemlig Midtermolen, hvor der ingen børn er, og BUPL's byggeri på Østerbro Kaserne, hvor der er masser af børn.

Det, der selvfølgelig er det centrale spørgsmål, er: Hvem siger, at byggeriet på Holmen og B&W Motor pænt lægger sig i midten af det eksisterende nybyggeri af privat karakter? Der vil jeg sige, at meget tyder på, at det vil Holmenbyggeriet ikke gøre. Man må sige, at Holmenbyggeriet er særdeles velegnet til de mere velaflagte middelklassefamilier, som har råd til at bo der, og som er børnefamilier.

Holmen vil være et trafiksvagt område, det vil være et grønt område, og der er plads til at røre sig på derude. Det vil være attraktivt for børnefamilier at flytte derud. Området ligger tæt på bykernen uden at være en del af den.

Hvis man ser på B&W Motor-byggeriet, ser man, at pladsen der er mere snæver, men det er også et sted, hvor man kan have børn. Det er i hvert fald et sted, som kommer til at adskille sig radikalt fra molebyggeriet, hvor jeg ikke tror der er nogen børnefamilier, der drømmer om at flytte ud. Jeg tror, at det mere kommer til at ligne BUPL-byggeriet.

Så må man også sige en anden ting om de her prognoser. Det er, at prognoser er generelle, de bygger på et generelt grundlag. Men meget tyder på, at der er nogle specifikke christianshavnske forhold, som gør sig gældende.

En af de ting, som indicerer det, som beviser det, er, at prognoserne konsekvent rammer under det faktiske elevtal, der kommer i 1. klasse. Det er således, at med dem, der er skrevet op til 1. klasse næste år, er man faktisk ved at sprænge rammerne for en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

tresporet skole. Der kommer 3 spor, og der kommer til at være store klassekvotienter. Så allerede nu, og det er jo før de der byggerier kommer, er vi ved at sprænge prognoserne.

Hvis man til sidst bevæger sig bort fra prognoserne over i spørgsmålet om omkostningerne ved forskelligt byggeri af skolebygninger på Christianshavn, så må man sige, at så langt, som vi nu endelig er nået med hundredvis af spørgsmål og diskussioner, er et skolebyggeri på Bornholm ... sludder og vrøvl ... på Holmen ikke dyrere end andre løsninger.

Det, der ligger i plangrundlaget, er jo at lave et nyt gymnasium ude på moskégrunden, som de ikke har interesse i fra gymnasiets side. Det, man kan gøre, er at flytte den kapacitet ind på Christianshavn, det er der interesse for, og så lave skolen ude på Holmen. Alle er lykkelige, og det er ikke dyrere end andre løsninger.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er nærmest en overskudsforretning, forstår vi.

Må jeg sige til Per Bregengaard, at når du kom til at sige »Bornholm«, så skyldtes det vel, at du blev forstyrret af den røde lampe. Når den blinker, så er det udtryk for, at taletiden er opbrugt.

Ole Hentzen (C): Jeg skal sådan set bare kommentere 2 ting i Per Bregengaards indlæg, idet vi ellers er enige i det notat, der er kommet.

Per Bregengaard sagde, at det var meget interessant, at der ikke var nogen økonomisk forskel på, om man byggede alment byggeri eller privat. Det er jo så rimelig typisk for Per Bregengaards måde at lave sagsfremstilling på, at man lader være med at læse indstillingen op, således som den står, for der står netop:

»Korrigeret for tilskud og udligning vil der være et underskud på 83 mill. kr., såfremt de 1.090 boliger er almene, og et overskud på 21 mill. kr., såfremt de er private.«

Jeg ved godt, at i Enhedslisteterminologi er det fuldstændig det samme, altså et underskud på 83 mill. kr. om året eller et overskud på 21 er jo næsten det samme. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

det altså ikke efter konservative forhold. Vi mener, at det netop er en markant forskel, som beviser det, vi har sagt tidligere.

Nu er jeg sikker på, at den anden ting, jeg ønsker at kommentere, vedrørende Bornholm, har ligget meget tæt i skoleborgmesterens hjerne. Fordi vi opfatter ønsket om placering af en ny skole på Holmen som værende lige så langt væk som hvis det var på Bornholm, man havde placeret den. Bydelen Christianshavn er jo en rimelig langstrakt masse. Placerer man den ude på Holmen, så får børnene jo en skolevej, som er helt fantastisk. De kunne lige så godt tage frem og tilbage til Bornholm hver dag.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu er det godt, det ikke er Christiansø ... det er lige før ferien.

Borgmester **Per Bregengaard**: Man må jo sige om Ole Hentzen, at han ikke rigtig har gjort sig klart, hvor langt der er til Bornholm. Der er noget, der er misset i hans skolekundskaber.

Der er stor opslutning i lokalområdet bag den løsning på Holmen. Der er ikke langt til det sted, hvor man kan placere skolen, fra noget sted på Christianshavn. Det tager et kvarter, og det er ikke nogen lang skolevej. Men det vil jeg ikke kommentere yderligere.

Med hensyn til det med tilskud og udligning er det jo Ole Hentzens karakteristiske manipulerende fremstilling, han giver her. Jamen det med tilskud og udligning er virkeligheden i dagens Danmark, og derfor skal det da selvfølgelig regnes ind, når man beregner de kommunaløkonomiske konsekvenser af at bygge på den ene eller den anden måde. Det er da ikke et eller andet tal, som ikke har noget med virkeligheden at gøre. Det er den politiske virkelighed i dagens Danmark.

Jeg kan huske fra diskussionen i Økonomiudvalget, at nogle påstod, at det med udligning og tilskud var så politisk følsomt, og man vidste ikke, hvornår det ændrede sig. Jamen det samme gælder jo det private byggeri. Man ved jo heller ikke, hvornår

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

vilkårene ændrer sig for fradragmuligheder og det ene og det andet. Altså det er lige så politisk bestemt som tilskud og udligning.

Virkeligheden er her i Københavns Kommune pr. dags dato, at kommunaløkonomisk set kan man lige så godt bygge privat byggeri som almennyttigt. Det kan jeg altså ikke ændre, fordi Ole Hentzen har en anden politisk mission, end jeg har.

Jens Johansen (F): Det er efter min vurdering den sidste del af det, som Per Bregengaard siger, der er interessant i forhold til den redegørelse, vi her har fået: Hvad betyder det kommunaløkonomisk, om man bygger den ene type boliger eller den anden type boliger?

Der må man sige, at vilkårene virkelig er ændrede med de nye udligningsordninger. Af samme grund vil vi også analysere videre på tallene for også at se på, hvordan boligbyggeriet i København i fremtiden skal være efter vores opfattelse.

Vi har været meget tilbageholdende omkring det almennyttige boligbyggeri, og vi har fået en ny boligstrategi i København. Vi synes nok, at det var værd at se på den og også se på rammerne for det almennyttige boligbyggeri i de kommende års budgetter.

Så kan jeg ikke forstå, hvorfor borgmesteren tager spørgsmålet om skolen på Christianshavn eller skole på Holmen op i forbindelse med denne sag. Den sag er jo henvist til Uddannelses- og Ungdomsudvalget med henblik på at få en afklaring af et beslutningsforslag, som er stillet af borgmesteren. Så må han vel udvise den tålmodighed, der skal til, indtil sagen kommer tilbage fra det udvalg, han selv er formand for.

Så jeg vil henstille til formanden her i salen, at den diskussion og den sag henvises til den engang kommer på dagsordenen. Det er spørgsmålet om boligtyper, der er diskussionen ved det her.

Borgmester Søren Pind: Jeg er meget enig med Jens Johansen i, at det faktisk er det sidste led af den diskussion, der har været rejst i dag, som er det interessante, nemlig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

spørgsmålet om boligtyperne. Jeg er faktisk meget enig med Jens Johansen i, at man nok er blevet noget overrasket rundt omkring over de kommunalpolitiske beregninger, som her er foretaget. Jeg vil godt slå fast, at det har i hvert fald ikke givet anledning til for Venstre at ændre standpunkt i forhold til den almennyttige sektor.

Når Per Bregengaard siger, at noget er sund privatøkonomi eller sådan noget i den retning, så er der altid god grund til at være ekstra varsom og sige: Hvad er det egentlig, Per Bregengaard siger hermed?

Det kan da godt være, at man mener, det er utrolig sund fornuft at basere sin økonomi på boligtyper, som er entydigt afhængige af statens udligningsordninger for at være en succes. Det kan godt være, at man synes, at det er sund privatøkonomi. Der vil jeg bare sige, at jeg kender i hvert fald ikke nogen, som privatøkonomisk ville investere på den måde og derved sætte sig selv i en total afhængighedssituation. For den dag staten måtte revurdere udligningsordningerne, så ville man risikere at hænge på en meget, meget stor og tung byrde her i København, hvis man kastede sig ud i spekulation.

Det, man derimod kan udlede af det, er, at de private boliger virkelig bidrager til velstanden i denne by, og derfor bør vi gøre alt, hvad vi kan, for overhovedet at fremme den slags byggerier.

Der har da heldigvis inden for de seneste år været en bevægelse i den retning. Der er et meget spændende projekt på vej ved siden af Unibank over for Det Kongelige Bibliotek med 600 ejerlejligheder. Den udvikling glæder jeg mig meget over. Jeg håber også, at det politiske flertal i denne by vil støtte den og sikre, at det hele ikke bliver ødelagt, fordi man lige pludselig tror, at det er en smart økonomisk fidus at begynde at bygge almennyttigt igen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg tror ikke, man skal drage heroiske konklusioner af analyser som disse, men bruge dem som beslutningsgrundlag i forhold til de sager, vi løbende har. Jeg tror, vi kommer til, netop fordi boligpolitikken er så central og vital for København, at bruge vurderingen af sammenhængen mellem

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

forskellige boligtyper og kommunal økonomi. Det bliver ikke sidste gang, vi kommer til at lave analyser af denne karakter.

Jeg er meget enig med Jens Johansen i, at dette snævert set ikke er en beslutning om hverken den ene eller anden institution på Christianshavn, ej heller en beslutning om det ene eller det andet boligbyggeri på Christianshavn eller andre steder. Men en redegørelse som denne kan bruges til, at vi alle sammen bliver klogere. Det tror jeg, Økonomiudvalget har følt, og derfor har et enigt Økonomiudvalg indstillet, at man tager redegørelsen til efterretning, og det går jeg også ud fra, at forsamlingen gør.

Per Bregengaard har dog bedt om ordet i 3. runde.

Borgmester Per Bregengaard: Den revurdering, som Søren Pind siger gør det almenyttige så følsomt, kan for det første gå begge veje, og ligegyldigt hvad der sker af revurderinger, så er det jo politisk bestemt. En udligningsordning kan jo også ramme velhaverne eller velhaverkommunerne, eller tilskudsordningerne kan ramme den ene og den anden. Så det er politisk bestemt. Der er ikke noget med, at vi er mere økonomisk afhængige af, hvad enten man gør det ene eller det andet, sådan som sagerne står nu.

Når jeg bringer Christianshavns Skole ind, så er det fordi grundlaget, prognoser og økonomi, er en del af denne rapport, så hvis jeg ikke kommenterede det i denne anledning, kunne man bagefter beskyldes os for, at vi, da tid var og rapporten var til diskussion, jo ikke mælede et ord. Ergo måtte vi være enige i alle de konklusioner, der var i rapporten.

Rapporten er god nok, men der er en række forbehold, der må tages, og det skal der gøres rede for her, når rapporten er til diskussion. Sådan må det være.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): »Københavnernes grønne regnskab 1997« viser ligesom det andet regnskab, det talmæssige regnskab, at udviklingen fortsat går i den rigtige retning for København, selv om der er problemer. Både i forhold til det andet regnskab og i forhold til det her går udviklingen i den rigtige retning. Vi er på mange måder nået langt.

Rikke Fog-Møller (Ø): Jeg vil bare benytte lejligheden til bl.a. at rose de flittige folk i forvaltningen, som har fået udarbejdet dette grønne regnskab. Jeg synes, det er et flot stykke arbejde, som kan bruges af mange borgere her i København.

Det glæder mig også at se, at det omtaler, at det ikke er fuldendt, at bl.a. kommunens offentlige aktiviteter burde indgå, så man kunne se, om vi internt i kommunen lever op til de fine målsætninger, vi har mere konkret, og den enkelte borger har mulighed for at se det. Så det vil jeg da håbe, at vi opnår næste år.

Men på nogle områder mener jeg, at det fremgår af dette grønne regnskab, at vi træder os selv over tæerne. F.eks. ligger der i budgetforslaget for Miljø- og Forsyningsudvalget, for Københavns Belysningsvæsen, at vi skal til at sætte prisen på energien ned næste år. Det synes jeg står i stærk modsætning til, at man har nogle mål om at reducere CO₂-udledningen i København. Jeg mener, det er en direkte opfordring til at øge energiforbruget i København. Men det kommer vi til at snakke en masse om senere på året.

Derudover er der nogle andre ting omkring energien. Vi skal, synes jeg, gøre noget mere ud af at vise vores støtte til den vedvarende energi. Helt konkret i Middelgrunds-vindmølleprojektet skal vi simpelt hen oppe os grundigt med at støtte det projekt og se at få det sat på skinner.

Yes, det var sådan set bare det, jeg ville sige.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Jeg skal ganske kort kommentere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Jeg er meget enig med Rikke Fog i, at vi også skal kigge på kommunens egen forvaltning, og det er vi faktisk allerede i gang med i Miljø- og Forsyningsudvalget, hvor vi har lavet en plan for grønne indkøb, hvor vi først undersøger os selv, hvad vi kan gøre, og så vil vi bruge de erfaringer til at gå ud til de andre forvaltninger. Der er også forslag om økologisk mad.

Så vil jeg også lige nævne, at Økonomiudvalget har drøftet dette på foranledning af Peter Martinussen, som på sidste møde foreslog, at vi til næste års grønne regnskab skal opstille mål for samtlige forvaltninger. Det vil vi selvfølgelig bestræbe os på at nå.

Så kunne man tage en diskussion om hvert enkelt afsnit i det her. Det synes jeg ikke, vi skal gøre, men jeg vil lige kommentere det her med, at prisen på energien skal ned.

Det er rigtigt, at en prisnedsættelse kan give et incitament til, at man bruger mere energi, og det skal vi selvfølgelig gøre alt for at forhindre. I det budget, vi har lavet for Miljø- og Forsyningsudvalget, har vi ud over de 12 mill. kr., der er til energispareforanstaltninger, sat yderligere 5 mill. kr. af til Agenda 21-aktiviteter, som skal sikre, at befolkningen og erhvervslivet bruger mindre energi.

Vi kan efter min mening ikke lave det som en særskat på Københavns Belysningsvæsen, altså blive ved med at holde en høj pris, fordi det vil skade os i den liberalisering, som vi er gået ind i, og som jeg for øvrigt har været imod.

Hvis der skal lægges noget på kilowatt-timeprisen, så er det Folketinget, der skal beslutte det som grønne afgifter. Det tror jeg, et flertal herinde går ind for, og også at et flertal går ind for, at vi skal støtte Auken i de ting, som han har fremsat omkring den energireform, der kommer til efteråret.

Så vil jeg til sidst sige, at jeg er meget enig med Rikke i, at vi skal gøre, hvad vi kan for at få fremmet det vindmølleprojekt, som er på Middelgrunden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

Tillægsdagsorden I**4) 299/98**

33) 335/98

Martin Günter (F): Denne sag har haft et mildest talt uheldigt og forbløffende forløb, idet den først har været indstillet med ét flertal, og nu er indstillet med et andet flertal.

Sagen blev meget tidligt sidste år sat i gang af henholdsvis miljøborgmesteren og kulturborgmesteren. Der kom en indstilling fra magistraten om, at man skulle tiltræde disse forslag om, at man skulle forsøge at regulere lukketiderne i Indre By for at skabe et godt bomiljø for de københavnere, som nu engang har slået sig ned derinde.

Det er jo en del af hele vores Kommuneplanidé, at den Indre By skal være et sted, hvor man også har beboelse, hvor der også er rart at være. Det er sådan, at når det er sjovt, når det er dejligt, når det er hyggeligt at gå i byen i Indre By, så er det faktisk, fordi der bor mennesker. Det er ikke, fordi der bare er nogle ølcontainere, man kan sætte munden til, og så kan man sidde og patte der hele natten. Det er fordi der er et miljø, der er lokale mennesker, der er huse med lys i og den slags ting.

Det var for at beskytte dette miljø, at man fra magistratens side i sin tid indstillede, at man skulle foretage reguleringer, ganske vist reguleringer, som alene gik ud på, at man ikke skulle udvide antallet af natbevillinger.

Som man kan se indstillingen side 5, er der i øjeblikket 400 restaurationer med nattilladelse i Indre By, og som der står, er det ikke hensigten med planen at ændre på dette forhold.

Men så var der åbenbart en flok socialdemokrater, som ikke kan læse indenad. Deres lokale folk herinde fandt ud af, at 400 natrestauranter er for lidt til socialdemokrater, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

et par pølsevogne skal de selvfølgelig også have. Det er der også plads til inden for denne bevilling. Men der skal åbenbart være mere. Der er noget i det parti, der er meget folkeligt åbenbart. De har ikke læst noget som helst. Restaurationsbosserne satte de store sejl til: Soveby fra kl. 12 om aftenen – død det hele – godnat, sov godt.

Så vendte Socialdemokratiet rundt, og hvad kan det nu udvikle sig til? Nu kan det udvikle sig til, at Indre By kan blive sådan en form for Dyrehavsbakke med øl og det andet der og hornmusik til de lyse timer ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi har jo hver vores interesse, må man sige.

Martin Günter (F): Der er åbenbart et meget tørstigt og kulturløst flertal herinde, som synes, at Middelalderbyen skal udvikle sig på den måde.

SF ønsker ikke, at der skal gives flere tilladelser til natåbning. Vi synes, at 400 må kunne klare det; det tror vi. Derfor vil vi stemme imod det 1. »at«. Vi vil til gengæld stemme for det 2. »at«. Vi vil gerne gå ind her og forsvare, at de, der bor på 2. sal, ikke skal have denne lille natmusik hele natten, og at man derfor henstiller til Bevillingsnævnet, at der ikke tillades musikudøvelse på 1. sal i Nyhavn.

Man kan altså endnu nå at komme på den vogn, der hedder at være med til at skabe et godt miljø for beboerne i Indre By, og være med til ved ikke at udvide antallet af natbevillinger i Indre By, men til gengæld udvide dem i brokvartererne på Nørrebro, Vesterbro og den slags, at skabe nogle nye, gode »gå i byen«-miljøer de steder, i stedet for at alle bare myldrer ind til ølvognene og pølsevognene i Indre By. Skab dog ude i jeres egne bydele, Christianshavn, Sundby, Østerbro, Valby, nogle gode »gå i byen«-miljøer derude og giv nogle nattilladelser dér.

Det er der perspektiv i, det er der kultur i, det er noget, vi kan bruge, og det er noget, bydelene har brug for. Så derfor synes jeg, man skal stemme imod denne indstilling om, at vi ikke skal lave restriktion af lukketider.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg forstår på Martin Günter, at det med de 400 har landsmødet afgjort. Så er der jo ikke så meget at diskutere.

Helle Sjelle (C): Denne sag vedrørende planerne for restaurationernes lukketider i Indre by er unægtelig en sag, der har været diskuteret meget. For os Konservative er og bliver planen uacceptabel.

Hvad er det egentlig, man ønsker? Er det egentlig en død by, man ønsker, København skal udvikle sig til? Efter min opfattelse fungerer tingene på nuværende tidspunkt på tilfredsstillende vis. Der er ganske enkelt ikke behov for denne type planer. Der er allerede udstykket tilstrækkeligt med retningslinjer for, hvordan Bevillingsnævnet skal agere, når der udstedes bevillinger, og jeg har fuld tiltro til, at de er deres ansvar bevidst.

Det er også blevet påpeget, at der er indkommet en del klager. Men det har også vist sig, at nogle af de klager, der er indkommet, er klager over elementer, som der godt kan rettes op på uden yderligere reguleringer af lukketiderne. Andre af klagerne er af en karakter, hvor det er tvivlsomt, om nogen planer overhovedet ville hjælpe.

Derudover er det også værd at bemærke, synes jeg, at hvis man vælger at bo ikke bare i byen, men netop i Indre By, jamen så må man også være klar over, at der kan være en del støj.

Dertil kommer, at selve planen efter min opfattelse helt klart stiller de nye restaurationer i en dårligere konkurrencemæssig position, fordi de med denne plan vil få sværere ved at opnå en natbevilling, medmindre de overtager en allerede eksisterende restauration og kan få dens natbevilling med. Men allerede etablerede restauranter vil få sværere ved at foretage ændringer.

For mig som konservativ er der en grænse for reguleringer i vort samfund, og den grænse overskrides helt klart for mig, hvis vi vedtager denne plan. Derfor henstiller jeg også, at man følger Kulturudvalgets indstilling og stemmer imod planen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Leslie Arentoft, og derefter har Jens Kjær trukket sig, forstod jeg ... (*Jens Kjær Christensen*: Nej). O.k.; det ville ellers lette lidt, men vi kan ikke slette ét medlem ad gangen, det kan vi efter ferien.

Leslie Arentoft (V): Venstre er ufattelig glad for udfaldet af dette forløb. Det er rigtigt, at først var der et flertal for den plan, der lå, og det ændrede sig til et flertal imod planen.

Når Socialdemokratiet besindede sig – og det takker jeg Socialdemokratiet for – så er det, fordi det var et udtryk for betonsocialisme, vi var udsat for: 400 beværtninger er nok. Jamen i de tidligere Østlande kunne man også finde ud af, hvor mange snørebånd folk skulle have. Man kunne finde ud af det ene og det andet fra centralt hold. Det kan vi altså ikke længere, og det kan vi slet ikke på et område, hvor vi taler om beværtninger.

Beværtninger er ikke et statisk miljø, tværtimod, tingene ændrer sig år for år. Pludselig er det ene sted in, pludselig er det pc-cafeer, karaokebarer. Tingene ændrer sig konstant og hele tiden. Derfor kan man ikke fastfryse en struktur på det område, der hedder beværtninger.

Det fandt Socialdemokratiet så ud af. Heldigt for det, tak for det, altså det er en cadeau til Socialdemokratiet.

Til Martin Günter vil jeg sige: Du har en bekymring for beboerne i Indre By. Man kan altså ikke forvente, når man flytter ind på f.eks. Gråbrødretorv, at byen lukker efter sidste TV-Avis. Det tror jeg også godt man ved, når man flytter ind til Indre By, det er jo helt naturligt. Hvis vi andre flytter på landet, så kunne vi heller ikke forlange at have biografer og kulturelle udbud. Man foretager et valg.

Og så skal jeg hilse og sige, at priserne på ejerlejligheder derinde fejler altså ikke noget, det er attraktivt at bo i Indre By.

Jeg har ikke andet. Venstre støtter selvfølgelig forslaget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal bare sige, at man ikke må sige »du« til Martin Günter – i almindelighed.

Jens Kjær Christensen (Ø): Man skal jo vidt omkring her. Der er noget med 400 ølcontainere med patter, der er noget med betonsocialisme og snørebånd og Dyrehavsbakken. Det er altså en af de her sager, der virkelig kan få følelserne i kog. Jeg ved ikke, om det er på grund af medlemmernes vaner, om de er drikfældige eller hvad eller det modsatte.

Det, der er at sige til denne sag, og der har Martin Günter totalt ret, er, at den har haft et yderst forbløffende forløb. Vi, der sad i den gamle Borgerrepræsentation, kan tillade os at sige det med en vis ret.

2 SF-borgmestre, en for kultur og en for noget andet, miljø, beslutter sig til, at nu skal de lave noget sammen, uden egentlig at fortælle Borgerrepræsentationen det. Det starter jo festligt og fornøjeligt, samtidig med at vi har en kommuneplanhøring. Der er ikke – undskyld mig udtrykket – en kæft i Byplan- og Trafikudvalget, der har hørt om denne snedige samkøring af 2 SF-borgmestre.

Derfor ender man i virkelighedens verden i en mærkelig situation i december måned sidste år, når man skal til at vedtage Kommuneplanen. For ideen var, at Kommuneplanen skulle afspejle denne plan. Det var der bare ingen, der havde fortalt nogen, og slet ikke i forhold til offentlighedsfasen, altså den offentlige, demokratiske diskussion af forholdet.

Det er dybt beklageligt selvfølgelig, at SF'ere kunne tænke sådan på daværende tidspunkt. Det har ændret sig siden hen, forstår jeg.

Enhedslisten var i udgangspunktet og er i udgangspunktet selvfølgelig positiv over for, at man laver en planlægning af, hvordan Bevillingsnævnet skal agere. Selvfølgelig skal man da det. Det sidder de jo altså og gør i forvejen. De sidder altså ikke bare med en million nattilladelser i lommen, som de langer ud til højre og til venstre. Sådan vil det heller ikke være herefterdags. Så det er noget sludder og vrøvl det hele.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Det afgørende er selvfølgelig, at man burde have lavet, når man nu snakker sprit og Dyrehavsbakke, en plan for hele byen og ikke bare nøjedes med Indre By. For det bliver ikke meget bedre, når Martin Günter kommer herop med sit store lokalkendskab og siger, at de der lømler ude på Nørrebro og Vesterbro, især Indre Nørrebro, kan søreme bare lave nogle flere cafeer og sådan noget.

Altså det tyder på, at Martin Günter skulle tage sin cykel måske ved nattetide og så køre ud og se, hvad der egentlig foregår ude i de meget tætte boligkvarterer, som der også her er tale om. Der sker faktisk noget, og der er sket ganske betydelige ting i de senere år.

Derfor kunne det have været rart, hvis SF oprindeligt i deres hemmelige plan havde indarbejdet en plan for hele byen, så vi netop kunne have spredt det, men organiseret i planform.

Det blev desværre ikke til noget denne gang. Vi står nu egentlig i den situation, at man skal starte hele diskussionen forfra: Hvad er rimeligt med nattilladelser som sådan i byen? Det kan man da selvfølgelig diskutere. Det er i hvert fald ikke, som Leslie, undskyld, lægger op til, at man bare i Bevillingsnævnet nu vil dele ud til højre og til venstre. Sådan foregår det ikke. Man vil fastholde en vis balance. Politiet sidder som bekendt også i Bevillingsnævnet og har også en indflydelse i forhold til, hvad der bliver registreret. Sådan er livet altså.

»Død by« og alle overskrifterne, »Hele byen lukker kl. 12 om aftenen«, er selvfølgelig en gang sludder og vrøvl. Hele den offentlige diskussion kørte på den præmis. Det er ikke det, planen egentlig siger.

Men det gik så skævt, at ingen forstod noget som helst til allersidst, hverken af forhistorien eller hvad ideen med forslaget var. Hermed kan man i hvert fald enkelt konkludere – det gjorde vi i Enhedslisten – at det demokratiske islæt i denne diskussion totalt og aldeles manglede.

Så jeg vil bare sige til de nye borgmestre, den konservative og SF'eren fra de respektive 2, ikke professorater, men borgmesterpostområder, jamen vi må prøve at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

starte diskussionen igen, vi, der kerer os om, hvordan byen skal se ud og spredningen af alle glæderne, og det vil Enhedslisten se på med milde øjne.

I øvrigt skal man lægge mærke til det 2. »at«, der er blevet indføjet qua udvalgsarbejdet. Et af udgangspunkterne var Gråbrødretorv og Nyhavn, som her er nævnt. Det er en ganske fornuftig beslutning, der hermed træffes.

Mona Heiberg (A): Jeg kan godt lide, at overborgmesteren får dårlige nerver, når man trykker på taleknappen. Jeg kan betro overborgmesteren, at fodboldkampen i morgen først starter klokken halv fem, så vi har masser af tid endnu, før vi behøver at gå hjem. Dermed kan vi også bruge den taletid, der vedkommer denne sag.

Jens Kjær har jo ridset forløbet ganske glimrende op. Jeg kan også huske forhandlingerne i det tidligere Byplan- og Trafikudvalg, hvor det jo skabte en vis furore, at det blev taget ud, og at de pågældende borgmestre ikke var helt enige med deres parti og hinanden ej heller.

Men det ser det ud som om hr. Martin Günter lidt har glemt, til trods for at Martin Günter også befandt sig her i den sidste periode. Men skidt, pyt, historikken kan være svær at huske indimellem, så lad os hellere forholde os til den sag, der nu bliver forhandlet, og som har været forhandlet i det nye Kultur- og Fritidsudvalg.

Jeg kan betro Martin Günter, at vi ikke er enige i forhold til det 1. »at«, og jeg kan også betro Martin Günter, at det ikke er på grundlag af, at Socialdemokraterne er blevet mere fordrukne.

Det forholder sig jo således, at vi i Kultur- og Fritidsudvalget havde et foretræde, og beboerne var heller ikke helt enige med hr. Martin Günter. Men da man jo ikke må referere fra udvalget, så kan jeg fortælle om de beboere, som Socialdemokraterne talte med, som var beboere i Indre By, og som for øvrigt også var medlemmer af vores parti, men ikke udelukkende, at de var interesserede i, at det nød fremme, som står i denne indstilling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Derfor har vi ændret vores beslutning fra det var oppe sidste gang, ikke på grundlag af at vi turer mere, at vi drikker mere, men tværtimod fordi vi har lyttet til de beboere i Indre By.

Vi har også lyttet til de beboere, der bor i Nyhavn, og jeg var en af dem, der spurgte de beboere, om de syntes, de havde fået en ringere bolig, fordi der nu var en del restaurationer, der befandt sig i deres område, og om deres ejerboliger var sunket i værdi. Det måtte de jo svare, at det var de ikke. Nu kan det være, at de efter Pinsepakken ikke er så salgbare lige i øjeblikket, men det var ikke på tale på det tidspunkt. Men i hvert fald har de ikke fået en bolig, der er sunket i værdi på grundlag af, at vi vedtager dette i aften. Jeg mener afgjort, at der også er et flertal for det pågældende.

Vi kan så sige, at vi stemmer for begge »at«'er, der er ridset op i indstillingen. Det gør vi, fordi vi er kommet til en anden beslutning på grund af de beboere, vi har hørt, der har fortalt os, hvordan de synes, det er at være beboer i Indre By.

A. Benhaddou (D): For CD har det været en svær beslutning. Det er da klart, at det har været en svær balancegang i denne situation, fordi du har beboerne, og så har du erhvervslivet.

Men efter en nærmere vurdering har jeg følt det som at der i Indre By faktisk er meget mere erhvervsliv, end der er beboere i området. Hvis vi nu skulle tage Martin Günters forslag om at få flere beværtninger i brokvartererne, så ville det for mig at se volde større problemer, fordi der faktisk var flere, der ville brokke sig over disse beslutninger.

Så jeg vil set ud fra et erhvervmæssigt synspunkt støtte dette forslag med alle 3 »at«'er. Det ser jeg f.eks. også med udviklingen af vores turisterhverv her i København. Så der skal ikke herske nogen tvivl om, at jeg støtter det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det den konservative andenordfører, H. Thustrup Hansen.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Umiddelbart havde jeg stor sympati for Martin Günters standpunkt, og det har jeg for så vidt stadig væk. Det er korrekt, at inden for et område på 1/4 pct. af byens areal har vi 2/3 af byens beværetninger.

Mit udgangspunkt var også, at vi har beboersynspunkter på den ene side, og vi har restaurationsgæsternes – heriblandt tror jeg også, vi har mange journalisters – og branchens på den anden side.

Man skal ikke underkende den offentlige mening. Jeg har da konstateret i hvert fald, at i den meget lange tid, der har strakt sig over et år, hvor vi har diskuteret denne sag, har den offentlige mening været på den side: Hvorfor regulere her?

Jeg har også bemærket, at med hensyn til beboersynspunkterne, som man skulle tro, at vælgerforeningerne varetog, har situationen været den for Socialdemokratiet, også for Den Konservative Vælgerforening, at der har været et flertal i vælgerforeningerne, hvor man har diskuteret det, for, at man ikke skulle gå ind og regulere og lave restriktioner for de beslutninger, der træffes af Bevillingsnævnet.

Som sagt har beboersynspunktet været vanskeligt at trænge igennem med, fordi også beboergrupperne har været pro, at man ikke gik ind og regulerede yderligere. Derfor må vi nok konstatere, at slaget blev tabt.

Må jeg sige til Martin Günter, at der bliver ingen Dyrehavsbakke. Vi har stadig væk et Bevillingsnævn. Det emne, der hedder »restaurationstæthed«, spiller stadig væk ind i bevillingssagerne, som også politiet vurderer meget nøje på. Det er jo rigtigt, som de fleste her ved, at politiets synspunkter selvfølgelig spiller en meget væsentlig rolle. Politiet har i de sidste år forsøgt at få flyttet nogle af de mange restauranter, som kappes om at være inde i det der meget snævre område, ud fra den Indre By, ud til Nørrebro og Vesterbro.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

De bestræbelser vil man helt givet stadig væk have, men en Dyrehavsbakke bliver der ikke tale om. Vi har også stadig væk miljømyndigheder, der kan passe på, så det stadig er muligt for folk at leve, også folk, der skal passe deres arbejde om dagen, og som gerne vil have nattero.

Men sagen er tabt på den offentlige mening, det er min opfattelse, og derfor skiftede det undervejs, og det må man jo så acceptere i et demokrati.

34) 344/98

35) 345/98

36) 346/98

37) 365/98

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Sidste år i oktober havde vi den første drøftelse af ungdomskommuneforsøget i Borgerrepræsentationen. Baggrunden for drøftelsen var en opfordring fra regeringen til landets kommuner om at deltage i et 3-årigt ungdomskommuneforsøg, der har til formål at styrke og udvikle forskellige ungdomsinitiativer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Kommunens ansøgning, som under ledelse af Overborgmesterens Afdeling var udarbejdet i samarbejde mellem flere magistratsafdelinger, indeholdt en generel tilslutning til regeringens ungdomspolitiske målsætninger samt en beskrivelse af 27 konkrete projekter, der involverer unge. I alt blev der søgt om ca. 24 mill. kr. fra regeringens pulje. Borgerrepræsentationen tiltrådte som bekendt ansøgningen.

I januar i år blev København sammen med 15 andre kommuner udvalgt som deltager i forsøget, og vi fik af regeringen bevilget i alt 5,5 mill. kr. til fordeling over den 3-årige forsøgsperiode.

Vi er nu klar til det næste skridt i processen, nemlig Borgerrepræsentationens stillingtagen til det foreliggende forslag til udmøntning af forsøgsmidlerne. Med bevillingen fulgte bl.a. den betingelse, at de projekter, som vi gennemfører for de tildelte midler, skal være projekter, som var beskrevet i den oprindelige ansøgning. En generel forudsætning var, at kommunens unge inddrages aktivt i forsøget.

En arbejdsgruppe med deltagelse af Kultur- og Fritidsforvaltningen, Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen og Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen har med baggrund heri arbejdet videre med de projekter, der er beskrevet i ansøgningen, og har undervejs drøftet nogle af projekterne med interesserede unge. Resultatet af dette arbejde er det foreliggende forslag med i alt 15 projekter til gennemførelse i årene 1998-2000.

Forslaget har været til behandling i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, som har tiltrådt forslaget. Det har været til behandling i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, hvor et flertal har taget forbehold over for de foreslåede projekter. Det har også været til behandling i Kultur- og Fritidsudvalget, hvor et flertal har tiltrådt forslaget.

Senest har forslaget været til behandling i Økonomiudvalget, som anbefaler, at forsamlingen sender forslaget tilbage til Kultur- og Fritidsudvalget, som jo er styregruppe for ungdomskommuneforsøget, til en videre bearbejdning, inden det på ny skal forelægges Borgerrepræsentationen.

En beslutning om at sende forslaget tilbage til fornyet overvejelse er uhensigtsmæssig i forhold til den tidsramme, der er afsat til forsøget. En fornyet behandling i de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

respektive fagudvalg kan realistisk set meget nemt resultere i, at vi når hen til oktober-november, før projekterne kan sættes i gang.

En sådan forsinkelse vil muligvis få nogle bevillingsmæssige konsekvenser, eftersom det i aftalen med regeringen forudsættes, at udgifter for 2 af de bevilgede 5,5 mill. kr. skal afholdes inden for budgetåret 1998.

Det er samtidig spørgsmålet, hvor meget nyt en yderligere bearbejdning kan bringe. Der er som før nævnt knyttet den betingelse til bevillingen, at de tildelte midler skal anvendes til projekter, som er beskrevet i ansøgningen. Der er således ikke mulighed for at bringe projekter i forslag, som ikke har været beskrevet i ansøgningen.

Vedrørende de forbehold, der er taget, har jeg fornemmet, at kritikken går på, at de unge ikke er tilstrækkeligt involveret. Her mangler jeg nogle klare meldinger om, hvordan man mere præcist vil inddrage de unge, og hvilke unge man vil inddrage.

Ser man på de foreslåede projekter, er der ikke på forhånd angivet detaljerede retningslinjer for de unges inddragelse. Derimod er der i projekterne lagt op til, at den videre udvikling og planlægning skal ske i et samarbejde med de unge i målgruppen, således som regeringen også foreskriver i betingelserne for forsøget.

Jeg skal derfor anbefale, at Borgerrepræsentationen tiltræder det forslag til udmøntning af ungdomskommunemidlerne, som 5 unge borgerrepræsentanter har fremsat med udgangspunkt i Kultur- og Fritidsudvalgets forslag.

Det er vigtigt, at vi kommer i gang med forsøget og gennemfører projekterne inden for den begrænsede periode, der er afsat.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg tror også, der med dette er skabt den klarhed, der ikke var efter 4 udvalgs behandling af sagen, da dette virker noget mere overskueligt, end det for mig gjorde, da vi sluttede behandlingen i Økonomiudvalget. Så hvis det kan samle – det går jeg ud fra, Kaja Jacobsen vil motivere her – tror jeg, vi kan få en hurtig afslutning også på denne debat.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

Kaja Jacobsen (F): Det bliver meget hurtigt. Jeg skal faktisk på forslagsstillernes vegne udtrykke stor begejstring for, at et meget bredt flertal i Borgerrepræsentationen vil sørge for, at denne udmøntning af ungdomskommuneforsøgspuljen bliver vedtaget i aften, så vi kan komme i gang. Det er det hele.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Et prisværdigt indlæg, synes jeg, sammen med borgmesterens indlæg. Vi fik i virkeligheden overflødiggjort 4 udvalgs arbejde.

38) 366/98

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: VEGA har udviklet sig til et musiksted med stor publikumsmæssig opbakning og et meget alsidigt koncertprogram. Men trods denne succes har VEGA ikke været i stand til at opbygge en tilsvarende god økonomi.

I efteråret 1997 var VEGA's økonomi så dårlig, at det var nødvendigt at indlede forhandlinger mellem VEGA, Lokale- og Anlægsfonden, KB60, der udlejer lokalerne til VEGA, og Københavns Kommune om en varig løsning på VEGA's økonomiske problemer. På baggrund af disse forhandlinger blev der opstillet en rekonstruktionsplan for VEGA.

Som det fremgår af indstillingen, er Københavns Kommunes bidrag til denne plan, at underskudsgarantien til VEGA hæves fra 3 mill. kr. til 4 mill. kr. i 1998.

Regnskabet for 1997 viser et resultat på 291.000 kr. Forudsætningerne for dette resultat er underskudsgarantier på i alt 4.570.000 kr. fra Københavns Kommune samt en gennemførelse af rekonstruktionsplanens tiltag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

I november 1997 fratrådte den daværende administrerende direktør, Jens Rottbøl, sin stilling, og Torben Schipper blev indsat som midlertidig direktør. I marts 1998 indsatte bestyrelsen i VEGA Tina Brage som ny direktør.

Den nye direktør har afleveret et regnskab for de første 5 måneder af 1998. Dette regnskab for de 5 måneder viser et underskud på 2,3 mill. kr. før udbetaling af underskudsgarantien fra Københavns Kommune. Dette er en forringelse i forhold til det budget, som den nye administrerende direktør opstillede.

Efter at indstillingen vedrørende den ekstraordinære underskudsgaranti på 1 mill. kr. er lavet, er der fremkommet nye oplysninger, der ændrer på forudsætningerne for rekonstruktionen af VEGA's økonomi. Det oplyses i bilaget til indstillingen, at Lokale- og Anlægsfonden er villig til at mellemfinansiere VEGA's likviditetsbehov. Dette er desværre ikke tilfældet, da Lokale- og Anlægsfonden efterfølgende har meddelt, at de er villige til at garantere for 50 pct. af VEGA's likviditetsbehov under forudsætning af, at Københavns Kommune mellemfinansierer det resterende behov.

Ifølge likviditetsbudgettet for 1998 betyder dette, at Københavns Kommune foruden den ekstra ene million kroner skal stille en ekstraordinær kredit på 1,3 mill. kr. til rådighed for VEGA. Dette er ikke blevet diskuteret, skal jeg sige med det samme, i Kultur- og Fritidsudvalget. Der kendte vi ikke denne forværrede situation.

Spørgsmålet om ekstraordinær kredit er på Kultur- og Fritidsudvalgets dagsorden til mødet i morgen, den 18. juni. Men selv synes jeg, at der må være en øvre grænse for, hvor stor den økonomiske støtte skal være. Jeg er af den opfattelse, at denne grænse er nået ved bevilling af den ekstraordinære underskudsgaranti på 1 mill. kr. Derfor kan jeg ikke medvirke til, at Københavns Kommune bevilger endnu en ekstraordinær kredit på 1,3 mill. kr. til dækning af VEGA's likviditetsbehov.

Det er med stor beklagelse, at jeg ser mig nødsaget til at indtage dette standpunkt, idet jeg egentlig synes, som jeg startede med at sige, at VEGA har været et særdeles spændende og vidt berømmet nyt initiativ inden for den rytmiske musik. VEGA har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

således på det kunstneriske plan bidraget positivt og fornyende i forhold til det københavnske kulturliv.

De nye oplysninger om VEGA's økonomiske situation, som vi ikke har drøftet i forbindelse med denne indstilling i Kultur- og Fritidsudvalget, får mig til at foreslå sagen tilbagevist til Kultur- og Fritidsudvalget ved forhandlingernes afslutning.

Når VEGA's økonomi nu tilsyneladende kræver tilførsel af i alt 3,6 mill. kr., 1,3 fra Lokale- og Anlægsfonden, 1,3 ekstra fra kommunen ud over den ene million, der er på dagsordenen, altså der er ikke længere tale om den ene million, som er indstillet af et flertal i Kultur- og Fritidsudvalget, så mener jeg ikke at kunne medvirke hertil uden en granskning i Kultur- og Fritidsudvalget af, om det er fornuftigt at bevilge denne ene million, når behovet er så meget større. Noget tyder på, at denne ekstra million blot vil havne i et bundløst hul.

Som jeg sagde før, at selv om tiden løber, så mener jeg ikke, at der er andet at gøre, end at Kultur- og Fritidsudvalget får de nye tal på bordet og vi får lejlighed til at drøfte VEGA's situation nok engang. Så jeg skal ved forhandlingernes afslutning foreslå sagen tilbagevist.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er selvfølgelig en kedelig sag, når ting, som man har støttet igennem hele deres forløb, ikke har det så godt økonomisk.

Det bør dog huskes, at den forudsætning, som VEGA udsprang af, netop Kulturbyåret 1996, har lidt af et alvorligt problem fra start af, alle har vidst det: Der har været for få penge som sådan i hele modellen, det vil sige co-samfinansieringen mellem stat og kommune. Sådan har det været fra start af, der er ingen nyheder i det.

I Enhedslisten er vi af den opfattelse, at der med VEGA er blevet skabt et ekstraordinært kvalitetstilbud her i København. Vi har også hele vejen igennem i den forrige samling støttet det, hver gang der var behov for hjælp på den ene eller den anden måde i forhold til VEGA.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

I forhold til den million, som er på dagsordenen i dag, er vi dermed indstillet på at støtte den. Men det er klart, at hvis vi ikke samtidig var villige til at støtte med det ekstra beløb, som Thustrup Hansen har nævnt, som likviditetsbehovet udgør i øjeblikket, nemlig 1,3 mill. kr., så ville det ikke give nogen mening at bevilge én, det er klart.

Så vi har selvfølgelig også brugt dagen i dag og dagen i går til at se, om der er et flertal for disse reelt 2,3 mill. kr. Det er min opfattelse, at det er der. Jeg tror, selve debatten her vil vise, at der er et flertal til stede.

Hvis man som Thustrup Hansen foreslår, at denne millionsag tilbagevises til Kulturudvalget, så tror jeg nok, at Thustrup Hansen ikke kan overskue, hvad konsekvenserne er for VEGA. For som bekendt går det et vist stykke tid, over 2 måneder, før vi igen har møde her i Borgerrepræsentationen. Jeg ville ikke turde vise den tilbage til Kulturudvalget.

Vi har fået, i hvert fald kulturordførerne, de papirer, som ligger til mødet i morgen. Der er ikke noget, hvad det angår, der forskrækker mig i forhold til selve driftsregnskabet i virkeligheden. Det er primært den tyngende gæld og de ting, der er opstået i opstartsfasen som sådan, der stadig væk ligger som en voldsom belastning.

Så derfor er Enhedslisten indstillet på at støtte med 1 million i dag og indstiller 1,3 i Kulturudvalget i morgen. Men det kommer som bekendt først op efter sommerferien.

Når det nu er sagt, så mener jeg også i det forløb, vi har været igennem, at hermed er vi også nået til grænsen. Der er blevet ansat en ny direktør, der, må jeg sige, for første gang nu har haft et stykke tid, og de tal, vi får forelagt, må vi nu have den yderste tillid til er holdbare, at der ikke pludselig bliver gravet alle mulige nye skeletter ud af skabet, så der den 1. oktober ligger en ny anmodning om ekstra milliontilførsler. Det vil ikke gå af den simple årsag, at det vil være umuligt at finde dem med rimelighed inden for hele kulturbudgettet. Det er allerede betænkeligt, så langt som vi er kommet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Så når jeg siger, at Enhedslisten støtter både den ene million og 1,3 million, er dermed også sagt, at der skulle ske store ting, hvis vi ville se positivt på, at der kom ekstra anmodninger i løbet af efteråret.

Mona Heiberg (A): Det undrer mig, det undrer mig endda meget, at kulturborgmesteren kan tale om dette i perfektum. Kulturborgmesteren udtalte heroppefra, at VEGA *har været*. VEGA *er*, og det er præsens, og VEGA vil blive ved med at være. Nu skal jeg ikke bøje flere verber, men det undrer mig virkelig utrolig meget, må jeg sige.

Det er ligesom om kulturborgmesteren allerede for nærværende har lukket VEGA. Kulturborgmesteren og Det Konservative Folkeparti vil jo også vide, at i og med at det her bliver tilbagevist, så kan VEGA ikke overleve en sommer. Lokale- og Anlægsfonden vil sige: Københavns Kommune vil ikke. Jamen så vil vi heller ikke lege med mere. Det er det samme som at sige, at nu lukker vi VEGA, et meget, meget populært spillested i byen.

Jeg vil erindre om, at vi tidligere har lukket flere spillesteder i byen. Jeg kan godt huske, da vi lukkede Baboo osv., osv., og hvad vi dengang stod heroppe og lovede: Nu skulle vi virkelig få et spillested, der erstattede alle de tidligere lukninger, for ungdommen i byen og dens musik.

Nej, nej, nu skrider den igen. Nu vil kulturborgmesteren – jeg var lige ved at sige kulturministeren – sammen med Det Konservative Folkeparti, efter hvad jeg kan forstå og har lyttet mig til, ved behandlingen af denne ene million i udvalget lukke det.

Jeg tror endda, der er flere, der gerne er med på vognen, der vil lukke det pågældende sted, som er meget velbesøgt, og som laver nogle yderst kvalitative arrangementer, og som virkelig har formået at få musiklivet til at blomstre igen, og som har brugt dette også historiske hus, ikke blot socialdemokratisk historiske hus, men et historisk hus, til at komme op og få liv og trivsel igen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Jeg synes, det ville klæde de pågældende politikere at gå tilbage i historien og prøve at se, hvad man sagde ved de pågældende forhandlinger.

Jeg vil også erindre om, at dengang vi havde Kulturby i København, var det ligesom om denne beslutning om tilskud til VEGA kom lidt for sent, det var lidt for trægt. De kunne ikke leve op til deres budget. Idet vi tog beslutningen meget sent på året, kunne de ikke få den pågældende indtægt. Altså var vi medvirkende til en meget dårlig start for dette sted.

Socialdemokraterne kan overhovedet ikke gå med til, at man tilbageviser dette til udvalget. Det vil sige det samme som at man lukker stedet, og det vil vi ikke. Det tror jeg ikke, at der er et flertal her i aften, der vil, og gud ske tak og lov for, at vi på Vesterbro i det videre forløb vil have dette glimrende sted.

Vi vil selvfølgelig stemme for den ene million, der er på dagsordenen i dag, og jeg vil så tilkendegive, at den udtalelse, som Jens Kjær kom med, at nu er det vel nok sidste gang, men de 1,3 mill. kr. skal selvfølgelig følge i halen på den ene million; ellers har vi puttet den ene million et sted, hvor den ikke burde være.

Men hvis vi så tager det og lægger det sammen med Lokale- og Anlægsfonden, sammen med at KB60 har givet et nedslag i deres husleje, samtidig med at stedet er anerkendt, at de bør have en ny ledelse både kunstnerisk og i forhold til deres administration, alle disse ting sammenlagt får selvfølgelig os til at tro på, at dette sted er levedygtigt og meget, meget kvalitativt og et godt sted for unge mennesker at være i denne by.

Bo Hindkjær Pedersen (O): Jeg kan blive ved med at undre mig over, at fordi der er noget, der er oprettet i Kulturbyåret, så bliver man ved med at skulle give penge til det. Det er simpelt hen sådan: Er det Kulturbyåret, så må man dele penge ud til det, fordi det er åbenbart ikke noget, man skal stoppe.

Altså VEGA er ligesom en mose simpelt hen, der er plads til masser af penge, og der er plads til endnu flere. Næste år siger vi: Nej, nu må det også være sidste gang. De her

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

4 mill. kr., de skal bruge i 1999, tager vi med også. Så de her 2,3 i år, i 1998, vi smider af nu, er ingenting i forhold til det, det kan blive til.

Det er selvfølgelig interessant, og jeg glæder mig til at se, hvor Socialdemokratiet og Enhedslisten vil finde de penge frem, for jeg kan ikke finde dem.

Så derfor mener jeg selvfølgelig, som borgmesteren siger, at vi bliver nødt til at sætte en grænse, og den grænse er vi nået til nu.

Kaja Jacobsen (F): Jeg skal sige meget kort til Bo, at det faktisk ikke er på grund af Kulturbyåret, vi giver denne underskudsgaranti på 1 million, og det er heller ikke penge, vi kaster ned i en sort mose.

Vi støtter dette projekt, fordi det er et helt unikt koncept, hvor man blander amatører og professionelle organisationsfolk og styrker den rytmiske musik. Det er ret simpelt. Og så drøfter vi videre i morgen i udvalget, hvordan vi finder de 1,3 mill. kr. Men vi får vedtaget vores underskudsgaranti i aften.

Leslie Arentoft (V): VEGA ligger altså, som de selv har redt. Det er jo ikke rigtigt, som det bliver sagt af Enhedslisten, at det er underfinansieret fra starten af. Det er ikke det, der har været tilfældet med VEGA.

Tilfældet med VEGA har været, at de ikke har haft styr på noget som helst. De har ikke haft styr på deres arrangementer, de har ikke haft styr på deres økonomi. Vi får ikke tilsendt de regnskaber, vi skal have tilsendt. De indsender dem så sent, så vi faktisk hele tiden bringer os selv i en nødsituation, hvor vi skal tage stilling med det samme, så hurtigt, at vi ikke kan vente én dag med at tage stilling til det samlede økonomiske grundlag, der foreligger. Vi kan ikke vente én dag, fordi VEGA jo har bragt os i den situation, som de har bragt os i.

Det giver ikke nogen mening først at tage stilling til 1 million og så i morgen at skulle tage stilling til yderligere. Det er enten-eller. Lad os få en chance for at få diskuteret tingene igennem i udvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

VEGA kører ikke et program, der er specielt imponerende. Hvis man ser på, hvad vi ellers får for vores penge, så er det sådan, at Pavillonen, som vi yder 50.000 kr., 4 gange om ugen har levende musik fra deres scene. Hvis vi tager sådan en scene som Jazz House, som vi støtter med 800.000, så får vi jo meget mere for vores penge, end vi gør i tilfældet VEGA.

Det er ikke nok med VEGA at sige: Har man først sagt A, må man også sige B. I tilfældet VEGA skal man sige C, D, E, hele alfabetet igennem.

De oplysninger, jeg har fået forelagt, viser for det første, at budgettet for i år ikke holder. Der er indkommet regnskabstal, og der er et underskud, så det her bliver ikke sidste gang, og det bliver heller ikke sidste gang, den bevilling i morgen. Der kommer flere af den slags bevillinger.

Selvfølger skal vi have en mulighed for at få diskuteret de her ting igennem. Det nytter ikke noget, at man har en fornemmelse af, at der er et flertal, og derfor kan man godt starte med at dele ud i dag.

Venstre støtter borgmester Thustrup Hansens forslag om, at vi selvfølgelig skal have lejlighed til at diskutere de her ting igen.

Lars Jensen (B): VEGA er et godt spillested. VEGA har haft mange gode navne på, de har haft mange gode arrangementer. De har også, som det tidligere er blevet nævnt, beriget det københavnske kulturliv med mange gode ting.

Men Det Radikale Venstre mener, at det er sket på bekostning af, at Københavns Kommune skal gå ind og dække det. Det er sket på bekostning af andre spillesteder i København, og vi synes, det er urimeligt, at det foregår på den måde.

Havde vi i dag drøftet et af de andre spillesteder i København, så er vi bange for, at det var blevet et klart nej fra Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten. Vi mener, at der må være lighed for alle spillesteder. Det kan ikke være rigtigt, at på grund af at et spillested har en eller anden socialdemokratisk ånd, så har det samtidig en snabel frivilligt nede i den.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Hvorfor skal VEGA støttes ekstraordinært? Hvad er det, der gør VEGA helt exceptionel i forhold til andre spillesteder? Vi har mange andre gode spillesteder i København, dem bør vi også støtte. Skal vi hvert år dække et stort underskud i VEGA? Skal ledelsen i VEGA ikke overholde et budget, ligesom alle andre spillesteder skal gøre det?

Det Radikale Venstre siger nej her og nu. Vi hører, at vi i dag stemmer om 1 million. Vi stemmer ikke om 1 million – vi stemmer om 2,3 millioner. Det er jo blåløst at dække det op over 2. Det flertal, der har tænkt sig at køre det her igennem, siger 2,3 mill. kr.

Hvorfor har VEGA ikke et bedre driftsregnskab? Hvorfor har man ikke fra forvaltningen bedt om at få at vide, hvorfor dette driftsregnskab kører galt? Hvorfor har man ikke allerede sørget for, at der bliver kigget på, hvilket regnskab de har nu? Er vi på vej mod et nyt underskud?

Vi mener faktisk, at VEGA, med den måde, de har kørt den ene gang efter den anden og det ene år efter det andet, og det er mange penge, vi snakker om, København skal af med, burde sættes under administration af Kulturforvaltningens økonomiafdeling.

VEGA har arrangementer, som ikke kan løbe rundt. VEGA har meget store navne, men man vil ikke tage den pris, som det koster at få de navne til at komme. Man bliver ved med at sige, at Københavns Kommune skal nok dække det. København skal ikke være sponsor for VEGA's pr-kampagne. VEGA ønsker at blive Københavns rytmiske musikspillested. Det skal de ikke være, hvis ikke de kan overholde regnskaberne.

Det Radikale Venstre ønsker ikke, at VEGA bliver nedlagt, men vi ønsker, at der bliver en bedre økonomisk styring i VEGA. Vi mener, det har fået lov til at køre fuldstændig deroute, og nu mener vi, at der må slås hårdt ned, og derfor siger vi nej til at dække flere underskud derude. Vi mener, VEGA skal fortsætte, men under Kultur- og Fritidsforvaltningens rammer, for de kan åbenbart ikke selv styre det derude.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

A. Benhaddou (D): I CD har vi støttet underskudsbevillingen på 1 mill. kr., men det kom altså bag på mig her i dag at få den oplysning, om der skal tilføjes yderligere 1,3 mill. kr.

Så jeg er helt enig med kulturborgmesteren om at sende det tilbage til udvalget, ikke fordi jeg ikke vil være med til at støtte en underskudsforretning, men jeg synes, vi har kæmpeproblemer med at finde de penge. Jeg kan ikke stå her og love 1,3 mill. kr., når jeg i forvejen ved, at vi mangler penge rundt omkring. Jeg synes, det skal tilbage til en drøftelse, koste hvad det vil.

Helle Sjelle (C): Hvad angår sag nr. 37 på dagsordenen, der handler om Koncertvirksomhedens Fond, VEGA, så er jeg klart af den opfattelse, at man, hvis den kommer til afstemning i dag, bør stemme imod dette forslag.

For mig at se er det ganske vanskeligt at blive ved med at støtte en kulturinstitution, som det lader til konstant har problemer med at overholde sine budgetter. Selv om det handler om kultur, kan man jo ikke helt vælge at se bort fra de økonomiske forhold.

Jeg har derfor på nuværende tidspunkt svært ved at tro, at den million, som der er lagt op til, vi skal bevilge her, er den sidste ekstra økonomisk hjælp, som VEGA har brug for. Kort sagt ved vi ikke, hvor dette ender henne. I øjeblikket er det, som om vi fylder penge i et stort hul, hvor bunden ganske enkelt ikke eksisterer. Det mener jeg ikke, vi som ansvarlige politikere kan være med til.

Derfor opfordrer jeg til, hvis det kommer til afstemning her og nu, at man stemmer imod bevillingen på 1 mill. kr. i underskudsgaranti til VEGA.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke flere i 1. runde.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg kan forstå, at der i den borgerlige kulturopposition i hvert fald trives 2 opfattelser. Helle Sjelle mener, der er tale om et hul, hvorimod Bo Hindkjær fra Folkepartiet mener, der er tale om en mose. Det er i hvert fald 2 vidt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

forskellige billeder, der tegner sig på min indre nethinde. Men det må man hellere snakke om i oppositionen selv.

Jeg skal kort kommentere enkelte af de indlæg, der har været.

Lars Jensen antydede heroppefra, at VEGA er et socialdemokratisk projekt, hvor man vel nærmest har betalt SF og Enhedslisten for at støtte, eller hvad, og at man ikke ville støtte andre spillesteder eller lignende ting.

Det må bero på det forhold, at Lars Jensen ikke deltager i Kultur- og Fritidsudvalget, eller ikke læser referaterne af møderne, for de andre medlemmer af udvalget må dog kunne tilkendegive, hvis det skulle være nødvendigt, at vi på kryds og tværs og ofte i meget stor enighed også har støttet andre spillesteder og også vil gøre det fremover. Virkelighedens verden er ikke sådan, at alt, hvad vi gør, er indrettet på VEGA. Det er et løgnagtigt billede at tegne af sagen.

Når det er sagt, så skal det vel tilføjes – i modsætning til Helle Sjelle, som snakkede om sag nr. 37, det var ungdomskommuneforsøget, jeg er ved sag nr. 38, den med VEGA – at det, jeg sagde indledningsvis, om, at det var sidste gang, mente jeg alvorligt. Det var selvfølgelig ikke et budskab så meget til salen her, men mere et budskab til VEGA og de andre aktører omkring det.

Vi føler selvfølgelig også en vis anstrengelse omkring forholdet om noget, som vi gerne vil støtte, og som vi betragter som en kvalitet. Derfor forsøgte vi at formulere det, og det har jeg forstået, at der er andre ordførere, som også har talt for heroppe fra talerstolen.

Hvad angår henvisning til udvalg, lad os nu få det diskuteret og lejlighed til at diskutere, så har partierne jo dybest set fra talerstolen meldt ud, hvad deres holdning er. Partierne har papirerne hjemme. De papirer, der ligger til mødet i morgen, er tilsendt. Jeg formoder, at man har læst dem, og derfor ved man jo godt, hvad man vil stemme i morgen. Det er jo enkelt, og det er fair nok.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Som Mona Heiberg var inde på, er konsekvensen af at smide sagen tilbage i Kultur- og Fritidsudvalget totalt uoverskuelig i forhold til, om VEGA så i virkeligheden lukker. Så det ønsker vi ikke at deltage i.

Omvendt kan jeg med glæde konstatere, at der er et flertal, der fra talerstolen har markeret, at de ikke bare siger ja til 1 million, men også til 1,3 i morgen, for at tingene skal give mening. Det flertal har udtalt sig her fra talerstolen i dag og består af Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten. Det gør selvfølgelig, da vi har fået den tilkendegivelse, at vi kan støtte dette konkrete forslag i dag.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Det var da noget fælt ordkløveri, Mona Heiberg starter med. Altså det er 45 år siden, jeg i skolen lærte det her med perfektum og imperfektum og sådan noget, så jeg må sige, der er løbet meget vand i stranden siden da. Jeg tror, jeg nok har været den ordfører her på talerstolen i dag, der længst tid har sagt noget pænt om VEGA. Det er ikke noget med »har været«, det er også »er«.

Jeg vil også lige have lov til at anholde betragtningen om, at kulturborgmesteren »sammen med Det Konservative Folkeparti«. Altså jeg er ikke Det Konservative Folkepartis formand for Kulturudvalget. Det allertydeligste ligger vel deri, at jeg var parat til at stemme imod min gruppe i spørgsmålet om 1 million. Det er jo ingen hemmelighed her, at min gruppe ikke ville være med til at give 1 mill. kr., hvad jeg ville være med på, og jeg var indstillet på at stemme imod mit parti. Derfor synes jeg ikke, det er helt smukt af min gode veninde Mona at antyde, at jeg her fører mig frem som Det Konservative Folkeparti.

Man kan jo stille det spørgsmål: Hvor ligger Socialdemokratiets grænse egentlig henne? Nu skal de altså have 2,6 ekstra ud over den ene million. Hvor ligger grænsen henne? Et eller andet sted må grænsen vel være, for midlerne er jo ikke uendelige.

Jeg kan også stille det spørgsmål: Hvor skal pengene tages fra? Det gælder Jens Kjær, og det gælder Mona Heiberg, og det gælder jer selv, at vi har lyttet til, det er ikke forkert at sige i timevis, skældud i Folkeoplysningsudvalget, fordi det eneste sted, hvor

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

vi kunne finde pengene til at redde Amager Scenen, som nok går galt alligevel, var FOS-penge. Og VEGA's ene million var også FOS-penge. I den sag, vi senere har på dagsordenen, Hovedbiblioteket, er det også FOS-penge.

Så derfor må jeg nok sige: Hvor er det, pengene egentlig skal tages fra? SF er parat til at bruge pengene flere gange, det ved vi fra gammel tid. Nu er Jens Kjær det også, fordi Jens Kjær har i dag sagt, at uanset set hvad, så står han ved, at Amager Scenen skal have de 2,6 mill. kr. Nu er han allerede ved at dele den første 1,3 mill. ud igen til nogle andre, nemlig ekstra til VEGA. Der er ikke andre steder at hente pengene end hos FOS-pengene; ellers vil jeg gerne have anvisning på, hvor det er, pengene skal hentes henne, så jeg kan forberede mig i morgen til, hvor det er, pengene skal tages fra.

Også i Kulturudvalget lød der utrolig mange knubbede ord, da jeg måtte anvise dækning over FOS-kontoen. Men da jeg så bad om en udmelding om, hvor pengene ellers skulle hentes fra, hvad var der da? Øredøvende tavshed. Og hvad endte Jens Kjær med at stemme? For at vi tog FOS-pengene. Ja, sådan er det nu engang.

Så jeg spørger bare endnu en gang: Hvor er det, anvisningen af penge skal komme fra?

Må jeg sige vedrørende mine erfaringer fra kommunens Musikudvalg, at deltagerne dér undrer sig også såre. Vi har alt i alt, til uddeling til alt, 800.000 kr., og så får de at vide – det var dengang det kun var 1 million til VEGA – at pist, 1 million skulle VEGA nu have ud over de 3 millioner, de havde fået, og alle de andre penge, de havde fået. Værsgo, 1 mill. kr. ekstra.

Det spurgte man mig meget om for et par dage siden, da vi havde møde i Musikudvalget. Vi sidder og fedter med de her 25.000-50.000 kr. til de enkelte områder. 800.000 kr. har man i alt, her 1 million, o.k., 1,3 ekstra. Hvor ligger grænsen?

Jeg har ikke hørt noget om, at der tilføres Kulturudvalget ekstra penge. Derfor er det meget let hele tiden at sige: Ja, vi bruger bare nogle ekstra penge, fordi det er noget vældig godt det her, og det er det, det er – det er præsens – det er noget vældig godt. Men altså pengene skal være der alligevel. Det er ikke bare et borgerligt standpunkt, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

pengene skal være der alligevel. Det er realiteter, for hvis vi trykker pengesedlerne selv, så kommer vi i fængsel.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er et meget udmærket indlæg.

Lars Hutters (L): Nå, nu håber jeg altså ikke, at jeg også kommer i fængsel under denne sag, hr. borgmester Thustrup Hansen.

Debatter som denne om VEGA er jo både kulturpolitiske debatter og økonomiske debatter. Jeg tror, alle i Borgerrepræsentationen, sådan som jeg har lyttet mig til det, er enige i, at VEGA er et fantastisk godt musiksted for københavnernes. Jeg tror, alle i Borgerrepræsentationen, sådan som jeg har lyttet til det, kulturpolitisk utrolig gerne vil se, at VEGA overlever, og at VEGA fortsætter den fantastiske spændende udvikling, der har fundet sted kulturelt i VEGA.

Med hensyn til det, der er om den økonomiske debat, der føres under dette punkt, bemærkede jeg, at Jens Kjær Christensen fra Enhedslisten også i 2. runde sagde – det vil sige 2 gange – at det var sidste gang, Enhedslisten ville medvirke til, at der skulle komme et så klækkeligt økonomisk støttebeløb fra Borgerrepræsentationen. Jeg mener, at Jens Kjær Christensen fortsatte: Dette skal være et kraftigt signal til VEGA.

Så er jeg nødt til, når jeg sidder og lytter, også at høre det, der yderligere bliver sagt – jeg tror i øvrigt, det også var fra Jens Kjær Christensen – at hvis man sendte det i et udvalg, så ville det føre til en uoverskuelig økonomisk situation, der kunne føre til, at VEGA gik konkurs.

Jeg må sige, at når jeg hører de her bemærkninger, så må jeg jo forstå, at situationen er meget alvorlig. Jeg må også godt have lov til at notere, at 1 år er egentlig ikke ret meget. Det er Økonomiudvalget, nej, det må være Kulturudvalget, der på en eller anden måde skal, for jeg er godt klar over, at når man her siger 1 år og så ikke mere, så er det et signal. Jeg kan godt være bekymret, for selv om jeg ikke har siddet i den forrige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

periode i Borgerrepræsentationen, så har jeg trods alt læst i aviserne, at det her desværre ikke er første gang for VEGA.

Så jeg står her i et valg, og der er jeg så bekymret for det, som borgmester Thustrup Hansen siger, at nu er det måske fængsel, når jeg skal stå der og vakle imellem, om det kulturelle og det dynamiske og det spændende skal have lov til at fortsætte, og så er der det der med økonomien.

Så jeg står i øjeblikket og siger til mig selv højt heroppe for Borgerrepræsentationen, at jeg går ud fra, at det flertal, som også findes i Kulturudvalget, når afstemningen kommer her i Borgerrepræsentationen, og der er flertal for at give bevillingen til VEGA, samtidig påtager sig det politiske ansvar for, at VEGA ikke havner i denne situation igen om 1 år.

Jeg mener utrolig seriøst, at der må gøres et eller andet. Der må være nogle kontakter og kanaler, så man politisk i Kulturudvalget kan arbejde med det her, for ellers er det jo utrolig kedeligt.

Efter at jeg har sagt de her bemærkninger, ser jeg fast ned på borgmester Thustrup Hansen, og så tager jeg gangen til fængslet og stemmer for i aften.

Mona Heiberg (A): Det er, som det plejer at være: Jo mindre beløbet er, jo længere taletid til hver en sag fra denne talerstol. Men sådan er det nu engang.

Allerførst vil jeg sige til hr. Lars Jensen, at hvis det nu havde været et socialdemokratisk foretagende, havde vi altså ikke tabt en stemme ved sidste kommunevalg, for det er ret godt besøgt. Så vi havde da fået masser af stemme dernede, hvis det nu havde været et socialdemokratisk foretagende. Nej, Lars Jensen, jeg tror ikke, det har noget med socialdemokratisk politik mere at gøre. Det har det haft engang, men det var i svundne tider.

Så fristes man jo til at sige til hr. Thustrup Hansen, at pengene fosser ud af kommunekassen, for det er vist FOS, der skal betale det her – eller hvad? Det ved vi jo ikke endnu.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Men jeg har også hørt tidligere på aftenen, at overborgmesteren og kulturborgmesteren har fået sådan en smart lille fond, som de har nogle penge i, som de skal administrere – eller hvordan var det nu, det lå med den sag?

Nå, jeg vil ikke stå heroppe og anvise, hvor man skal tage de 3 mill. fra. Det må komme an på en forhandling i Kultur- og Fritidsudvalget, hvor man går hen og finder de penge.

Men jeg vil da gerne sige undskyld til kulturborgmesteren, hvis jeg har været for grov heroppefra, for jeg mener faktisk, vi har en glimrende kulturborgmester, som plejer at gå ind i de gode, kvalitative kulturtiltag i denne by og plejer at være meget velvillig.

Derfor undrer det mig, at kulturborgmesteren vil lukke dette sted. Jeg kan simpelt hen ikke helt få det til at hænge sammen. Det ligner ikke det, vi har set indtil videre fra kulturborgmesterens side, som jo besøger alle vores kulturinstitutioner. Det lyder rundt omkring i byen, at kulturborgmesteren efterkommer næsten enhver invitation og deltager i byens kulturliv og er meget positiv ved forhandlinger i Kultur- og Fritidsudvalget også på den økonomiske side.

Hvorfor lige præcis det her musiksted, hr. borgmester Thustrup Hansen? Jeg kan ikke helt forstå det, jeg kan ikke helt forstå, at det lige præcis er dette sted, der nu skal lukke, set med hr. Thustrup Hansens øjne. Det er jo velbesøgt, der er jo ret mange københavnere, der kommer og bruger dette sted.

Vi siger jo, som Jens Kjær fra Enhedslisten også sagde, at det er altså sidste gang. Selvfølgelig skal de have det tilskud, som vi har lovet dem, men det er altså sidste gang, vi forhøjer og forhøjer og forhøjer. Men nu går vi ind sammen med 3 andre enheder og siger: Ja, det vil vi gerne.

Lars Jensen (B): Jeg er næsten nødt til at sige til Mona Heiberg, at der måske er et lille gran af salt om, at det er et socialdemokratisk projekt. Hun sagde godt nok, at så havde man måske det der med stemmerne, men så vil jeg sige: Hvorfor løber det så ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

rundt, hvis det er et socialdemokratisk projekt? ... *(Afbrydelse)*. Ja ja, men den anden var lige så tyk.

Til Jens Kjær vil jeg sige, at jeg ved godt, at Kulturudvalget støtter andre musikspillesteder, det har jeg noteret, men vi snakker altså om nogle helt andre beløbsstørrelser. Jeg ser ikke nogen andre, der bare sådan uden videre kommer og ansøger om at få 1 mill., og så under dække af at hvis ikke de får den ene million, så skal de også have 1,3, og hvis ikke de kan få det, så løber det slet ikke rundt.

Derfor vil jeg godt sige, at jeg læser også, at Kultur- og Fritidsudvalget støtter andre steder, men her snakker vi om store penge, som faktisk overskygger alt, hvad andre musiksteder får.

Derfor synes jeg også, det kunne være rart at høre, hvad disse 2,3 mill., man nu vil støtte med, vil betyde for andre musikspillesteder i København, da det her bliver taget fra FOS-pengene, hvor man har tænkt sig at hente disse penge, eller hvem det går ud over. Der er nogle, der kommer til at lide, fordi man nu vil støtte VEGA med 2,3 million.

Desuden synes jeg, at vi savner i hvert fald fra kulturborgmesteren, hvordan det nuværende regnskab ser ud. Er vi på vej mod, at der også skabes underskud i år?

Til Jens Kjær vil jeg sige, at vi har hørt, at det her er sidste gang. Kan Jens Kjær garantere, at vi ikke, når året er ved at slutte, får endnu en regning derudefra, ikke endnu en gang får besked på, at vi ekstraordinært skal støtte VEGA, for ellers lukker det?

Det er meget fint at stå heroppe og proklamere, at man vil sende et kraftigt signal. Hvis man sender et kraftigt signal, der hedder 2,3 millioner, så vil jeg også godt have, at man sender et kraftigt signal til mig en eller anden dag.

Det Radikale Venstre vil ikke lukke VEGA. Vi vil blot ikke have, at der er så blød en økonomisk styring derude. Nu vil vi have, at den ledelse, der er i VEGA, også overholder de budgetter og de penge, der er blevet brugt til VEGA. Vi vil ikke se, at de ikke kan overholde det budget. De må finde ud af at skære ned på deres arrangementer, hvis det er det, der kniber. Hvis de køber for dyre navne hjem til deres arrangementer, så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

må de lære at bruge nogle danske, nogle lokale bands. Det behøver ikke altid at være store udenlandske bands, der spiller på VEGA.

A. Benhaddou (D): Jeg ved ikke, hvad andre har lovet, eller om andre har lovet noget. Jeg har i hvert fald lovet én ting i Kultur- og Fritidsudvalget. Jeg har lovet klart og tydeligt, at jeg ikke vil være med til at tage flere penge fra FOS-midlerne, og det ved alle.

Her er der nogle partier, der får problemer, fordi udadtil går de rundt, og oven i købet påstår de, at vi senere hen får en sag i nakken vedrørende visse spillesteder, øvelokaler f.eks. Hvor vil man så hente de penge fra?

Her tager man altså 1,3 mill. mere fra FOS, end man lovede, og alligevel står man her og siger, at man vil hjælpe øvelokaler osv. Vi har altså et problem på venstrefløj: Hvor skal de penge hentes fra? Jeg får store problemer med at finde dem i Kultur- og Fritidsudvalget. Derfor kan jeg ikke stå her og støtte, at vi direkte tager fra FOS-midlerne i aften og siger, at vi skal støtte VEGA endnu en gang.

Men jeg vil gerne være med til at drøfte problemet i udvalget. Og så siger jeg igen: Koste hvad det vil.

Kaja Jacobsen (F): Jeg vil gerne, hvis jeg ikke fik sagt det rigtig klart, første gang jeg var heroppe, forklare Lars Jensen det, der spørger, hvad der gør VEGA så exceptionelt.

Det, som gør, at VEGA er et helt særligt sted, er, at på VEGA har man både koncertvirksomhed, cafévirksomhed, organisering af musikken, musikkens organisationer og med tiden måske også Las Vegas-øvelokaler, den blanding, som sætter den rytmiske musik virkelig i kog, og det er rigtig, rigtig flot. Så det var til dig.

Så vil jeg sige, at det her med, at det ikke er borgerligt, det er faktisk fakta, at pengene skal findes et sted. At SF vil bruge pengene flere gange, er sådan en svada, som jeg faktisk er ved at være rigtig træt af at høre på. Det er sådan en svada, vi hører hver

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

eneste gang. Når vi skal behandle budget, så hører vi den også, på trods af at SF fuldt ud finansierer de forslag, vi stiller. Det gør vi igen, det gør vi også denne gang, fordi det er et spørgsmål om politisk vilje.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere i 2. runde, vi går til 3.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal nok lade være med, det bliver ganske kort, at bringe nye forhold op.

Men først til Lars Jensen. Jeg sagde tidligere, at Enhedslisten ville garantere. Ja, vi kan ikke garantere, hvem der måtte komme med regninger. Vi kan garantere, og jeg kan garantere for, hvad Enhedslistens holdning er, hvis der skulle komme en regning senere på året, og det er det, jeg har udtalt mig om. Jeg vil ikke garantere for, hvem der skulle finde på at sende regninger.

Det står selvfølgelig ved magt. Det sagde jeg første gang, ganske uopfordret i øvrigt, uden at være adspurgt om det, og det gentog jeg anden gang, og nu har du fået den for tredje gang, så nu må den vel være kommet på notat.

Så til Thustrup Hansen sidst. Jeg skal nok lade være med at gå ind i en detaildiskussion og fortælle den undrende offentlighed, efter hvad man hørte kulturborgmesteren før, at det faktisk var flertallet, som Thustrup Hansen nu er et mindretal i, der forhindrede i første omgang, at der blev taget så mange midler fra FOS-pengene, for de borgerlige partier stemte jo for, at de samlede 2,1 million til Hovedbiblioteket skulle tages af FOS-midlerne. Så den diskussion, hvis vi kommer ind, bliver nok lidt for specifik.

Vi har ikke brugt pengene 2 gange. Ifølge min lille regnemaskine – det kan jeg godt sige til Thustrup, så han kan forberede sig til i morgen, der er ikke så meget at forberede – ligger der omkring 3,3-3,4 mill. kr. på lokaletilskudskontoen i øjeblikket. Det er virkeligheden, det er de penge, der er til rådighed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Min klare forestilling er, at man skal fortælle, hvor pengene kommer fra. Det gør vi på venstrefløjens jo altid ... (*Afbrydelser*). Jamen det er ikke sikkert, man kan lide, hvor vi tager dem fra, det er noget andet. Og de skal tages, uanset at det ikke er med vores store glæde, fra samme konto. Det vil sige, at der er ca. 2 mill. kr. tilbage.

Vi har prøvet, og det ved Thustrup Hansen også fra Folkeoplysningsudvalget, at tale meget netop om øvelokale-/foreningsproblematikken – som i øvrigt er blevet os påført af det gamle Folkeoplysningsudvalg, skal lige tilføjes, uden at gøre den historie for lang.

Men dér skal pengene tages, og det betyder, at der er ca. 2 mill. tilbage. Der vil jeg godt melde ud, da det nu er det, det handler om, at de 2 mill. kr. mener vi skal blive stående på den konto.

Nu vil jeg helst ikke have flere spørgsmål, for jeg har ikke mere taletid.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Mona Heiberg spørger sådan lidt retorisk: Hvorfor lige netop lukke dette sted? Jeg har ikke nogen interesse i at lukke nogen som helst steder. Jeg var indstillet på at bruge en hel million oven i de andre millioner, som VEGA har fået, netop for at holde dette sted gående.

Men jeg har sagt før, at hvis man vil bruge nogle penge, så er det uvederhæftigt, hvis ikke man vil anvise dækning. Det er jo ikke rigtigt, som Jens Kjær Christensen siger, at han anviser dækning hver gang, det gør venstrefløjens. Nej, overhovedet ikke. Han sagde udtrykkeligt, at der ikke må tages FOS-penge. Men så er det rigtigt, at da vi kom til, at der skulle bruges penge, så stemte han alligevel for, at vi brugte FOS-penge.

Det er altid umuligt at få venstrefløjens til at fortælle, hvorfra pengene skal tages, og det er alfa og omega, hvorfra pengene skal tages.

Nu har jeg så fået at vide, at de skal tages af lokaletilskudsmidler, de skal altså tages af FOS. Så må vi tage drøftelsen i morgen og se, om det også holder vand, om der er de penge.

Må jeg sige, at jeg har ikke opgivet Amager Scenen endnu. Jeg mener stadig væk, at vi skal prøve på at redde Amager Scenen. Og vi kan ikke bruge pengene 2 gange. Nu er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

vi i gang med, fordi der ikke er flere midler på FOS-kontoen, at bruge 1,3 ud af de 2,6 millioner, vi også har lovet at ville bruge og slås for Amager Scenen med. Det var i formiddag, nu er det så aften, og nu er vi allerede i gang med at bruge de her midler i den formening, at det går nok ikke alligevel. Det er det her med at bruge de samme penge flere gange, og det kan man altså ikke.

Så spørger Lars Jensen, hvordan VEGA's nuværende regnskab ser ud. Jeg gjorde opmærksom på, hvordan de første 5 måneder ser ud, for det har vi fået et tal for, og det ser altså skidt ud. Det ser skidt ud i forhold til det, man budgetterede for et halvt år siden. Det er det, der er problemet, at hver gang vi indhenter nye tal, så ser vi bare, at det går sin egen skæve gang.

Det går ikke sin skæve gang som mange andre foretagender, vi støtter, det er noget med 25.000-50.000 kr., der kan mangle. Her er vi oppe i en helt, helt anden størrelsesorden, og som de siger til mig i Musikudvalget: Det er ligesom om, at når vi taler VEGA, så ligger vi fuldstændig uden for normale tilskudsordninger eller tilskudsbeløb. Hvad er det, der gør, at vi, hver gang vi taler om VEGA, taler om millionbeløb, mens vi ved de andre sidder og fedter med som sagt 25.000-50.000 kr.? Så der er intet belæg for, at der er sket en vending til det bedre.

Jeg var, og det vil jeg gerne gentage, indstillet på at sætte hælene voldsomt og kraftigt i med den ene million. Men i det øjeblik det bliver bekendtgjort, at nu er der penge, så er kravet der øjeblikkelig efterfølgende: Flere penge. Og sådan er jeg bare bange for, at det vil være, hvis ikke der er mod og mandshjerte her i forsamlingen til at sige: Jamen I bliver simpelt hen nødt til nu at kigge på jeres omkostninger, og I må prøve at se på, om I ikke kan skaffe indtægter ad anden vej end bare at tro, at det sugerør, I har i kommunekassen, kan gøres videre og videre.

Så jeg er altså ked af at sige alt muligt godt om VEGA kvalitetsmæssigt, men der er nu engang en grænse for, hvor mange penge man kan hente hos kommunen, uanset hvor godt det er kvalitetsmæssigt, og den grænse er nået.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

Leslie Arentoft (V): Det er til Lars Jensen, der spurgte, hvordan regnskaberne ser ud, og der har borgmester Thustrup Hansen gjort rede for det. Det ser ikke for godt ud, det, vi har fået forelagt, så der kommer en regning ud over de her 2,6 mill. kr., vi skal tage stilling til i morgen, der kommer flere regninger.

Likviditetstilskuddet er på 2,6 mill. kr., og der står nederst nede: Med forbehold for, at det på grund af diverse forskydelser godt kunne tænkes, at der i virkeligheden er behov for et endnu større likviditetstilskud. Lur mig, det vil der blive brug for.

Så regnskabet ser dårligt ud, og deres likviditet vil på grund af disse diverse forskydelser garanteret også blive forringet, så det bliver ikke sidste gang. Hvis bare det var sidste gang, så kunne man sige o.k., én gang for alle afsætter vi beløbet, og så kører det godt fremover. Det er ikke det, der ligger i kortene.

Vi skal også have en vis tillid til Tine Brage, som bliver den nye leder. Hun var altså med til at lukke Montmartre, den var hun med til at køre i sæk. Så tingene er jo ikke så sikre, som man foregiver her.

Ved hele den rekonstruktion, som for det første kræver 6,3 mill. kr. i forskellige gældsnedsettelse, plus vores tilskud på 3 mill. kr. ordinært, plus de her 2,6 mill. kr., er vi altså oppe i tocifrede millionbeløb. Det kan vi få meget andet musik for, meget, meget andet og bedre musik måske også. Jazz House har som sagt et helt andet kritisk klientel, og de klarer sig for 800.000 kr. med en genre, der er vildt mere problematisk end den, som VEGA kører med, der er mainstream populærmusik, der burde kunne bære sig selv.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Jeg vil kun sige, nu er tilhørerpladserne ikke voldsomt besat, men hvis VEGA's kreditorer overværede denne debat, så ville det i sig selv have en ganske forstærkende effekt.

Preben Møller Hansen (P): Ja, så måtte man jo håbe, de var her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 17. juni 1998

Jeg hørte en af dem, der har deltaget i diskussionen, sige, at der var så og så mange gode ting, der var den slags musik og den slags musik, og der var cafévirksomhed og hvad ved jeg.

Hvis alt det er rigtigt, hvorfor giver det så underskud? Nu har jeg altså deltaget i utallige ting, som jeg har været med til at skabe i mit liv, og jeg har aldrig nogen sinde været i en situation, hvor det gav underskud.

Jeg var også indstillet på sammen med min hustru, da hun levede, at vi skulle overtage Folkets Hus på Enghavevej. Vi var helt af den opfattelse, at her kunne der virkelig skabes et samlingssted for mange af de københavnske borgere. Men det krævede unægtelig, at man stiller andre forslag til beslutning end dem, man gør for VEGA.

Jeg vil ikke være med til at give så meget som fem flade øre til noget sådant. Det var dog det sidste, jeg kunne finde på. Vi har her i København brug for mange andre ting. Vi har et Kommunehospital, der mangler 2 mill. kr. på budgettet. Hvad var der i vejen for, at vi, når vi bevilger den ene million efter den anden, sagde, at dette hospital skal have lov til at fortsætte og udbygges til noget bedre, og derfor bevilger vi penge til den slags? Det var dog mere formålstjenligt end at give et falleret VEGA så meget som fem flade øre.

Lige så snart de har fået bevilget millionen, så vil de sgu komme og have en til. I kan være ganske sikre på, at sådan fungerer det. Er man først kommet i en situation, hvor man hele tiden lever af penge, man får forærende af andre, så vil man blive ved uafladeligt til sidste ende.

Alt andet lige så er det altså de københavnske borgere og deres surt erhvervede penge, man indkradser som skatter for at kunne give sådan nogle spillere 1 mill. kr. eller mere. Man kan i hvert fald ikke få en sømand til under nogen omstændigheder at stemme for noget sådant.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

Kaja Jacobsen (F): Hr. borgmesteren får mig på talerstolen igen, for det lader til, at han ikke hører efter, hvad vi siger. Jeg bad ham om at lade være med at gentage de samme fraser igen og igen og igen om venstrefløjens økonomiske uansvarlighed osv.

Jeg synes, det er politisk uansvarligt ikke at ville stemme for denne underskudsgaranti, fordi det viser, at de borgerlige, det vil sige Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti, ikke har den politiske vilje til at sørge for, at København har et ordentligt kvalitetsspillested.

Det var alt, hvad jeg ville sige.

A. Benhaddou (D): For en gangs skyld vil jeg forsvare vores kulturborgmester. Jeg kalder det mere politisk uansvarlighed, at man fra SF går ind og tager flere penge fra FOS-midlerne. Det kalder jeg for politisk uansvarlighed, fordi samtidig går man ud til folk og medierne og fortæller dem, at man gør alt for at beskytte FOS og FOS-midlerne. Det er politisk uansvarligt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Preben Møller Hansen har ordet for det, der teknisk er en kort bemærkning, da Preben Møller Hansen har haft ordet i 3. omgang.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (P): Jeg glemte nemlig at sige i mine sidste bemærkninger, at de, der er så vilde med at bevilge penge, kunne tage ud af deres egen lomme for de mange ben, de gnaver, hvor der er penge at hente, og så lade skatteborgerne være fri.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

40) 368/98

A. Benhaddou (D): Jeg vil bare kort sige, at i sin tid, da jeg undlod at stemme for den, var begrundelsen, at vi ikke kendte noget til finansieringen af den. Senere hen er det jo så kommet frem, at vi tager den fra lokaletilskudskontoen, og derfor kan jeg selvfølgelig godt stemme for den.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Man kan sige, at beløbet også er blevet mindre end de oprindelige 2,1 millioner af flere forskellige grunde.

41) 361/98

Tillægsgagsorden I**3) 381/98**

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er herefter, siger jeg især til pressen, ikke flere sager at behandle for åbne døre. Tak for i aften. Næste møde for åbne døre afholdes torsdag den 27. august 1998 kl. 17.30, medmindre andet sker forinden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 17. juni 1998**

Så vil jeg godt, inden vi går over til sagerne for lukkede døre, ønske alle medlemmer såvel som andre tilstedeværende en rigtig god sommer og tak for arbejdet og samarbejdet den første ottendedel af denne valgperiode.

Dørene lukkedes kl. 21.50